

Giới thiệu Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em

Edit : Mỹ.

Bìa: Người đẹp tên Bê

Đối với La Xán Xán, Nguyên Nghị vĩnh viễn như một vị thần để cô ngắm nhìn từ xa.

La Xán Xán từ một tiếp viên hàng không bình thường, được thăng chức tới khoang hạng nhất. Cứ nghĩ công việc mình đang trên đà thăng tiến, chưa kịp vui mừng, đã bị tiếp viên trưởng nhìn chăm chăm, suốt ngày gây khó dễ. Chính vì vậy, cô thậm thề, cô nhất định phải trở thành tiếp viên trưởng trong tương lai.

Nguyên Nghị nói: “Trở thành tiếp viên trưởng rồi có bị bắt nạt nữa không?”

La Xán Xán suy nghĩ, trên tiếp viên trưởng còn có trưởng khoa tiếp viên trưởng, giám đốc bộ phận, tổng giám đốc. Cô than thở rằng làm tiếp viên trưởng cũng bị bắt nạt.

Nguyên Nghị: “Muốn không bị bắt nạt, cách tốt nhất là...”

La Xán Xán nhìn anh, chờ đợi câu trả lời của anh.

Khóe môi Nguyên Nghị nhếch lên một nụ cười nhạt: “Nói cho anh, cùng anh đi tố cáo.”

Nguyên Nghị là “anh rể” của La Xán Xán (Chị gái qua đời nhưng không phải là chị ruột. Xán Xán được 10 tuổi thì chị theo bố mẹ ra nước ngoài sống, Xán Xán ở một mình. Chị qua đời rồi bố mẹ La mới trở về nước. Lần đầu Xán Xán thấy Nguyên Nghị thì anh chưa phải anh rể.) Nếu không thích, chớ nhảy hổ.

Cùng hệ liệt với "Cơ trưởng, cất cánh đi".

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Được một người đàn ông khen? Không phải là chuyện đáng mừng

Trung tâm đào tạo nghiệp vụ Trường Cát, một trong bốn hãng hàng không lớn nhất thành Bắc, 16 tiếp viên hàng không vừa mới vượt qua khảo hạch lên hạng nhất đang được thực hành buổi huấn luyện lần đầu tiên trước khi bay. 16 tiếp viên mặc đồng phục màu lam đứng thành hai hàng, La Xán Xán đứng ở ngoài cùng bên phải hàng thứ hai. Chiều cao của các cô gái này không cách biệt nhau lắm, nhưng La Xán Xán lại cao hơn 15 người còn lại một chút.

Giáo viên đang nói đến tác phong phục vụ của một tiếp viên phục vụ khoang hạng nhất cần phải có. La Xán Xán và mọi người đều vênh tai lên nghe.

“Ồ khoang hạng nhất, phải gọi họ của hành khách, trên mặt lúc nào cũng phải nở nụ cười. Hành khách vừa lên máy bay là phải chủ động chào đón, giúp bọn họ treo áo khoác. Tư thế đứng và ngồi xuống đều phải tao nhã, không nên lộ bất kì hành vi bất kính nào với họ. Các cô cậu không những là phi hành đoàn trưởng, là những người hoạt động trong khoang, là tiếp viên, mà lại còn là những người tiếp viên đầy tài năng mới có thể là tiếp viên của khoang hạng nhất này, chứ không phải là loại người lộn xộn. Đây được coi là vết xe đổ.”

Giọng giáo viên vừa vang lên, một người đứng bên cạnh La Xán Xán đã nhỏ giọng nói với cô: “Này, cô ấy nói vết xe đổ, cậu có biết rốt cuộc là ai đã gây ra chuyện không?”

La Xán Xán lắc đầu. Tiếp viên hàng không ở Trường Cát tổng cộng có hơn một ngàn người, bình thường lúc sắp chuyến cũng không cố định người, cho dù là cô đã làm tại Trường Cát được hai năm, nhưng cũng có nhiều người trong đây cô không hề quen biết, hoặc có thể là đã bay chung một chuyến nhưng về sau không bay cùng nữa nên cũng quên bống đi mất. Diễn hình chính là lúc này, người đang nói chuyện với cô là ai, ngay cả cô cũng không nhớ.

Chỉ nghe tiếp viên bên cạnh nhỏ giọng nói: “Người này tên là Dương Hồng Quyên, năm ngoái cô ấy đã thăng cấp lên làm tiếp viên của khoang hạng nhất.”

Nói đến đây, người bên cạnh dừng lại một chút, giống như đang chờ La Xán Xán suy nghĩ. Cô không đáp lại, người bên cạnh thấy thế lại nói tiếp: “Vào ngày 15 tháng trước, cô ấy đang làm tiếp viên trong khoang hạng nhất. Khi đó, trong khoang có một anh chàng đẹp trai trẻ tuổi, cô ấy nhìn trúng anh chàng đó, nên lúc rót nước trà, điện thoại trong túi quần không cẩn thận rơi xuống sàn, cô ấy ngồi xổm xuống nhặt, cố ý làm lộ chút cánh xuân, biết đâu anh chàng kia lại thích, nào ngờ lại bị anh ta khiêu nại, nói cô không đoan trang, không hổ thẹn mà lại làm những chuyện này. Vì thế nên cô ta đã bị xuống cấp, về lại khoang phổ thông.”

La Xán Xán bỗng nhiên sực nhớ, khi đó cô đang nhận nhiệm vụ bay đi California, phải dừng tại đó một thời gian dài, sau đó lại nghỉ vài ngày, bởi vậy nên không biết được chuyện này.

Có một tiếp viên đang đứng trước mặt La Xán Xán nghe được, quay đầu nhỏ giọng nói: “Thật ra thì anh chàng kia lúc trước là bạn trai cô ấy. Bởi vì thấy nghèo quá, nên mới đá người ta đi. Ai mà ngờ, vài năm sau sự nghiệp của anh ta thành công, nên do đó cô ấy mới không nhận không ra.”

Thì ra là có ân oán. Tiếp viên bên cạnh La Xán Xán lại nói tiếp: “Vậy cho cô ta vừa, ai mượn làm xấu mặt cả tổ phi hành đoàn của chúng ta.”

La Xán Xán chỉ nghe. Giáo viên nghe thấy tiếng người nói chuyện: “Tất cả mọi người đều biết chuyện, tôi cũng không muốn nhắc lại làm gì. Tóm lại, mọi người cần phải chú ý đến từng lời nói và hành động của mình. Không nên cãi lý với hành khách, gặp được loại người như thế thì phải kiên nhẫn, tùy cơ ứng biến, tùy trường hợp, chẳng hạn như phương thức xử lý khi hành khách quá hống hách.”

Mọi người bỗng chốc ngừng nói chuyện, đều im lặng lắng nghe giáo viên nói. Giáo viên nhìn lướt qua mười sáu tiếp viên hàng không bên dưới, mặt nhìn về phía La Xán Xán, hỏi: “La Xán Xán, nếu có hành khách đột nhiên lên khoang hạng nhất ngồi, cô sẽ xử lý như thế nào?”

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều quay lại nhìn cô. La Xán Xán suy nghĩ một chút, nói: “Máy bay mà tôi đang làm, khoang hạng nhất và các khoang khác đều có cửa ngăn cách. Nhưng nếu như không có cửa ngăn, đầu tiên tôi sẽ hỏi vị khách kia có phải muốn đổi khoang hay không.”

Giáo viên lại hỏi: “Nếu anh ta nói không đổi khoang, chỉ là muốn ngồi ngắm cảnh thôi thì sao?”

La Xán Xán lại suy nghĩ một chút, nói: “Vậy thì tôi sẽ nói rõ chi phí và thủ tục về vấn đề chuyển khoang qua một lần cho vị khách ấy nghe, nếu như anh ta vẫn còn ngồi đó...” Cô nhún mày.

Giáo viên lại vội hỏi: “Vậy thì coi sẽ lại xử lý như thế nào?”

La Xán Xán vẫn nhún chân mày nói: “Tôi chỉ có thể gọi tiếp viên trưởng.” Cô không biết câu trả lời này thế nào, nói xong cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn giáo viên.

Các tiếp viên khác không khỏi quay mặt lại nhìn giáo viên.

Giáo viên nói: “Đúng rồi, đối với những hành vi không văn minh, nói mãi không nghe thì nên gọi tiếp viên trưởng hoặc nhân viên xếp đặt để xử lý.”

La Xán Xán thờ dãi một hồi.

Giáo viên lại hỏi: “Vậy nếu như hành khách bên khoang hạng nhất có hành vi không văn minh thì sao? Chẳng hạn như, nói chuyện điện thoại lớn, ảnh hưởng đến các hành khách cùng khoang. Trong tình huống này cô sẽ xử lý như thế nào?”

La Xán Xán thấy cô giáo vẫn còn nhìn mình, biết câu ‘cô’ đây là đang ám chỉ cô, thế là trả lời: “Văn lễ phép thuyết phục như cũ, nếu như không thuyết phục được thì gọi tiếp viên trưởng hoặc nhân viên xếp đặt, và cơ trưởng.”

Giáo viên lên tiếng: “Đúng là như thế. Nhưng nếu như vậy, tên kia sẽ nói cô đối xử với khách hàng không văn minh rồi khiếu nại cô, khi đó cô sẽ bị xuống cấp.”

“Tại sao chứ?” La Xán Xán hỏi.

Giáo viên lại nói: “Bởi vì cô ấy là hành khách của khoang hạng nhất. Mặc kệ là đơn khiếu nại của cô ấy có hiệu quả hay không, chúng tôi đều phải ra mặt xử lý.”

La Xán Xán nhún mày, đây là quy định gì thế này? Trường Cát có quy định như thế sao? Các tiếp viên bàn luận âm ỉ, rất nhiều người cũng thấy quy định này với lý. Các cô ấy chỉ có thể cầu nguyện để không gặp phải những hành khách lời lẽ như vậy.

Giáo viên nói: “Có điều, đã nhiều năm như vậy tôi vẫn chưa gặp được vị khách nào ở khoang hạng nhất như thế, cho nên quy định này căn bản là để chuẩn bị. Tiếp đến, là về mặt an toàn. Làm nhân viên phục vụ của khoang hạng nhất, mặc dù phải hoàn thiện, nhưng các cô phải nhớ kỹ, trách nhiệm hàng đầu của các cô là phải giữ an toàn trong suốt chuyến bay, bảo đảm an toàn, để hành khách có thể đến nơi một cách trọn vẹn.”

Hành khách phần lớn sẽ không biết trách nhiệm của các cô là hàng đầu, từ một tiếp viên của khoang phổ thông phải trải qua những buổi huấn luyện nghiêm ngặt mới có thể chuyển lên khoang hạng nhất làm.

Lúc La Xán Xán bắt đầu buổi huấn luyện, bên trên sân bay tập huấn của Bắc Thành, một chiếc máy bay vừa mới cất cánh. Bên trong buồng lái này, người ngồi trên ghế lái mặc đồng phục màu trắng, quần hăm với bốn đôn kiềng hai bên vai của người đàn ông cao lớn. Anh ta nghiêng mặt qua, nói chuyện với người bên cạnh. Chỉ một bên mặt, mà đã thấy rõ sự đẹp trai —— chính là giáo viên phi công Nguyên Nghị. Ngồi bên cạnh anh là một học viên vừa mới đậu bài thi lý thuyết chuẩn bị thăng cấp lên làm cơ trưởng, anh đang dạy cách bay căn bản. Khi nào cơ phó có thể bay được căn bản mới có thể thăng cấp lên làm cơ trưởng được. Mà cái gọi là căn bản kia chính là cất cánh, bay vòng, hạ cánh.

“Tốc độ đẩy cần nhất định phải quyết đoán, nếu không cậu gặp sân bay có đường băng ngắn thì sẽ không cất cánh được.” Nguyên Nghị nói.

“Nếu sân bay có đường băng ngắn, thì phải tăng nhanh tốc độ ả?” Cơ phó hỏi.

Nguyên Nghị gật đầu: “Đúng thế, nhưng còn phải giữ máy bay ổn định, không bị chệch khi chạy trên đường băng. Bây giờ chúng tay bay một vòng, rồi hạ xuống.”

Máy bay ở trên bay một vòng, sau đó chạm đất, trượt, rồi dừng lại.

Nguyên Nghị tháo dây an toàn, xuống máy bay, cơ phó kia cũng theo sau. Một ngày huấn luyện kết thúc, hai người cùng ngẫu đi vào sân bay.

Cơ phó nhìn Nguyên Nghị muốn nói nhưng lại không mở lời. Anh nhìn cậu ta một chút, nói: “Là một người đàn ông, có gì muốn nói thì cứ nói.”

“Thầy Nguyên đã có bạn gái chưa?” Cơ phó cuối cùng cũng mở miệng.

Nguyên Nghị cười một tiếng: “Sao thế?”

“Tôi giới thiệu cho thầy bạn gái, vô cùng xinh đẹp.” Mặt này cậu ta hớn hờ.

Nguyên Nghị nói: “Tôi đã kết hôn rồi.”

Cơ phó kinh hãi: “A? Tôi nhìn không ra!”

Nguyên Nghị lại liếc anh một cái, tùy ý nói: “Tôi lớn tuổi lại xấu, nên nhìn không ra?”

“Không không không! Thầy Nguyên như vậy thì quá tốt rồi!”

“Được một người đàn ông khen? Không phải là chuyện đáng mừng.”

“Ồi, tôi không có ý này!”

Nguyên Nghị cười lớn, nói: “Được rồi, tôi đi lấy xe.”

Cơ phó liên tục gật đầu: “Được, được, được!”

Nguyên Nghị đến bãi đỗ xe, ngồi lên chiếc SUV màu đen, nổ máy, chỉ nghe tiếng “Brừm brừm”, xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe, đi về phía trung tâm của thành phố.

Buổi huấn luyện của La Xán Xán đã xong, ra khỏi toà cao ốc của Trường Cát, chuẩn bị đón xe về lại chung cư, ngẩng đầu chỉ thấy một chiếc xe SUV màu đen phóng tới, sau đó chạy ngang qua người cô. La Xán Xán nhìn bảng số xe kia, chính là xe của Nguyên Nghị.

Anh ấy không nhìn thấy mình.

La Xán Xán có chút thất vọng.

Chiếc xe kia sau khi chạy được một khoảng bỗng nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi chạy ngược lại, cuối cùng đứng lại trước mặt La Xán Xán.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Có anh ở đây, em không cần sợ

La Xán Xán không ngờ Nguyên Nghị lại chạy ngược trở về. Cô ngạc nhiên nhìn người trong xe.

Nguyên Nghị một tay đặt trên bánh lái, tay còn lại đặt trên cần gạt. Anh hơi cúi đầu nhìn La Xán Xán qua cửa sổ xe, miệng cong lên một đường cong nhỏ: “Lên đi.”

La Xán Xán mở cửa xe, ngồi lên ghế phó lái, cười hỏi: “Anh rě, sao anh chạy ngược lại vậy?”

Nguyên Nghị trả lời: “Nhìn thấy em.”

La Xán Xán cười một tiếng, cô còn tưởng rằng anh không nhìn thấy mình. Sự thất vọng vừa rồi bay sạch sành sanh.

“Về chung cư à?” Nguyên Nghị hỏi.

La Xán Xán gật đầu: “Ừm.”

“Cài dây an toàn vào.” Nguyên Nghị nhắc nhở.

Chờ La Xán Xán cài xong, Nguyên Nghị mới nhả phanh, đạp chân ga. Xe chạy đi, hoà vào dòng xe cộ.

Nguyên Nghị nhớ La Xán Xán mới được thăng chức lên làm tiếp viên phục vụ khoang hạng nhất, hỏi cô bay thế nào. La Xán Xán đáp: “Vẫn chưa bắt đầu bay, hai ngày nay đang tập trung vào việc huấn luyện, còn ngày mai nữa. Huấn luyện xong mới bắt đầu bay.”

Nguyên Nghị lại hỏi tiếp: “Huấn luyện thế nào rồi?”

“So với khoang phổ thông thì cách ứng xử có phần nghiêm khắc hơn. Ngày mai phải làm một buổi mô phỏng, nên em có hơi lo lắng.”

“Chỉ là mô phỏng thôi mà, không cần phải lo lắng.”

La Xán Xán nói: “Phải tôn trọng họ, vài người nói không được nhất là những tên không phải là tiếng Anh, nhưng vẫn phải nói bằng tiếng Anh, em nói không được.”

“Thật ra không khó, đọc đại đi.” Nguyên Nghị nói.

“Ừm, thật sự rất khó.” La Xán Xán gật đầu, lại nói: “Những cái khác thì em không lo.”

“Học lễ nghi?”

“Còn học về an toàn. Về vấn đề học an toàn, em rất có trách nhiệm.”

“Nói anh nghe thử.” Nguyên Nghị nhìn thẳng đường phía trước.

La Xán Xán quay đầu nhìn anh, trả lời: “Rất nhiều hành khách xem tiếp viên hàng không là người phục vụ bưng trà rót nước, nhưng trách nhiệm lớn nhất của chúng ta là bảo đảm an toàn cho họ.”

Nguyên Nghị tán thành: “Đúng thế, không sai.”

“Gặp tình huống khẩn cấp bọn em phải bình tĩnh xử lý.”

Nguyên Nghị chăm chú lắng nghe.

La Xán Xán nói đến khẩu lệnh khi hạ cánh khẩn cấp: “Nguyên tiên sinh, xin anh hãy tin tưởng tôi. Tôi đã trải qua những buổi huấn luyện chuyên nghiệp nên đảm bảo anh sẽ an toàn.”

Nguyên Nghị nhìn La Xán Xán một hồi, không khỏi cười lớn: “An toàn của anh không cần em phải bảo đảm, anh cũng đã từng học qua buổi huấn luyện chuyên nghiệp, ngược lại anh sẽ đảm bảo an toàn cho em. Có anh ở đây, em không cần sợ.”

La Xán Xán ở phòng thực tập, Nguyên Nghị là giáo viên dạy phi công, thuộc cấp bậc cao nhất của phi công, anh nói những lời này không sai, nhưng mặt cô cứ nóng ran lên, giống như anh đang cố ý nói như thế với cô vậy.

Khoé môi Nguyên Nhị nhếch lên cười, hỏi La Xán Xán: “Vậy còn gì nữa không?”

Cô nói: “Nếu như tôi bị thương, xin hãy đem tôi xuống máy bay, còn nếu như tôi tử vong, làm ơn hãy giúp tôi, hướng dẫn hành khách xuống máy bay an toàn.”

“Câu này là nói với các tiếp viên khác.” Anh nhận định.

La Xán Xán gật đầu: “Đúng vậy.”

Nguyên Nghị khen ngợi: “Ừm, đúng là khiến cho người ta có cảm giác đây là sứ mệnh của công việc.”

Đèn tín hiệu giao thông chuyển sang đèn đỏ, xe dừng lại. Điện thoại của Nguyên Nghị vang lên, anh trực tiếp kết nối Bluetooth, nhận cuộc gọi.

La Xán Xán ngồi bên cạnh không nói chuyện, bởi vì những lời anh nói lúc này vẫn còn quanh quẩn chưa tan, tim cũng đập thành thịch. Anh không biết cô yêu thầm anh. Chị họ qua đời bốn năm, cô cũng chờ anh bốn năm. Loại yêu thầm này rất khó để diễn tả bằng lời, có khả năng cái bốn năm này sẽ còn kéo dài nữa.

La Xán Xán quay đầu nhìn anh. Gò má anh thật sự nhìn rất đẹp, lúc anh nói chuyện, yết hầu hơi chuyển động, nhìn thôi cũng khiến cho người ta rung động.

Bên ngoài cửa sổ, hoàng hôn buông xuống, những tia nắng nhàn nhạt mà êm dịu, dòng xe tới lui liên tục, trên đường người đến người đi, tạo thành một thành phố phồn hoa tấp nập làm cho con người ta không muốn rời khỏi.

Nguyễn Nghị nhận điện thoại xong, cũng trong lúc đó đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh, anh bắt đầu lái xe. Vào lúc anh quay đầu nhìn cô, thì cô cũng đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau khi đến dưới chung cư, trời bên ngoài đã sẫm tối. Cô đẩy cửa xe ra, bước xuống, quay đầu dặn dò Nguyễn Nghị lái chậm một chút.

“Ừm, anh sẽ không lái xe như lái máy bay đâu. Em lên đi.” Nụ cười trên mặt Nguyễn Nghị luôn luôn khiến người khác nhìn đến mê mẩn.

La Xán Xán nhấp máy môi: “Ừ” một tiếng, quay người đi về phía cửa chung cư. Cô đi được một bước, quay đầu lại thì thấy xe còn đậu ở đó, vẫn chưa lái đi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô lấy từ trong túi áo ra, nhìn màn hình, ngạc nhiên nhận cuộc gọi.

“Đừng xoay lại, chờ em đi lên anh sẽ về.”

Giọng trầm thấp của Nguyễn Nghị từ trong điện thoại truyền đến, La Xán Xán giống như đang nhìn trộm lại bị phát hiện. Cô áp ứng: “Em không nhìn anh, em quay lại là để nhìn cái xe đẩy bên cạnh.”

Nguyễn Nghị nhìn qua kính chiếu hậu, thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang cố sức đẩy xe đi tới, bên trên xe trưng bày đủ loại trái cây như táo, chuối tiêu... Anh cầm điện thoại “À” một tiếng, nói: “Cũng không có gì đẹp mắt, em muốn ăn trái cây sao?”

La Xán Xán nhát thời 囧, cúp điện thoại, đi thẳng về phía cửa không hề quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: La Xán Xán không ngờ Nguyên Nghị lại chạy ngược trở về. Cô ngạc nhiên nhìn người trong xe. Nguyên Nghị một tay đặt

Nơi Nguyên Nghị ở có ba phòng ngủ, một phòng khách. Ngày trước khi Tây Tây còn ở đây, anh một phòng, Tây Tây một phòng, còn phòng còn lại thì dành cho khách. Bây giờ cô bé đã đến nhà ông bà nội, vì do bên đó gần nhà trẻ, toàn bộ phòng cũng chỉ còn mình anh ở.

Ăn xong cơm tối, vừa ngồi nghỉ ngơi trên ghế sofa thì tiếng chuông điện thoại rung lên, là cuộc gọi video. Ngón tay anh nhấn lên màn hình, video được kết nối, một lúc sau, gương mặt của bé gái xuất hiện. Cô bé đang chải đầu, đôi mắt to tròn, lấp lánh, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hào.

“Tây Tây.” Nguyên Nghị cười, gọi một tiếng.

Cô nhóc quệt mồm, nói: “Ba ba, ba ba vẫn yêu con chứ?”

Giọng cô bé bi bô.

“Yêu, tất nhiên là yêu con rồi.” Nguyên Nghị nâng môi, con gái bốn tuổi lại hỏi vấn đề này.

Cô bé nghiêm túc hỏi: “Vậy ba ba có biết sinh nhật con ngày mấy, tháng mấy không?”

“Ngày năm tháng sáu.”

“Bà nội, sinh nhật con có phải là ngày năm tháng sáu hay không?”

Trên màn hình, cô bé hơi nghiêng đầu. Trong điện thoại truyền đến một giọng nói: Đúng rồi, là ngày năm tháng sáu. Tây Tây quay đầu lại, toét miệng cười: “Ba ba ơi, ba ba nói đúng rồi, ba ba vẫn còn yêu con.”

Nguyên Nghị nghe xong, nụ cười trên mặt lớn hơn. Anh nói: “Con là con ba, sao ba lại không biết sinh nhật con? Lần sau hỏi vấn đề khác đi.”

Tây Tây cười Khanh khách: “Vậy thì bao giờ ba ba sẽ đến gặp con vậy?”

Nguyên Nghị nói: “Không có việc thì ba sẽ đến gặp con.”

“Tốt quá!” Tây Tây kiêu ngạo nói: “Ba ba, con nói cho ba ba biết, hôm nay con học được hai chữ.”

“Tây Tây giỏi vậy sao? Là hai chữ nào?”

“Mẹ mẹ. Con học được hai chữ mẹ này.” (từ “mẹ” trong tiếng Trung có thể gọi là “妈妈”)

Nguyên Nghị sững sốt một chút rồi cười khen: “Tây Tây thật thông minh! Có điều, đó là một chữ. Vậy Tây Tây có biết chữ ba không?”

“Không.” Cô bé lắc đầu liên tục.

“Vậy đợi lần sau ba đến thăm con, thì con phải biết đấy.”

“Được ạ, nếu như hai chữ kia không khó.”

“Hai chữ ba ba này thật ra là một chữ.”

“Rõ ràng ba ba nói là hai chữ mà. Với lại con cũng biết đếm số 1,2 từ lâu lắm rồi!”

Nguyễn Nghị nói chuyện với con gái. Cô nhóc Tây Tây bốn tuổi, vợ anh cũng đã qua đời được bốn năm. Năm đó khi vợ anh vừa sinh Tây Tây thì bị bệnh qua đời, để lại cho hai cha con họ những nỗi nhớ không nguôi. Tây Tây chưa từng gặp mẹ mình, nhưng lại thường xuyên nhắc đến mẹ, vừa nãy còn tự hào nói cho anh, cô bé đã biết được hai chữ mẹ. Nguyễn Nghị vẫn luôn cảm thấy có lỗi với con gái mình.

Nói chuyện với Tây Tây xong, Nguyễn Nghị ngồi trên ghế một hồi lâu thì đứng lên đi tắm.

La Xán Xán tắm xong, cô mặc đồ ngủ, nửa nằm nửa ngồi trên giường, trong tay đang cầm ‘Sổ Tay Tiếp Viên Hàng Không’, nghiêm túc đọc. Mặt đối mặt dùng hết sức để ứng phó với huấn luyện viên, hoàn thành xong buổi kiểm tra này mới có thể làm tiếp viên khoang hạng nhất được.

Đúng lúc này, điện thoại đặt trên đầu giường chợt vang lên. Tầm mắt của cô chuyển từ sổ tay nghiêng qua, đưa tay cầm điện thoại, cúi đầu xem, là cuộc gọi video đến từ Tây Tây. Cô bé không có điện thoại, đây là điện thoại của bà nội cô bé, nhưng La Xán Xán vẫn biết là Tây Tây gọi đến.

La Xán Xán vội vàng kết nối video. Sau khi kết nối, cô nhìn thấy trên màn hình hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn, thì cười gọi một tiếng: “Tây Tây.”

Cô nhóc trên màn hình nhìn La Xán Xán cười: “Di nhỏ, di nhỏ” gọi hai tiếng, hỏi: “Di nhỏ, con nhớ di, sao di không đến thăm con?”

La Xán Xán cười nói: “Hai ngày nay di nhỏ của con đang phải tập huấn để lên làm tiếp viên phục vụ khoang hạng nhất, ngày mai là ngày cuối cùng. Đợi ngày mai xong, di sẽ đến gặp con.”

“Vậy tốt rồi! Di nói thì phải giữ lời nha!”

“Di đã lừa con bao giờ chưa?”

Tây Tây hơi suy nghĩ, dường như nhớ đến La Xán Xán chưa từng nói gì mà không giữ lời. Thế là vui vẻ nói: “Ba ba cũng nói nếu không có việc gì sẽ đến gặp con. Hi vọng ngày mai ba ba sẽ rảnh. A, nếu vậy con sẽ gọi ba ba đến đón di nhỏ, hai người cùng đến gặp con đi.”

Nguyễn Nghị... La Xán Xán ngẩn người. Có thể ở cùng một chỗ với anh, mặc kệ có chuyện gì cô cũng đồng ý, chỉ có điều không biết ngày mai Nguyễn Nghị có rảnh hay không. Cô nói với Tây Tây “Được”.

Cô bé lại đem chuyện mình học được chữ cho La Xán Xán nghe. Cô khen vài câu, sau khi Tây Tây cúp điện thoại, La Xán Xán lại nhìn vào quyển sổ tay kia, nhưng được một chút thì lại thất thần. Cô muốn hỏi Nguyễn Nghị xem rằng ngày mai anh có rảnh không, do dự một hồi, vẫn không hỏi. Vì cô đi cùng Nguyễn Nghị tới nhà họ Nguyễn thì không ổn, gặp Tây Tây là chuyện của cô, cô nên tự mình đi thì hơn.

La Xán Xán lấy lại tinh thần, ngồi xem sách một hồi nữa mới ngủ.

Thứ hai, buổi kiểm tra trong phòng mô phỏng được bắt đầu. Mười sáu tiếp viên hàng không, từng người một đi vào, sau khi người phía trước ra ngoài thì người kế tiếp mới được vào. Thứ tự là dựa vào thứ tự thăm được bốc. La Xán Xán rút ngay số cuối cùng.

Giáo viên đứng trước mặt mọi người nói: “Bây giờ sẽ bắt đầu buổi kiểm tra trong phòng mô phỏng, lần này chúng ta sẽ kiểm tra với hành khách thật sự. Bọn họ sẽ đánh giá tất cả mọi người.”

Vừa dứt lời, xung quanh nổi lên những giọng nói to nhỏ, các cô đều giật mình, không ngờ lần này lại mời hành khách.

“Thật là hồi hộp.” Một cô gái đứng cạnh La Xán Xán ngày hôm qua nói.

La Xán Xán trả lời: “Chỉ là phòng mô phỏng thôi mà, không cần phải hồi hộp thế đâu.”

Đây là câu nói tới qua Nguyễn Nghị đã nói với cô.

Giáo viên lại lên tiếng nói người đã ở trong khoang hành khách, số thứ tự đầu tiên đi vào.

Người rút thăm thứ nhất đi vào, La Xán Xán và những người còn lại đợi bên ngoài.

Hơn mười phút sau, người đầu tiên đi ra, người thứ hai bước vào. Mọi người lúc này tranh thủ hỏi cô nàng vừa mới đi ra kia: “Sao rồi? Thế nào? Ổn không? Hành khách có khó ứng phó không?”

Cô ấy cười nói: “Ổn cả. Bộ dạng của anh ta cực kỳ đẹp, lại còn rất hiền, từ đầu đến cuối đều ổn. Không có yêu cầu gì quá đáng hết.”

Mọi người đều yên tâm.

Khi cô nàng thứ hai đi ra, vẻ mặt hoàn toàn khác với người lúc nãy. Cả bọn thấy thế, không ngừng hỏi đã có chuyện gì xảy ra. Tiếp viên thứ hai phản nản: “Yêu cầu quá đáng, chi uổng là sinh ra đẹp trai quá thôi.”

Bọn họ không khỏi nghi ngờ, câu trả lời của hai người họ không giống nhau.

“Là một người cả sao?” La Xán Xán hỏi.

Số một và số hai đều gật đầu: “Bên trong không chỉ có một người, chắc chắn là anh ta.”

Đều là cùng một người, tại sao thái độ lại khác thế kia? Tất cả mọi người đều đánh giá hai người họ, trong lòng không khỏi nghĩ đến: Chẳng lẽ xem coi ai xinh hơn hả? Ai xinh hơn thì sẽ hiền hơn một chút. Khi mọi người quan sát kỹ lại hai người họ, cũng phát hiện là cô nàng số một so với cô nàng số hai nhan sắc có phần nhỉnh hơn một chút. Lúc này mới cho là do coi nàng số hai không may mắn nên như vậy. Sau đó đến phiên những người khác đi vào, khi ra cũng đồng ý với điều này. Những người có vẻ ngoài ôn khi đi ra đều nói anh chàng kia rất hiền, không có yêu cầu khắt khe gì hết, nhưng còn những người kém xinh hơn một chút thì lại nói anh ta cố ý làm khó dễ.

Rất nhanh đã đến phiên La Xán Xán, cô bắt đầu cảm thấy hồi hộp. Cô nàng thể viên đứng trước cô mới lên tiếng: “Cô không cần phải lo đâu. Trong cả đám bọn tôi, cô là người xinh nhất mà!”

La Xán Xán vẫn hồi hộp như cũ. Vấn đề là vì cái người ngồi bên trong kia “trông mặt mà bắt hình dong”, khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

“Số mười sáu!”

Đến lượt mình, cô hút sâu một hơi, bước vào khoang mô phỏng.

Các tiếp viên đã thi xong phần mình đều nhìn cô với ánh mắt đầy ngưỡng mộ, thầm nghĩ, chắc chắn cô ấy sẽ không bị làm khó làm dễ.

La Xán Xán bước vào khoang mô phỏng, tại cửa khoang có người đưa cô cầm một tấm bảng, trên đó viết Simon Anderson. Cô biết đây là tên của vị khách đang ngồi bên trong kia. La Xán Xán nói với nhân viên hỗ trợ một tiếng “Cảm ơn”, bỏ tấm bảng xuống, đi vào khoang hạng nhất.

Khi cô bước vào thì ngẩn cả người. Vị khách mặc âu phục màu đen kìa, nhìn đẹp trai vô cùng, không phải ai khác, đó chính là Nguyên Nghị.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hình như anh vừa nói là, cùng nhau đến đó sao?

Nguyên Nghị cởi áo tây màu đen bên ngoài ra, trên người chỉ còn lại mỗi chiếc áo sơ mi trắng.

La Xán Xán nhận lấy áo khoác, cất vào tủ đồ. Anh ngồi trên ghế ngẩng đầu, nhìn về phía cô. Trong mắt anh dường như có ý cười. La Xán Xán vừa mừng vừa sợ, không nghĩ đến vị khách mà giáo viên nói chính là anh. Tối qua khi đưa cô về chung cư, anh không hề nói qua chuyện này, trong lòng bất chợt vui mừng, tim cũng không ngừng đập, giống như anh đặc biệt vì bài kiểm tra này của cô mà đến. Nhưng La Xán Xán bỗng nhiên nhúm mày, bởi vì mới này anh cũng ngồi ở chỗ này mà làm khó dễ các tiếp viên phục vụ khác. Tại sao anh lại làm thế chứ?

La Xán Xán lấy lại tinh thần, dè xuống cảm xúc trong lòng, tiếp tục buổi kiểm tra. Cô nhớ đến tên tiếng Anh trên bảng, biết là giờ phút này anh là Simon Anderson.

Cô chậm rãi đi đến trước mặt Nguyên Nghị, cúi người chào, mỉm cười dùng tiếng Anh nói: “Ngài Anderson, chào mừng ngài đến với hãng hàng không của chúng tôi. Tôi là tiếp viên phục vụ của không hạng nhất. Xin hỏi ngài muốn cất áo khoác trong tủ đồ sao?”

Nguyên Nghị gật đầu, cười nói: “Đúng rồi, cảm ơn.”

Sau đó cô lại lấy một bộ quần áo thoải mái và một đôi dép đến trước mặt anh. Cô ngồi xuống đặt dép bên cạnh rồi đứng dậy mỉm cười: “Ngài Anderson, chúng tôi đã chuẩn bị quần áo và dép, có thể giúp ngài cảm thấy thoải mái khi bay đường dài. Ngài có thể đến nhà vệ sinh để thay đổi.”

Nguyên Nghị vẫn tiếp tục mỉm cười: “Được, cảm ơn. Có điều, cô có thể đứng bên ngoài cửa một chút không? Để phòng người khác không biết sẽ đi vào.”

Trong lòng La Xán Xán sửng sốt, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Có thể ạ. Nhưng cửa phòng vệ sinh được khoá rất chặt.”

“Vây cũng không an toàn.” Nguyên Nghị nói.

Nhịp tim cô lại đập nhanh. La Xán Xán gật đầu: “Được rồi, xin ngài hãy yên tâm, tôi sẽ đứng giữ cửa bên ngoài.”

Nguyên Nghị tháo giày da ra đổi thành dép lê, tay cầm bộ quần áo cô vừa đưa đi về phía nhà vệ sinh, La Xán Xán cũng đi theo sau lưng anh. Đến bên ngoài nhà vệ sinh, Nguyên Nghị đẩy cửa đi vào, còn cô thì đứng bên ngoài. Tiếng kéo khoá, thay quần áo truyền thẳng vào trong tai. La Xán Xán mỉm cười, ngừng thở, dường như cô có thể tưởng tượng ra anh đang làm gì bên trong đó, cởi quần áo rồi mặc bộ đồ cô đưa lúc nãy vào. Những ý nghĩ này không khỏi khiến mặt cô nóng rần cả lên.

Sau khi Nguyên Nghị thay xong thì đi ra ngoài, La Xán Xán theo quy trình đưa khăn nóng. Nguyên Nghị cảm ơn rồi cầm lấy khăn, nói tiếp: “Hơi lạnh.”

La Xán Xán vội vàng trả lời: “Xin ngài chờ một lát, để tôi đổi cho ngài cái ấm hơn.”

Cô đưa đến một chiếc khăn ấm khác, Nguyên Nghị cười nói: “Lần này thì nóng quá rồi, phiền cô làm nó mát hơn một chút.”

La Xán Xán làm khăn lạnh hơn một chút, đưa cho Nguyên Nghị, anh nói ngại lạnh, cô lại chạy đi đổi tiếp.

Vì chuyện nóng lạnh của chiếc khăn mà La Xán Xán phải chạy tới chạy lui biết bao nhiêu là lần. Cô cảm thấy Nguyên Nghị đang muốn làm khó làm dễ mình, khiến cô cảm thấy có chút khó hiểu.

Sau một hồi anh cũng cầm lấy chiếc khăn lau qua tay, La Xán Xán cất khăn đi, lại hỏi anh muốn đọc báo không. Nguyên Nghị gật đầu, thế là cô cầm báo đến, anh ngẩng đầu nhìn cô hỏi: “Cô có thể đọc cho tôi nghe được không?”

La Xán Xán cười nói: “Được.”

Cô cầm tờ báo trong tay đọc, Nguyên Nghị ngồi dựa vào ghế phía sau im lặng nghe. Nếu như là người khác, La Xán Xán chắc chắn sẽ có cảm giác người ta đang làm khó làm dễ mình, nhưng nếu là Nguyên Nghị thì không, giờ phút này đọc báo cho anh nghe lại khiến cho cô cảm thấy vô cùng thoải mái. Bên trong khoang hạng nhất chỉ có mỗi hai người họ, ánh đèn êm dịu, trong mắt cô không tự chủ được hiện lên vài vẻ dịu dàng. Khoé mắt khẽ liếc sang nhìn Nguyên Nghị, chỉ thấy anh đang tựa lưng vào ghế, tay đặt trên lan can gỗ nhẹ, hai mắt nhìn thẳng phía trước, tập trung lắng nghe. Anh vẫn luôn khiến cô rung động.

Theo tiến độ kiểm tra, từ lúc cô bắt đầu chào hỏi cho đến lúc này đã hơn nửa canh giờ. Mọi người bên ngoài bàn luận ầm ĩ, bọn họ không hề nghĩ rằng La Xán Xán lại vào trông lâu đến vậy. Cô vừa ra tới, mọi người đã nhón nhau hỏi cô vừa rồi kiểm tra như thế nào. La Xán Xán chỉ cười, không trả lời. Nhưng khi vừa nhìn thấy các cô nàng xinh đẹp ban nãy, làm cô nghĩ đến chuyện Nguyên Nghị đối xử tốt với họ, chân mày không khỏi nhăn lại.

Một lát sau Nguyên Nghị cũng đi ra, trong tay cầm một tập đơn, đi đến đưa cho giáo viên, sau đó rời đi.

La Xán Xán đôi bóng lưng biển mất. Giáo viên gọi tất cả mọi người đến gần, nói cô ấy đã nhìn thấy tất cả trong video quan sát, tất cả mọi người đều thuận lợi vượt qua được bài kiểm tra. Mặc kệ là như thế nào, kết quả tốt, nên các tiếp viên ai nấy đều lộ ra nụ cười đầy vui vẻ.

Sau khi kiểm tra từng người trong phòng, giáo viên lại tăng thêm vài tình huống trong khoang buộc các tiếp viên bọn cô phải thực hiện các thao tác hướng dẫn hành khách xuống máy bay an toàn.

Buổi tập luyện kết thúc, giáo viên cười nhìn mười sáu cô nàng tiếp viên trước mặt mình: “Từ giờ trở đi, các cô là tiếp viên phục vụ khoang hạng nhất.”

Mỗi người ai nấy đều nhận được một tấm bằng chứng nhận.

La Xán Xán và mọi người cùng nhau ra khỏi khu vực luyện tập. Cô chợt nhìn thấy có một chiếc xe SUV màu đen đang đậu ven đường. La Xán Xán dừng bước, những người khác không chờ cô, đều tự động rời đi. Kèn xe kêu lên một tiếng, cô chậm rãi bước qua.

“Lên xe đi.” Nguyên Nghị nghiêng đầu nhìn qua khung cửa sổ.

La Xán Xán mở cửa, bước lên xe.

“Kiểm tra xong, kết quả như thế nào?” Nguyên Nghị hỏi.

La Xán Xán trả lời: “Đã qua được rồi.”

Anh cười tiếp lời: “Vậy thì tốt, không uống công anh đóng thành một đồng kiểu người.”

“Chẳng lẽ là anh có kịch bản sẵn sao?” Cô nhìn Nguyên Nghị nghi ngờ hỏi.

Anh cười: “Tất nhiên rồi, chứ anh đâu có yêu cầu nhiều như vậy? Đối với mỗi người đều khác nhau mà.”

“Anh có kịch bản dành cho mỗi người cơ á?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Không phải là mỗi người, theo trình tự từ đầu đến cuối thôi.”

La Xán Xán đã hiểu, mỗi người sẽ đối phó với mỗi tình cảnh khác nhau. Vừa khéo, các cô nàng có dáng dấp không tệ kia lại may mắn trúng ngay yêu cầu dễ dàng. Khi La Xán Xán biết được không phải là do anh cố ý, làm khuôn mặt của cô thêm phần tươi tắn, hỏi vì sao anh lại đến bộ phận tiếp viên của công ty mình. Nguyên Nghị bảo do anh và quản lý mới đến của Trường Cát có chút thân thiết, nên mới sáng sớm đã bị kéo đến đây.

La Xán Xán bỗng nhiên hiểu ra. Cô nhớ đến bên trong phòng kiểm tra khi nãy, anh muốn cô đứng bên ngoài canh cho anh thấy đồ, rồi lại đọc báo. Mặc dù biết là anh chỉ làm theo kịch bản, nhưng tim cô vẫn không nhận được mà đập nhanh.

“Ngồi ngay ra đó làm gì thế?” Nguyên Nghị nghiêng đầu nhìn cô.

La Xán Xán lấy lại tinh thần, cảm giác được mặt mình đang nóng lên, vội vã cúi đầu xuống, giả bộ lấy tay xoa nhẹ phía dưới mũi.

“Em vẫn còn nhớ bài báo mới nãy em vừa đọc không?” Nguyên Nghị hỏi.

Trong lòng không khỏi hoảng hốt, cô vừa mới suy nghĩ đến chuyện đó xong. La Xán Xán nói: “Nhớ ạ.” Cô chợt nhớ bản thân mình phát âm tiếng anh không chuẩn, vội vã hỏi: “Có phải em đọc sai chỗ nào không anh?”

Nguyên Nghị không nói gì chỉ cười, cô thì nôn nóng muốn biết câu trả lời, cứ nhìn chăm chăm vào anh. Lâu sau, Nguyên Nghị mới cất tiếng, nói: “Đọc rất ổn.”

Anh mở máy, hoà vào dòng xe trên đường.

Cô nhìn qua cửa sổ trước mặt, tim vẫn luôn đập tán loạn.

“Ngày mai em đến chơi với Tây Tây à?” Sau khi chạy được một lúc, Nguyên Nghị hỏi.

La Xán Xán gật đầu: “Ừm, em đã hứa với con bé rồi.”

“Tây Tây muốn anh cùng đến với em.”

Lời nói đó khiến cho khuôn mặt cô càng thêm nóng bừng, khẽ ngẩng đầu lên nhìn. Hình như anh vừa nói là, cùng nhau đến đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Từ trước tới giờ, chưa ai vì cô mà lột vỏ tôm

Nguyên Nghị khẽ quay đầu nhìn La Xán Xán, nói: “Nhưng ngày mai anh bay, không đi được, không chờ em được.”

La Xán Xán mặc dù đã sớm nghĩ đến chuyện không cùng anh đến gặp Tây Tây, nhưng khi nghe Nguyên Nghị nói thế vẫn thần có chút tiếc nuối. Chỉ có điều? Ngoài miệng cô vẫn nói: “Không sao, em đến một mình được mà.”

Cô biết ông bà nội của Tây Tây ở đâu, nên ngày mai cô sẽ đi xe buýt đến.

Nguyên Nghị gật đầu, trả lời: “Đến nhà ba,mẹ anh thì nhắn cho anh.”

“Gửi tin nhắn cho anh?” La Xán Xán nghi hoặc nhìn Nguyên Nghị.

Anh đã quay đầu đi, vừa chú ý khoảng cách với chiếc xe đằng trước, vừa cất giọng: “Nhấn thì anh mới biết em có đến nơi an toàn hay không. Bởi vì Tây Tây muốn anh đưa em đến, mà anh lại không có thời gian.”

Thì ra là như thế, La Xán Xán nói: “Được.”

Từ lúc ra khỏi bộ tiếp viên đến giờ đã là hai giờ hai mươi phút chiều, vì kiểm tra và huấn luyện liên tục nên cô vẫn chưa ăn gì. Còn Nguyên Nghị thì vừa mới được chủ nhiệm bộ tiếp viên Cổ Từ Hàng mời cơm, sau khi giúp anh ta làm khách mẫu trong bài kiểm tra. Cổ Từ Hàng cũng chính là quản lý mới của bộ tiếp viên.

Anh đậu xe trước cửa tiệm tôm hùm Đại Long, vào trong gọi một xô tôm hùm lớn, ngồi trước mặt La Xán Xán, chỉ lột chứ không ăn.

Lột tôm xong, đẩy đến trước mặt La Xán Xán. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, nói: “Cảm ơn anh nhé.”

Nguyên Nghị tùy tiện trả lời: “Ăn đi.”

Anh chỉ lột nhưng không ăn, chờ sau khi anh lột xong một con, La Xán Xán đưa tay lấy, ý muốn lột cho anh, nào ngờ đầu ngón tay cô lại đụng phải ngón tay anh. La Xán Xán có cảm giác như điện vừa giật, còn anh thì không nghĩ gì thu tay lại tiếp tục lột. Cô lấy lại tinh thần, cầm lấy một con tôm hùm đưa cho anh.

Nguyên Nghị cười: “Em ăn đi. Anh đã ăn rồi, hồi nữa 3 giờ rưỡi còn phải bay nữa, lột xong chỗ này anh phải đi ngay.”

Anh kể cô nghe chuyện ăn cơm cùng Cổ Từ Hàng.

Và thế là người thì lột, còn người còn lại thì ăn. Từ trước tới giờ, chưa ai vì cô mà lột vỏ tôm.

“Từ giờ trở đi, em chính là tiếp viên khoang hạng nhất. Buổi này coi như là ăn mừng.” Nguyên Nghị nở nụ cười, lại bỏ thêm một con tôm vừa lột xong vào mâm.

La Xán Xán đã biết, anh đối với cô không hề có ý nghĩ nào khác, đừng nói chi đến những thứ mà cô tự tưởng tượng ra. Rồi lại cười: “Cảm ơn anh nhé.”

Nguyên Nghị lột tôm xong, đưa tay nhìn giờ một chút, từ đây đến sân bay huấn luyện hơn nửa tiếng, chưa tính kẹt xe. Mà giờ anh chỉ còn khoảng bốn mươi phút.

“Trễ rồi, anh nhé! Anh đi đi.” La Xán Xán nhìn giờ.

Anh trả lời được, đứng dậy, đi ra ngoài.

Cô ngồi ngáy ra đó, nhìn những con tôm đã được lột hết toàn bộ vỏ ấy. Từng chút, từng chút ăn xong, đứng lên định ra tính tiền thì chủ quán bảo Nguyên Nghị đã trả tiền lúc rời đi rồi.

*

Ba mẹ Nguyên Nghị kết thành phố bên cạnh Bắc Thành. Phải lái xe hơn ba tiếng đồng hồ, còn ngồi xe buýt thì bốn tiếng, ngoài ra xong có xe lửa, nếu chọn xe lửa thì 40 là đã đến nơi rồi. Nhưng cô không chọn được thời gian phù hợp để đi xe lửa, thế là khi trời vừa sáng, cô đã đứng đón xe ô tô. Đến nơi thì còn một tiếng nữa sẽ là 12 giờ trưa. Vừa xuống xe, cô đã gửi tin nhắn cho Nguyên Nghị, báo rằng cô đã đến. Nhìn điện thoại một lúc, vẫn chưa thấy tin nhắn trả lời, cô đoán là anh đang bay, thế là lại cất điện thoại lại vào trong túi.

Coi nhóc Tây Tây vẫn còn đang trong nhà trẻ. Đến nơi La Xán Xán gặp mẹ Nguyên Nghị, nên cùng đi đến nhà trẻ để đón con bé.

Tây Tây Tây nắm chặt lấy cô giáo trẻ, hai người đứng trước cửa lớn. Cô bé nói với cô giáo mình: “Hôm nay đi nhỏ sẽ tới đón con, đi ấy là cái người hay ngồi trên máy bay đó, đẹp lắm!”

Cô giáo cúi đầu nhìn Tây Tây, cười: “Í con là tiếp viên hàng không?”

Tây Tây nghiêm túc trả lời: “Ngoài là một tiếp viên hàng không xinh đẹp ra, thì không ai có thể coi thường được! Nếu không có đi ấy vào tình huống khẩn cấp, thì cô sẽ gặp nguy hiểm đó.”

La Xán Xán và mẹ Nguyên Nghị vừa đến nhà trẻ, vừa đứng lúc nghe thấy Tây Tây tự tin nói. Cô không nhịn được cười lên, nhưng về phía cửa gọi lớn: “Tây Tây!”

Cô bé quay đầu, thấy La Xán Xán, thả tay cô giáo, vội vàng chạy đến trước mặt cô.

La Xán Xán ôm Tây Tây xoay một vòng. Cô bé quay lại nói với cô giáo: “Di nhỏ của con tới rồi! Con muốn ở cùng với đi ấy, vĩnh biệt cô nha!”

Cô giáo cười nói: “Gặp lại con sau, Tây Tây.”

Cô bé vẫy tay về phía cô mình, lại nhìn về La Xán Xán, đáng yêu gọi: “Bà nội.”

La Xán Xán nhìn giáo viên vật đầy, sau đó cúi đầu nói với Tây Tây: “Không phải vĩnh biệt, mà phải là tạm biệt.”

Tây Tây tròn mắt nghi ngờ nói: “Bốn chữ này không phải là một ý sao đi?”

“Là cùng một ý nghĩa nhưng dùng cho trường hợp khác nhau.”

“Ôi, người lớn dùng từ thật phức tạp!”

La Xán Xán nhìn không được cười: “Còn nữa, là hai từ.”

“Hai từ không phải là bốn chữ sao?”

Cô ôm Tây Tây vừa nói giỡn vừa đi về nhà của gia đình Nguyên, mẹ Nguyên Nghị đi theo sau hai người họ, thỉnh thoảng nói thêm vào vài câu.

*

La Xán Xán ở lại gia đình Nguyên ăn cơm trưa. Bình thường Tây Tây hay ở trong nhà trẻ cả ngày, La Xán Xán tới, nên cô bé mới được về nhà ăn trưa rồi lại phải về nhà trẻ học tiếp.

Vào lúc ngủ trưa, Tây Tây muốn La Xán Xán ngủ chung. Chờ cô nhóc tỉnh ngủ thì lại đưa trở lại nhà trẻ. Cô nhóc không muốn xa La Xán Xán, muốn cô ngủ lại một đêm mới được về, trước đó mẹ Nguyễn Nghị cũng đã bảo cô ở lại. Do không có việc gì phải làm ngày hôm sau, nên đã đồng ý với Tây Tây.

Sân bay huấn luyện Bắc Thành, Nguyễn Nghị ngồi trên ghế lái, hạ cánh. Sau khi hạ cánh, Nguyễn Nghị nhìn cơ phó nói: “Hôm nay đến đây thôi.” Cơ phó vẫn đang làm thao tác hạ cánh.

Nguyễn Nghị vẫn ngồi bên trong khoang điều khiển, còn một người phải bay căn bản, nhưng trước mắt vẫn còn chưa tới. Anh lại đợi thêm hai mươi phút, người vẫn còn chưa tới, do đó anh trực tiếp xuống máy bay.

Vừa xuống thì có điện thoại gọi đến, bảo anh chờ thêm năm phút, cậu ta sẽ đến ngay. Nguyễn Nghị nói thẳng một câu: “Hôm nào cậu lại đến đi.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Bên trên sân bay vẫn còn một giáo viên dạy phi công- Lục Đông. Vừa hay anh ta đi đến bên cạnh, nghe được lời Nguyễn Nghị nói, không khỏi tò mò: “Là ai lại để cậu dạy mà còn dám đến trễ?”

“Trương Cường.” Nguyễn Nghị quay đầu nhìn Lục Đông, nói xong đi về phía phòng thay quần áo.

“Trương Cường.” Lục Đông nói lại trên này vài lần, đột nhiên nhận ra. “Trương Cường! Cháu trai của tổng giám đốc Trương ở Bắc Hàng!” Cậu ta ngẩng đầu lên nhìn Nguyễn Nghị, anh đã vào đến phòng thấy quần áo. Nguyễn Nghị nhanh chóng thay đồng phục, mặc bộ đồ màu trắng thoải mái đi ra.

“Này, Nguyễn Nghị, cậu xử như vậy mà đi sao?” Lục Đông gọi anh lại.

Nguyễn Nghị quay đầu, dùng giọng nói tràn đầy thoải mái nói: “Không thể kéo máy bay đi, thì tất nhiên là cứ đi thôi.”

“Không phải...”

Lời còn chưa nói hết, Nguyễn Nghị không thèm nghe liền đi ra khỏi sân bay.

Lục Đông nghĩ: ai là cơ phó cũng đều muốn theo học Nguyễn Nghị, nhưng cuối cùng vẫn được Bắc Hàng thuê. Lần này anh làm thế, không phải là đã đắc tội với cháu trai của tổng giám đốc Bắc Hàng hay sao? Không những thế mà còn đắc tội với tổng giám đốc Bắc Hàng nữa đó?

*

Khi hoàng hôn xuống, La Xán Xán lại một mình đến nhà trẻ đón Tây Tây. Sau khi nắm lấy tay cô bé quay người lại thì đã thấy một chiếc xe SUV màu đen, đậu cách đó không xa. Người đàn ông bận đồ trắng, đứng dựa lên xe nhìn về phía mình.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: “Em rất thích ăn ngỗng om đúng không?”

Dưới trời chiều, Nguyễn Nghị trong bộ đồ trắng nhìn qua tạo cảm giác tự nhiên, phóng khoáng. La Xán Xán và anh cách nhau không xa, với phong độ như thế kia bảo cô ngược mắt cũng không dám nhìn anh, nhưng lại không nhìn được mà nhìn. Cô đứng đó không động đậy.

Tây Tây nhìn thấy Nguyễn Nghị, vui sướng gọi lớn “Ba ba”, rồi kéo tay La Xán Xán chạy nhanh về phía anh. Cô lấy lại tinh thần, nắm chặt tay Tây Tây để cô bé đi chậm lại một chút. Khi đến trước mặt Nguyễn Nghị, La Xán Xán buông tay Tây Tây ra, cô bé chạy đến trước mặt anh, Nguyễn Nghị ngồi xổm xuống, giang hai cánh tay ôm Tây Tây bế lên.

Anh hôn lên trán cô bé một cái, cười nói: “Ba về rồi.”

Tây Tây ôm cổ Nguyễn Nghị hôn lên mặt anh, vui vẻ: “Con vui quá! Ba ba đã về rồi!”

“Con ở nhà trẻ có ngoan không?”

“Tất nhiên là ngoan rồi! Con gái ba ba là ngoan nhất trên thế giới đó!”

Thật sao?” Nguyễn Nghị cười lớn, lại hôn lên mặt cô bé.

“Vậy có nghe lời bà nội hay không?” Nguyễn Nghị lại hỏi.

Tây Tây gật đầu liên tục: “Nghe ạ. Ba ba, con đã nói với ba ba, con có học lễ nghi phải hiếu thảo với ông bà nội, nên bây giờ con rất hiếu thảo với hai người.”

“Con hiếu thảo như thế nào?”

“Con rửa chân giúp ông bà nội đó.”

“Tây Tây thật giỏi!”

La Xán Xán đứng cách hai cha con họ không xa, nhìn cả hai người. Nguyễn Nghị ngẩng đầu, vừa lúc thấy được ánh mắt của cô. Anh nở nụ cười, nụ cười kia nhuộm ánh trời chiều, thoải mái và dịu dàng, cô rũ đôi mắt, chế giễu cảm giác thích và bối rối hiện rõ ra trong mắt mình.

Ánh mắt anh thu lại, cúi đầu nhìn Tây Tây, cười nói ra: “Con đi gọi dì nhỏ đi, chúng ta cùng nhau về nhà.”

Tây Tây gật đầu tốt vẻ đã hiểu. Nguyễn Nghị lại một lần nữa, ngồi xổm xuống, đặt cô bé xuống đất. Cô bé xoay người, lật đật chạy về phía La Xán Xán, ngoài miệng gọi lớn: “Dì nhỏ, dì nhỏ, chúng ta về nhà thôi!”

Cô và Tây Tây lên xe, Nguyễn Nghị bắt đầu quay đầu xe lại chạy. Gia đình anh chỉ cách nhà trẻ chừng 10 phút đi bộ, lái xe thì càng nhanh hơn, sau hai phút đã đến trước cửa nhà.

Ba người cùng nhau bước vào, ba của Nguyên Nghi ở phòng sách, mẹ anh thì đang xào rau. Anh vào nhà bếp chào hỏi, mẹ anh không khỏi kinh ngạc: “Con về rồi? Sao không gọi nói một tiếng, nhiều đây đồ ăn sao đủ.”

“Con sợ trên đường đến bị kẹt xe, mọi người đợi lâu, nên không gọi.” Nguyên Nghi cười.

“Vậy để mẹ kêu ba con đi mua chút gì đó thêm về.” Mẹ anh vừa dứt lời, gọi vọng về phía phòng sách: “Ông nó!”

Ba Nguyên Nghi đang trong phòng luyện chữ.

Anh lên tiếng ngăn cản: “Đề con đi mua.”

Ba Nguyên Nghi từ sau cửa phòng bước ra, nhìn thấy anh, cao hứng nói: “Nguyên Nghi đã trở về rồi sao? Mẹ con gọi ba làm gì thế?”

Nguyên Nghi cười nói: “Không có gì, con đi mua một ít đồ ăn rồi về.”

Tây Tây và La Xán Xán ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, cô bé kể cho cô nghe những chuyện thú vị trong nhà trẻ. Nghe xong Nguyên Nghi nói muốn ra ngoài, lập tức một người từ trên ghế sofa leo xuống, la: “Con muốn đi! Con muốn đi!”

Nguyên Nghi gật đầu đồng ý. Tây Tây quay đầu gọi La Xán Xán: “Đi nhỏ, đi cũng đi chung đi! Ngày mai con lại không gặp đi được nữa rồi!”

La Xán Xán ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Nghi, anh khẽ nhếch môi: “Đi không?”

Đương nhiên là cô muốn đi cùng với anh rồi. La Xán Xán ngồi trên ghế, đứng lên gật đầu.

Ba người đứng dưới thang máy. Gần gia đình họ Nguyên có siêu thị, đi bộ chưa đến năm phút đã đến. Nguyên Nghi nắm lấy tay trái của Tây Tây, còn La Xán Xán thì nắm tay phải của cô bé, ba người vừa nói vừa cười đến siêu thị.

Sau khi vào siêu thị, Nguyên Nghi dẫn họ đến quầy bán đồ ăn đã nấu, ở đây có vịt om lắn ngỗng om. Anh nhìn một vòng, hỏi Tây Tây đứng bên cạnh: ” Con thích ăn gì?”

Ánh mắt cô đang nhìn đồ ăn thu lại, quay đầu nhìn về phía anh, nói: “Mua món gì anh thích ăn đi.”

Nguyên Nghi suy nghĩ một chút: “Em rất thích ăn ngỗng om đúng không?”

La Xán Xán giật mình nhìn anh: “Anh...sao lại biết?”

“Động não một chút.” Nguyên Nghi cười chỉ vào đầu mình.

Anh thông minh, La Xán Xán không thể phủ nhận, nhưng chuyện này với động não liên quan sao? Từ lúc anh lái xe trở về tìm của cô cứ nhảy không phanh, mặc dù biết rằng bản thân mình không được nghĩ lung tung.

Nguyên Nghi quay người lại mua một phần ngỗng om lớn.

*

Ăn cơm cùng với gia đình họ Nguyên xong, Nguyên Nghi nói chuyện với mẹ một hồi lại phải đưa Tây Tây đi ngủ. Cô bé trong phòng chơi cùng La Xán Xán. Trong tay cầm búp bê công chúa Bạch Tuyết, còn cô thì cầm hoàng tử, hai người nhập tâm đối thoại.

“Ba ba lại đây, ba ba là chú lùn.” Tây Tây thấy Nguyên Nghi cười, vẫy tay gọi.

Lời kịch đó cô bé tự biên: “Cuối cùng, hoàng tử cùng với công chúa Bạch Tuyết và chú lùn có một cuộc sống hạnh phúc.”

“Công chúa Bạch Tuyết không phải là ở cùng hoàng tử sao?” Nguyên Nghi nói.

“Công chúa Bạch Tuyết cũng không bỏ rơi chú lùn mà!” Tây Tây nghiêm túc nói.

Anh cười: “Được, được, Tây Tây nói đúng.”

Ba người cùng chơi đến chín giờ, Tây Tây phải đi ngủ. Ông bà nội của cô bé cũng đã quen ngủ sớm, nên đã đi ngủ từ lâu.

Trong phòng đèn đã tắt, ngoài phòng khách vẫn còn một ánh sáng dịu êm. Bầu không khí nào động ban nãy nhanh chóng thay bằng sự tĩnh lặng.

La Xán Xán không buồn ngủ, cô đứng trước ban công phòng khách, hai tay tựa lên lan can nhìn lên bầu trời đêm. Trên bầu trời lúc này, một vầng trăng sáng toả.

Cô nghe được tiếng bước chân truyền đến từ phòng khách. Âm thanh càng lúc càng rõ ràng, phảng phất thêm một ánh đèn được mở lên. Cô vờn tai nghe, tiếng bước chân mỗi lúc càng gần, cuối cùng dừng lại. La Xán Xán biết, người đó đã ở sau lưng mình. Cô cảm nhận được hơi thở khiến cho trái tim không ngừng đập loạn xạ.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Đối với cô, đây là một loại hạnh phúc khó nói thành lời

La Xán Xán nhìn lên bầu trời đêm với tâm trạng rối bời, vì cô chưa nghĩ ra mình nên quay lại chào hỏi hay tiếp tục nhìn lên trời. Trong lòng cô chưa quyết định được thì từ trên đầu có một âm thanh trầm thấp truyền đến: “Xán xán.”

Trong không gian tĩnh lặng như vậy, giọng nói của anh làm trái tim cô đập nhanh.

“Anh rề.” Cô cố gắng giữ bản thân bình tĩnh.

Dưới ánh trăng mờ, Nguyên Nghị cúi đầu, nhìn đôi mắt sâu thẳm của cô: “Còn chưa ngủ sao?”

“Bây giờ còn sớm, em không được.” La Xán Xán nói.

Nguyên Nghị cười: “Em chơi với Tây Tây không mệt à?”

Cô lắc đầu: “Tây Tây rất đáng yêu, chơi với con bé làm sao mệt được?”

“Vậy cùng nhau ngắm trăng đi.” Anh nói.

Nói xong, Nguyên Nghị đi đến bên cạnh, cùng đứng với La Xán Xán.

Cùng nhau? Cô nhìn anh.

“Em là khách, thật ngại quá, anh là chủ nhà mà lại để em ở đây khi không có anh.” Nguyên Nghị quay lại nhìn cô, cười nói.

Xán Xán nói: “Không sao đâu. Anh lái xe lâu như vậy nhất định đã rất mệt rồi, không cần bận tâm đến em.”

“Không mệt.” Nguyên Nghị nói.

Anh quay đầu lại, hai tay bỏ vào túi quần, ngược lên nhìn bầu trời.

La Xán Xán không nói nữa, nhìn lên trời. Sau một lúc, cô hỏi: “Không phải anh bay sao? Vì sao đột nhiên lại về đây?”

“Kết thúc sớm hơn dự định nên anh về đây một chút.”

“À. Vậy ngày mai anh không phải bay sao?”

“Có. Chín giờ sáng mai.”

La Xán Xán bất ngờ. Ngày mai chín giờ sáng sẽ bay, nhưng làm sao để quay về kịp? “Vậy ngày mai anh phải đi sớm lắm? Lái xe phải mất hơn 3 giờ.”

Nguyên Nghị không đồng ý, nói: “Năm giờ bắt đầu đi.”

“Còn quá sớm.”

Nguyên Nghị nói: “Thời gian bay còn sớm hơn nữa.”

La Xán Xán tưởng: Anh hiện tại đang là giáo viên phi công, đã là một phi công có cấp bậc cao, thời gian bay sẽ ít.

“Ngày mai em cũng về đúng không?” Nguyên Nghị hỏi.

Cô gật đầu: “Ừm. Em đi chuyến tàu tám giờ sáng mai.”

Nguyên Nghị đột nhiên cười nói: “Được, anh cũng đi tàu, như vậy không cần đi sớm nữa.”

La Xán Xán ngạc nhiên nhìn anh: “Anh cũng đi tàu sao?”

Nguyên Nghị nói: “Tàu chạy đến Bắc Thành mất bốn mươi phút, tám giờ bắt đầu đi, thời gian vừa đúng lúc.”

“Nhưng xe của anh vẫn ở đây? Anh sẽ làm gì với nó?”

“Em quên anh còn một chiếc xe khác sao?”

La Xán Xán suy nghĩ một chút, nói: “Anh nói đã cho bạn mượn rồi.”

Nguyên Nghị gật đầu, nói một cách tự nhiên: “Đã đến lúc lấy lại rồi.”

Nói xong, anh vừa lấy điện thoại ra, vừa nói “Xem thử còn vé không”, mở ứng dụng đặt vé.

La Xán Xán nhìn Nguyên Nghị, ánh sáng điện thoại chiếu lên gương mặt đẹp trai. Anh nói là làm phiền, cô còn đang ngạc nhiên. Sau đó hy vọng còn vé, như vậy họ có thể cùng nhau trở về Bắc Thành.

“Còn vé.” Nguyên Nghị nhếch môi lên.

La Xán Xán trong lòng vui vẻ, bọn họ có thể đi cùng nhau.

“Nhưng còn mỗi vé này thôi.” Nguyên Nghị lập tức đặt chiếc vé cuối cùng. Sau khi đặt xong, anh cất lại điện thoại vào túi quần, quay lại cười hỏi La Xán Xán: “Em ngồi chỗ nào?”

La Xán Xán trả lời: “Toa thứ 7, 12D.”

“Anh ở toa 13, 15C.”

Chỗ ngồi của họ cách rất xa, La Xán Xán nghĩ, nhưng vẫn có thể đi cùng nhau, điều này đã khiến cô rất vui rồi.”

Cô ngẩng đầu nhìn vầng trăng khuyết, không kiếm được lòng liền nở nụ cười.

Nguyên Nghị đứng bên cạnh cũng không nói chuyện, tận hưởng ánh trăng.

La Xán Xán liếc nhìn Nguyên Nghị, anh mặc bộ đồ màu trắng giản dị, tay nhét vào túi quần, đầu hơi ngước lên, tư thế tự do tự tại, toát ra một loại khí chất làm cho cô bị mê hoặc. Đặc biệt là vào một đêm an tĩnh như vậy, anh đứng bên cạnh, cô vừa bối rối vừa cảm thấy hạnh phúc.

Sợ anh phát hiện, cô rất nhanh đã thu lại ánh mắt, tiếp tục nhìn lên trời, chỉ là không khổng chế được nên thất thần.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười nhẹ, cô quay đầu nhìn Nguyên Nghị với ánh mắt nghi ngờ.

“Em không tập trung.” Anh nói.

Cô bác bỏ: “Không có.”

“Mặt trăng bị khuất đi rồi.” Nguyên Nghị nói.

Ồ ban công không còn sáng như lúc nãy nữa, La Xán Xán nhìn lên, đúng là không thấy mặt trăng nữa, cô nhất thời lúng túng.

“Bây giờ không còn sớm nữa, em đi ngủ đi.” Nguyên Nghị không nhắc đến chuyện cô ngây người. Anh gọt tay lên, nhìn đồng hồ qua ánh đèn mờ của phòng khách, nói với La Xán Xán.

La Xán Xán gật đầu: “Được.”

Hai người cùng đi vào phòng khách.

“Em vào trước đi, anh đi tắt đèn.” Nguyên Nghị để La Xán Xán trở về phòng trước rồi anh mới tắt đèn phòng khách.

La Xán Xán gật đầu, đi đến cửa phòng ngủ, quay lại nhìn anh.

“Ngủ ngon.” Nguyên Nghị đứng khá xa, nói.

Cô cũng chúc anh ngủ ngon rồi vào phòng.

Ngày hôm sau, Nguyên Nghị và La Xán Xán cùng đến nhà ga.

Một người ở toa thứ bảy, một người ở toa thứ mười ba, cách rất xa, nhưng La Xán Xán trong lòng đang vui sướng vô cùng. Cô ngồi ở vị trí của mình, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Tàu chạy như bay, khung cảnh bên ngoài chỉ thoáng qua.

“Hự.”

Bên tai truyền đến hai tiếng ho khan. La Xán Xán ban đầu không để tâm, nhưng cảm thấy có gì đó không ổn nên quay đầu lại. Nguyên Nghị chẳng biết lúc nào đã ngồi bên cạnh cô.

“Anh đổi chỗ cũng khá lâu rồi, em thật sự hay thất thần.” Nguyên Nghị nói.

La Xán Xán rất ngạc nhiên: “Anh cùng người khác đổi chỗ ngồi sao?”

Nguyên Nghị gật đầu, với biểu hiện rõ ràng: “Đổi chỗ không có gì khó cả.”

Chỉ việc này thôi cũng đủ khiến La Xán Xán vui vẻ.

Tuy nhiên, anh ngồi cạnh cô, gần như vậy, làm trái tim cô nhảy loạn xạ. Đối với cô, đây là một loại hạnh phúc khó nói thành lời.

La Xán Xán biết đây chỉ là sự trùng hợp. Bình thường khi cô bay, cô và anh rất khó gặp nhau. Một khi đã bay trở lại, bọn họ cũng ít khi liên lạc.

Mà khi vừa đến Bắc Thành thì cô có nhiệm vụ. Đây là lần đầu tiên cô làm việc với tư cách là tiếp viên khoang hạng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Xin chào, anh cần gì ạ?

La Xán Xán trang điểm, mặc bộ đồng phục xanh tím vào, mang đôi tất đen, thắt khăn lụa, đi giày cao gót và kéo va li ra cửa.

Nhiệm vụ lần này của cô là bay đến San Francisco, Hoa Kỳ và dừng chân tại Hải Thành, Trung Quốc, toàn bộ chuyến bay lần này mất mười sáu giờ hai mươi phút.

Chuyến bay đầu tiên với tư cách là một tiếp viên khoang hạng nhất khiến tâm trạng cô vừa lo lắng vừa phấn khích. Cô nhớ rõ nhiệm vụ của mình và cố gắng để không phạm sai lầm nào.

Cùng lúc đó, trong một căn hộ một phòng thuộc chung cư Ánh Dương, một người phụ nữ đang nhanh chóng tô son, thay bộ đồng phục màu đỏ. Bộ đồ màu đỏ là tiếp viên trưởng của Trường Cát. Cô chính là tiếp viên trưởng trong nhiệm vụ lần này của La Xán Xán – Ngô Hà.

Cô ra khỏi phòng ngủ, nhìn về phía phòng khách hỏi: “Cầm Cầm, em chuẩn bị xong chưa? Chúng ta xuất phát thôi.”

Người ở phòng khách mặt một bộ đồng phục màu xanh. Cô mỉm cười nhìn Ngô Hà: “Vâng, tiếp viên trưởng, em đã sẵn sàng!”

Hai người cùng nhau kéo hành lý bay rồi khỏi, đi vào thang máy.

“Chị họ, chúng ta người đến sân bay sớm nhất.” Vừa tới sân bay, Vương Cầm cười nói với Ngô Hà.

Ngô Hà gật đầu.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào phòng họp.

“Ngoài ra, em còn một chuyện muốn nói với chị.” Vương Cẩm nói.

Ngô Hà quay đầu, hỏi: “Chuyện gì?”

“Lúc em giúp chị thông báo về thời gian cuộc họp, em nói với cô tiếp viên số 3 là 8 giờ 20 bắt đầu họp.”

Ngô Hà lập tức cau mày: “Không phải chị dặn em thông báo lúc 8 giờ sao?”

Vương Cẩm trả lời: “Chị quên tiếp viên số 3 là ai rồi hả?”

Tiếp viên hàng không số 3? Đó chính là tiếp viên khoang hạng nhất. Ngô Hà nhớ đến bảng danh sách tên các tiếp viên, tiếp viên khoang hạng nhất La Xán Xán. Chính vì cô ấy mà Vương Cẩm mới không thể thăng lên làm tiếp viên khoang hạng nhất được.

“Chị họ, chị phải giúp em. Nếu như cô ta đến muộn, chị có thể cho điểm thấp.” Vương Cẩm nói.

Làm tiếp viên hàng không, mỗi lần làm nhiệm vụ sẽ được tổ tiếp viên chấm điểm. Nghe Vương Cẩm nói như vậy, Ngô Hà cau mày lại, không nói gì.

“Chị họ, lần này chị nhất định phải đứng về phía em” Vương Cẩm năn nỉ.

Ngô Hà gật đầu: “Được rồi.”

Hai người tiếp tục kéo hành lý đi.

“Đến phòng họp rồi.” Vương Cẩm nhắc.

Ngô Hà gật đầu: “Vào đi.”

Vương Cẩm đẩy cửa phòng họp, đột nhiên sững sờ.

“Sao lại không đi vào?” Ngô Hà đứng ngoài cửa hỏi. Cô đi đến bên Vương Cẩm, nhìn vào phòng họp, cũng bị bất ngờ.

Trong phòng lúc này đang có một người mặc bộ đồng phục màu xanh tím. Xanh tím – đồng phục của tiếp viên khoang hạng nhất.

La Xán Xán tất nhiên đã đến rồi, là người đầu tiên.

La Xán Xán đứng lên, nhìn hai người bọn họ mỉm cười: “Xin chào, tôi là tiếp viên hàng không số 3, La Xán Xán.”

Mặt Vương Cẩm lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Sắc mặt Ngô Hà vẫn bình thường, nhìn La Xán Xán gật đầu: “Cô đến rất sớm”

Các tiếp viên khác cũng lần lượt đi vào. Tám giờ sáng, cuộc họp của phi hành đoàn bắt đầu đúng giờ.

Cuộc họp của phi hành đoàn do cơ trưởng chủ trì kết thúc. Chờ cuộc họp của tổ bay kết thúc, các thành viên sẽ bắt đầu lên máy bay.

La Xán Xán kéo hành lý đi chuyển cùng phi hành đoàn, nhìn sân bay khẽ mỉm cười. Cô nhận được thông báo cuộc họp bắt đầu vào 8 giờ 20, nhưng thực tế, cuộc họp bắt đầu lúc 8 giờ. Cô ấy không biết các tiếp viên khác có bị thông báo sai giờ họp hay không. Nhưng cô đến sớm 20 phút. Đây là nhiệm vụ đầu tiên, không biết đó có phải là một khởi đầu tốt không.

Sau khi lên máy bay, La Xán Xán và những người khác chia ra để kiểm tra khu vực của máy bay, cùng với những thiết bị cho tình trạng khẩn cấp, chờ khách lên máy bay.

Hành khách khoang hạng nhất lên trước. La Xán Xán phải đi đón hành khách. Cô hỏi tiếp viên trưởng để lấy danh sách hành khách khoang hạng nhất.

Ngô Hà nói: “Cô đi kiểm tra các bữa ăn của khoang hạng nhất lại đi. Tôi sẽ đi đón hành khách.”

La Xán Xán cau mày: “Đây là nhiệm vụ của tôi.”

Ngô Hà nhả nhặn nói: “Bữa ăn trên khoang hạng nhất cũng không thể qua loa, phải kiểm tra lại nhiều lần, đây cũng là nhiệm vụ của cô. Có những hành khách các khoang khác phải lên máy bay nữa, điều này sẽ không ảnh hưởng đến thời gian bay.”

La Xán Xán phải kiểm tra lại bữa ăn của khoang hạng nhất.

Tiếp viên trưởng Ngô đứng trước cửa khoang, cúi chào từng vị khách.

Nguyên Nghị mặc bộ đồ màu trắng đi qua hành lang đến trước cửa khoang, anh thấy người cúi chào mình liền dừng lại.

“Chào mừng đến với chuyến bay của Trường Cát. Xin hãy cho tôi xem vé của anh.” Ngô Hà nói.

Nguyên Nghị lấy vé của mình ra. Cô xem qua mỉm cười nói: “Anh Nguyên, xin chào, chỗ ngồi của anh là hàng cuối cùng bên phải của khoang hạng nhất ạ.”

Nguyên Nghị gật đầu một cái.

Anh là người cuối cùng vào khoang hạng nhất. Vì anh là người cuối nên Ngô Hà cũng đi theo vào.

Cô sau đó treo quần áo cho từng hành khách.

La Xán Xán kiểm tra xong các bữa ăn, Ngô Hà từ khoang hạng nhất đi đến.

“Tiếp viên trưởng, tôi phải thông báo cho hành khách chọn món ăn đúng không?” La Xán Xán nói.

Ngô Hà gật đầu: “Tôi đang đến đây, cô đi thông báo với Vương Cầm, nói cô ấy đừng quên phát thanh.”

La Xán Xán cảm thấy tiếp viên trưởng cô tình không để cô được làm không việc của mình. Sau khi xác nhận, Ngô Hà để khách gọi bữa sau và thông báo với nhà bếp. Khi đến giờ ăn, cũng là Ngô Hà dùng khay đem đồ ăn đến cho khách. Những công việc của La Xán Xán được Ngô Hà đều là đi chuyển lời. Nhưng trên máy bay, tổ tiếp viên thuộc sự kiểm soát của tiếp viên trưởng, nên dù cô không muốn cũng phải làm theo.

Đến buổi tối, các hành khách trên khoang hạng nhất hầu như đều đi ngủ hết rồi, Ngô Hà được rảnh rồi. Cô cũng muốn nghỉ ngơi.

La Xán Xán hỏi Ngô Hà một lần nữa về chuyện danh sách khách hàng.

Ngô Hà cười nói: “Tôi quên mất. Đợi một chút nữa tôi đưa cho cô.”

Cô đi vào khu nghỉ ngơi và không trở ra.

La Xán Xán cau mày. Đúng lúc này, có tiếng chuông reo, khoang hạng nhất có khách gọi. La Xán Xán nhìn lướt qua chỗ ngồi của vị khách đó, là 10L. Theo quy định, tiếp viên khoang hạng nhất phải gọi khách hàng bằng tên, nhưng La Xán Xán không có danh sách, cũng không biết nên xưng hô như thế nào với hành khách. Cô lại cau mày, nhưng khách hàng đang gọi, nên cô điều chỉnh lại tâm trạng, đi vào khoang hạng nhất.

“Xin chào, anh cần gì ạ?”

La Xán Xán đi đến chỗ 10L và mỉm cười dùng tiếng Anh hỏi vị khách đang cúi đầu đọc báo.

Vị khách hàng kia chậm rãi ngước đầu lên. La Xán Xán nhìn rõ được là ai, liền sùng sốt.

“Cho tôi một ly nước, cảm ơn.”

Nguyên Nghị nói.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: “Muốn không bị bắt nạt, cách tốt nhất là...”

Nguyên Nghị nhìn La Xán Xán với sắc mặt rất tự nhiên, khóe miệng cười làm nổi bật vẻ tuấn tú.

La Xán Xán đã lấy lại được tinh thần. Thấy anh nổi lo trong lòng cô đều bay mất, nụ cười hiện trên mặt xuất phát từ tận đáy lòng: “Anh Nguyên có muốn thêm đá không?”

Cô biết rõ anh thích uống nước đá.

Nguyên Nghị khẽ gật đầu: “Ừ.”

“Xin anh chờ một chút, sẽ có nước đá ngay đây ạ.”

La Xán Xán xoay người, đi nhẹ nhàng ra khỏi khoang hạng nhất, một đường đi đến khoang bếp. Có một tiếp viên khoang phổ thông đang ngồi ở đó ngủ gật. La Xán Xán nhớ ra đó là Chu Thiển Di, là tiếp viên số sáu, phụ trách khoang phổ thông. Cô bước đến.

Đến khoang bếp, La Xán Xán lấy khay và ly, rót nước, dùng đồ gấp lấy cục đá từ tủ lạnh ra bỏ vào ly rồi bung vào khoang hạng nhất.

Chu Thiển Di đã tỉnh, nhỏ giọng gọi cô: “Xán Xán, cô chưa nghỉ ngơi sao?”

La Xán Xán nhỏ giọng trả lời “Ừ.”

Chu Thiển Di hỏi: “Trẻ vậy hành khách nào vẫn chưa ngủ vậy? Làm cô phải đem nước đến?”

La Xán Xán nói: “Một vị khách rất tuyệt.”

“Đã trẻ thế này rồi vẫn khiến cô đi qua đi lại, thế mà cô vẫn không một câu trách cứ.” Chu Thiển Di cười nói.

“Khi đã mặc đồng phục vào, đây là nhiệm vụ của chúng ta, không kể ngày đêm.” Xán Xán cười. Hơn nữa, cô không một câu oán hận mà còn rất vui sướng và cảm kích. Vì từ khi xuất phát đến giờ chưa từng làm qua nhiệm vụ cơ bản của mình.

“Tôi không nói với cô nữa, khách hàng đang chờ tôi.” La Xán Xán đem khay nước rời đi.

Cô đi vào khoang hạng nhất, đến bên bàn của Nguyên Nghị, nhẹ nhàng đặt ly nước lên bàn, nhìn anh mỉm cười nói: “Anh Nguyên, nước đá anh cần đây ạ. Xin mời dùng.”

Nguyên Nghị nói: “Cảm ơn.”

La Xán Xán đưa nước xong, trở lại khoang bếp cất khay, rồi tiếp tục trở lại khoang hạng nhất.

“Xán Xán, cô còn đi tiếp sao?” Chu Thiển Di không thể không hỏi.

La Xán Xán trả lời: “Tôi đi kiểm tra khoang hạng nhất.”

Chu Thiển Di nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ: “Cô siêng năng thật. Tôi sẽ đợi hành khách gọi lại.”

Ngoại trừ muốn làm tốt công việc của mình, La Xán Xán còn muốn nói chuyện với Nguyên Nghị. Cô đi vào khoang hạng nhất, kiểm tra xong một vòng các hành khách khác, cô đến

trước mặt Nguyên Nghị.

“Anh Nguyên, tôi đến xem anh uống xong chưa để đem cất ly nước.” La Xán Xán tự tìm lý do để cô đến gặp Nguyên Nghị lần nữa.

Ly nước trước mặt Nguyên Nghị hình như chỉ mới uống có một ngụm.

Nguyên Nghị gấp tờ báo lại, để sang một bên, ngẩng đầu nhìn La Xán Xán, chỉ vào ghế sofa trước mặt: “Ngồi đi.”

“Em không thể ngồi trước mặt hành khách.” La Xán Xán nhỏ giọng nói.

Nguyên Nghị cũng hiểu quy định của một số công ty hàng không đối với tiếp viên nên không làm khó cô và lại cười: “Lần đầu tiên nghe em gọi anh là anh Nguyên.”

Bình thường La Xán Xán đều gọi là anh rể. Cô giải thích: “Bây giờ anh là hành khách, nên em gọi như vậy.” Nếu không cô sẽ bị công ty chỉ trích vì thiếu tôn trọng hành khách khoang hạng nhất.

Nguyên Nghị cười: “Anh biết.”

La Xán Xán mỉm môi lại, cô thật ra mong muốn được gọi anh là anh rể. Nhưng suy nghĩ đó nhanh chóng bị gạt bỏ.

“Cả ngày hôm nay anh không thấy em.” Nguyên Nghị nói tiếp.

La Xán Xán vội vàng đáp: “Em bận làm những việc khác.”

“Đây là lần đầu tiên khi em thăng làm tiếp viên khoang hạng nhất. Cảm giác thế nào?”

“Cũng không có gì đặc biệt lắm.” La Xán Xán nói. Trước khi bay, cô đã rất lo lắng và hồi hộp. Cô muốn làm hết khả năng của mình, nhưng khi lên máy bay, nếu không phải là buổi tối thì cô không thể vào được khoang hạng nhất làm việc. Mà buổi tối nếu anh không nhấn chuông thì cabin cô cũng rảnh rồi. Sự khẩn trương và phấn kích đã biến mất từ lâu, bây giờ có lại là vì anh.

“Với tính cách của em thì không phải như thế. Cả ngày hôm nay anh không gặp được em, mà tiếp viên khoang hạng nhất phải làm việc ở đây.” Nguyên Nghị nhìn cô như đang suy nghĩ gì đó, cuối cùng nói ra: “Em bị người ta bắt nạt?”

La Xán Xán trong lòng căng thẳng và có chút tủi thân. Căng thẳng vì sợ anh nghĩ mình vô dụng, còn buồn vì anh đoán ra được hoàn cảnh của cô, nhưng cô không thừa nhận. La Xán Xán cười nói: “Đầu có? Không phải bây giờ em đang làm ở khoang hạng nhất sao?”

“Bây giờ bọn họ đều ngủ rồi, em có thể nói ra?” Nguyên Nghị nói.

“Ngủ rồi cũng phải kiểm tra, ngoài việc phục vụ, tụi em còn phải đảm bảo an toàn cho hành khách.” La Xán Xán nói tiếp: “Anh không ngủ, em có thể phục vụ anh.”

Cô nói mình là một tiếp viên khoang hạng nhất, nhưng nói xong lại có chút xấu hổ. Nhất là ngay lúc này, tất cả hành khách ở khoang hạng nhất đều tắt đèn, chỉ có mỗi chỗ Nguyên Nghị còn ánh đèn mờ mờ.

Nguyên Nghị không nói tiếp, ngẩng đầu nhìn cô một lúc, rồi cúi xuống lấy tờ báo trên bàn vừa nói: “Gặp chuyện gì thì cứ nói với anh.”

La Xán Xán trả lời: “Ừ.” Cô ở trên máy bay phải nghe theo tiếp viên trưởng. Dưới sự quản lý của người khác thì không thể tránh khỏi uất ức. “Một ngày nào đó em sẽ trở thành tiếp viên trưởng.” Cô thì thầm.

Nguyên Nghị nghe được, ngẩng đầu lên nhìn cô lần nữa, không kiềm được liền cười: “Làm tiếp viên trưởng sẽ không bị bắt nạt?”

La Xán Xán nhỏ giọng, như là nói với chính mình, không nghĩ là anh sẽ nghe được, cô nhất thời cảm thấy xấu hổ. Cô thấy rất vui khi được làm tiếp viên hàng không khoang hạng nhất. Dù sao thì đây cũng là một cấp bậc lý tưởng của tiếp viên hàng không, nhưng mới ngày đầu tiên bay mà đã nghĩ đến chuyện làm tiếp viên trưởng. Dù vậy nhưng không phải muốn làm tiếp viên trưởng là có thể làm được, phải có kinh nghiệm bay theo quy định, trong thời gian nhất định không bị ai khiếu nại, còn phải trải qua một bài đánh giá nghiêm ngặt. Cô được thăng lên làm tiếp viên khoang hạng nhất so với tiếp viên trưởng vẫn còn một khoảng cách nhất định. Nhưng như Nguyên Nghị nói, cho dù là tiếp viên trưởng thì cũng sẽ chịu uất ức, bởi vì trên tiếp viên trưởng còn có trưởng khoa của tiếp viên trưởng. Ngoài ra còn có giám đốc bộ phận, tổng giám đốc...

“Muốn không bị bắt nạt, cách tốt nhất là...” Nguyên Nghị nói đến đây thì dừng lại.

La Xán Xán nhìn anh, chờ đợi anh nói tiếp.

Khóe miệng Nguyên Nghị nhếch lên một nụ cười nhạt.

“Nói cho anh, cùng anh đi tổ cáo.” Anh thong thả nói.

Khuôn mặt La Xán Xán bắt đầu nóng lên, cố gắng giữ bình tĩnh: “Anh là nhân viên của Bắc Hàng mà.” Ý của cô là anh có thể làm được gì? Hơn nữa, cô nghĩ đây là chuyện của mình, cô sẽ tự nghĩ cách giải quyết, xem như là học hỏi kinh nghiệm.

Nguyên Nghị nói tiếp: “Em chỉ cần tin tưởng anh.”

La Xán Xán không muốn nói tiếp về chuyện này, cũng không muốn anh phải suy nghĩ nên làm gì sau đó. Cô nói: “Em đi kiểm tra một chút.”

Cô nói xong quay người, bắt đầu đi kiểm tra. Bên trong khoang hạng nhất rất tối, ngoại trừ Nguyên Nghị thì những người khác đều đã ngủ. Cô cẩn thận đi qua từng người, thấy có chân bị rớt xuống, cô cũng nhẹ nhàng lấy lên đắp lại cho hành khách. Ngoài ra, cô còn chú ý về độ an toàn. Tất cả đều bình thường, cô quay người, nhìn chỗ Nguyên Nghị vẫn sáng đèn, mà bây giờ đã hai giờ sáng.

La Xán Xán lại đi đến chỗ Nguyên Nghị, nhỏ giọng nói: “Anh Nguyên, anh có muốn ngủ một lát không?”

Nguyên Nghị gật đầu: “Em cũng về nghỉ ngơi đi.”

La Xán Xán thấy anh mặc một bộ đồ tây màu trắng, hỏi anh có muốn thay quần áo khác không.

Nguyên Nghị gật đầu. La Xán Xán đi lấy một bộ quần áo thường ra. Anh vào phòng vệ sinh thay quần áo thì cô ngồi ở ngoài chờ. Cô nhớ đến lúc làm bài kiểm tra, cũng giống lúc này,

cô chờ anh thay quần áo ở bên ngoài.

Nguyễn Nghị trở lại chỗ. La Xán Xán đưa tay ra lấy bộ quần áo của anh: “Tôi sẽ treo quần áo của anh trong tủ đồ.”

Chờ cô treo quần áo xong, quay lại chỗ Nguyễn Nghị, hỏi có thể đem ly nước đi cất chưa, anh gật đầu. Cô đem đi cất quay, nói với anh: “Anh ngủ đi, tôi sẽ tắt đèn ạ.”

Nguyễn Nghị chỉnh cái ghế, nằm xuống. La Xán Xán nói: “Chúc ngủ ngon, anh Nguyễn.”

Nguyễn Nghị vừa đắp chăn vừa cười nói: “Ngủ ngon, tiếp viên số 3.”

La Xán Xán có chút ngại ngùng, đứng lên tắt điện, sau đó cô đóng cửa chỗ ngồi của anh.

Máy bay đã ổn định. Đội hành khách ngủ dậy, để họ dùng bữa sáng, cũng gần đến San Francisco rồi.

La Xán Xán là tiếp viên khoang hạng nhất nên vẫn giữ đúng cương vị của mình. Sau khi Nguyễn Nghị ngủ cô mới nhớ ra quên hỏi anh đến San Francisco để làm gì.

Đúng lúc đó, lại có tiếng chuông vang lên

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Anh Nguyễn, anh còn cần gì nữa không ạ?

La Xán Xán nhìn chỗ ngồi mới gọi, là ghế của hàng trên hàng Nguyễn Nghị. Cô lập tức tháo dây an toàn ra, từ chỗ tổ bay đứng lên. Chu Thiên Di ngồi bên cạnh cô mơ màng mở mắt ra: “Lại có người gọi sao.”

La Xán Xán quay đầu nói: “Là khoang hạng nhất, tôi sẽ đi xem. Cô nghỉ ngơi đi.”

Chu Thiên Di “Ừ” một tiếng rồi nhắm mắt lại.

La Xán Xán vào đến khoang hạng nhất, hành khách nhấn chuông đã mở đèn lên. Cô đi tới, mở cửa, nhỏ giọng hỏi: “Thưa ông, ông có nhu cầu gì ạ?”

Đó là một người đàn ông Trung Quốc ngoài năm mươi tuổi. Ông ấy nói mình thức dậy và thấy đói, hỏi cô có gì để ăn hay không, bất cứ gì cũng được. La Xán Xán nói có com và súp móng. Ông ấy gật đầu: “Được.”

La Xán Xán làm nóng lại com và súp, rất nhanh đã dùng khay đem đến. Cô nói “Ông dùng từ từ ạ”, cầm khay đi. Cô dò xét lại khoang hạng nhất một lần, cuối cùng đến chỗ của Nguyễn Nghị, dừng lại. Cô nhìn qua ánh đèn của vị khách đang ăn, Nguyễn Nghị đang ngủ, cái mền đắp cũng rất kĩ. Cô suy nghĩ một chút, mở cửa, đi đến bên cạnh anh, rón rén đến nhét cái mền vào các mép, làm nó chắc chắn hơn.

La Xán Xán ra khỏi khoang hạng nhất, một lát sau quay lại thu dọn bàn ăn. Người đàn ông đó cảm ơn cô và nói: “Nó ngon đấy.”

Trời gần sáng, không có hành khách nào nhấn chuông nữa, La Xán Xán ngồi ở ghế chợp mắt một chút.

Một số tiếp viên khác đã ra khỏi phòng nghỉ ngơi, bao gồm có tiếp viên trưởng Ngô Hà, em họ Vương Cầm. Vương Cầm thấy La Xán Xán đang ngủ, “Hừ” nói: “Trời đã sáng mà vẫn còn ngủ.”

Chu Thiên Di đã thức dậy, vừa kiểm tra khoang phổ thông xong trở lại, nghe Vương Cầm nói vậy liền giải thích: “Cô ấy bận rộn cả đêm rồi, chỉ vừa mới nghỉ ngơi chút thôi.”

Wương Cầm phản biện: “Buổi tối các hành khách đều ngủ, có gì mà bận rộn?”

Chu Thiên Di định trả lời, La Xán Xán bị đánh thức, mở mắt ra, nhìn Vương Cầm nói: “Buổi tối cũng có hành khách nhấn chuông, tất nhiên không thể làm ngơ.”

“Khoang hạng nhất chỉ có một mình La Xán Xán.” Chu Thiên Di tiếp lời.

Wương Cầm nói: “Ban ngày đa số đều là do tiếp viên trưởng một mình phụ trách, buổi tối cho dù có khách gọi cũng không nhiều như vậy.”

La Xán Xán nhìn Vương Cầm, khẽ cười nói: “Khoang hạng nhất có nhiều quy định hơn khoang phổ thông, kể cả buổi tối.”

Lời nói của Vương Cầm bị chặn lại.

Chu Thiên Di gật đầu: “Đúng vậy, khoang hạng nhất không giống khoang phổ thông.”

Wương Cầm không nói nữa. Cô không vượt qua bài đánh giá của tiếp viên khoang hạng nhất, điều đó làm cô thấy lo lắng.

“Các cô đang làm cái gì ở đây? Sao không làm việc đi?”

Tiếp viên trưởng Ngô Hà từ phòng nghỉ đi ra, nhìn mọi người liếc mắt, dừng lại không nói tiếp. Ngô Hà nhìn về phía La Xán Xán: “Buổi tối có xảy ra chuyện gì sao?”

La Xán Xán trả lời: “Không có chuyện gì.”

Ngô Hà gật đầu: “Vậy thì tốt rồi. Trời đang sáng, một chút nữa khách sẽ tỉnh dậy sẽ ăn sáng, cô đi kiểm tra đồ ăn, sau đó sắp xếp lại, vệ sinh khoang bếp. Những người khác sẽ làm việc khác, làm theo những gì đã phân.”

La Xán Xán nói: “Khoang bếp rất ngăn nắp, tôi qua tôi đã sắp xếp hết rồi.”

Ngô Hà nói tiếp: “Sáng cũng cần phải chỉnh lại một chút.”

Đúng lúc đó, khoang hạng nhất có người nhả chuông. La Xán Xán nhìn lướt qua, là 10L, cô nói với Ngô Hà: “Khách gọi, để tôi đi xem thử.”

Ngô Hà ngăn cản: “Tôi vừa nói rồi, cô đi làm đi. Để tôi đi xem”

Ngô Hà nói xong quay lưng đi đến khoang hạng nhất.

La Xán Xán cau mày nhìn bóng lưng Ngô Hà rời đi.

Vương Cầm nhìn thoáng qua La Xán Xán, khỏe miệng cong lên nở nụ cười và cùng hai tiếp viên khác đi đến khoang phổ thông.

Chu Thiên Di chưa đi, cúi đầu, thì thầm với La Xán Xán: “Tiếp viên trưởng là vậy...”

La Xán Xán nói: “Tôi còn không biết mình là mịch lòng cô ấy lúc nào.” Nói xong, cô không thể làm gì ngoài đến khoang bếp.

Ngô Hà vào khoang hạng nhất, đi đến chỗ vị khách 10L đã gọi, mở cửa cười nói: “Anh Nguyên, anh cần gì ạ?”

10L chính là vị trí của Nguyên Nghị. Anh ngẩng đầu nhìn Ngô Hà, cười nói: “Tôi tìm tiếp viên số 3.”

Ngô Hà cười nói: “Anh Nguyên cần gì nói với tôi cũng như vậy thôi ạ.”

Nguyên Nghị nói: “Không giống nhau. Có thể giúp tôi gọi tiếp viên số 3 không? Cảm ơn.”

Ngô Hà không thể làm gì khác hơn là nói: “Được ạ, anh Nguyên chờ một chút, tôi sẽ đi gọi cô ấy.”

La Xán Xán đang sắp xếp lại bếp, ngạc nhiên khi thấy Ngô Hà đích thân gọi mình đi phục vụ khách 10L. Nhưng rất nhanh cô hiểu được không phải là Ngô Hà muốn cô đi mà là Nguyên Nghị. Sắc mặt của Ngô Hà trông rất khó coi.

La Xán Xán trang điểm lại một chút rồi đến trước mặt Nguyên Nghị, hỏi anh cần gì.

Nguyên Nghị ngẩng đầu nhìn cô hỏi: “Không có kỳ trước của San Francisco Chronicle sao?”

La Xán Xán đáp: “Kỳ trước không có ạ, những tờ báo chúng tôi cung cấp đều là mới nhất.”

Nguyên Nghị nói: “À, không sao.”

La Xán Xán cười: “Lần sau anh Nguyên có đi chuyến bay của Trường Cát, mà cũng là chuyến bay của tôi thì tôi nhất định sẽ chuẩn bị thêm những tờ báo kỳ trước.”

Nguyên Nghị gật đầu: “Được.” Anh tỉ mỉ quan sát cô, nhỏ giọng hỏi: “Em chưa ngủ à?”

La Xán Xán cũng nhỏ giọng trả lời: “Nghỉ ngơi được một lúc rồi.” Cô sờ mặt mình, hỏi: “Sắc mặt em không tốt sao?” Cô vừa trang điểm lại, hẳn là không nhìn ra.

Nguyên Nghị nhìn cô một lúc lâu. La Xán Xán bị làm cho không tự nhiên lắm nên anh mới nói: “Có một chút.”

Cô nhú mày lại.

“Đi nghỉ ngơi một chút đi.” Nguyên Nghị nói.

“Không cần, sắp đến bữa sáng rồi.”

Nguyên Nghị nói: “Qua chuyện vừa rồi, khỏi cần nói, tiếp viên trưởng cũng sẽ không cho em ra đâu.”

Sự thật là vậy, La Xán Xán không thể cãi lại. Nhưng cô cũng muốn chờ cơ hội để làm ở khoang hạng nhất, giống như tối qua, không có ai trong đoàn bay ở đó nhưng có người muốn ăn và anh cần một ly nước.

“Em muốn trở thành người sắt à?” Nguyên Nghị thấy cô không muốn nghỉ ngơi, tìm cơ hội để nghỉ, cười nói.

La Xán Xán hơi chớp mắt, ở trên máy bay nói chuyện này không được tốt lắm. Cô lại nở một nụ cười chuyên nghiệp, “Anh Nguyên còn cần gì nữa không ạ?”

Nếu không cần gì nữa, cô sẽ đi ra ngoài. Đi ra ngoài rồi cô chỉ có thể làm những việc khác.

Nguyên Nghị suy nghĩ một chút, nói: “Giúp tôi lấy dao cạo, tôi muốn cạo râu.”

Khách khoang hạng nhất được cung cấp dao cạo, ngay bên cạnh ghế ngồi.

La Xán Xán nói: “Được ạ.”

Cô lấy lưỡi dao, sau đó đến nhà vệ sinh xem bọt cạo râu còn mới hay không. Chưa có ai dùng đến, cô để Nguyên Nghị đi vào.

Nguyên Nghị cầm theo dao cạo đi vào, La Xán Xán đứng ngoài phòng vệ sinh. Cửa phòng vệ sinh không khóa, khi quay đầu thì thấy anh đang cạo đi lớp bọt màu trắng.

Tuy rằng nhìn lên rất nhiều lần. Nhưng cô chưa thấy anh cạo râu bao giờ, phong độ của người này khiến tim cô đập mạnh, có một cảm giác khó tả.

“Anh Nguyên, anh còn cần gì nữa không ạ?” Chờ Nguyên Nghị cạo râu xong đi ra, La Xán Xán hỏi.

Nguyên Nghị suy nghĩ một chút, nhỏ giọng cười nói: “Rất tiếc, tôi thật sự không cần gì nữa.”

La Xán Xán cong mắt cười: “Vậy anh hãy quay về chỗ ngồi thắt dây an toàn lại ạ. Bữa sáng sẽ nhanh có thôi.”

Nguyên Nghị trở về chỗ, La Xán Xán cũng ra khỏi khoang hạng nhất.

Nhưng cô chỉ vừa ra khỏi thì chuông lại vang lên. Đương nhiên cô không thể quay trở lại, bởi vì Ngô Hà bảo cô đi rửa lại dụng cụ ăn, nhất định phải để mọi thứ sạch sẽ, mặc dù đã được rửa sạch trước đó.

La Xán Xán đang lau sạch dụng cụ, Ngô Hà quay lại với gương mặt khó chịu, hỏi: “La Xán Xán, tối qua cô cho khách 9K ăn cơm đúng không?”

La Xán Xán quay đầu lại: “Có chuyện gì vậy?”

Ngô Hà nói: “Vị khách kia không thể ăn cơm tẻ, chỉ ăn được thức ăn lỏng thôi.”

La Xán Xán cau mày: “Tôi hôm qua, vị khách đó cũng đâu nói không ăn được.”

Ngô Hà chỉ nói: “Lần này cô gặp rắc rối rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ngắc đầu lên

“Vị khách kia bị làm sao vậy?” La Xán Xán còn không biết vị khách kia lý do vì sao không thể ăn cơm và súp móng, nghe được giọng nói hù dọa và sắc mặt đáng sợ của Ngô Hà, vội vàng hỏi.

Ngô Hà nói: “Ông ấy hiện tại rất đau bụng, nằm không ngừng rên rĩ. Đây, nếu ông ấy mà có chuyện gì thật, cô sẽ lớn...”

Không đợi Ngô Hà nói hết câu, La Xán Xán vội vã chạy đến khoang hạng nhất.

Vừa vào đến khoang hạng nhất, La Xán Xán nghe thấy được âm thanh “Ồi”, cửa ghế 9K đã mở, mười mấy người đang đứng xung quanh, đều là khách của khoang hạng nhất, nhưng không có Nguyên Nghị ở đó. La Xán Xán chạy đến, vừa nói “xin lỗi” vừa chen vào giữa đám đông đó. Chỉ thấy được hành khách 9K đang cuộn người trên ghế, hai tay ôm lấy bụng, trở mình trong đau đớn, không ngừng rên rĩ.

La Xán Xán ngồi chồm hổm xuống, sốt ruột hỏi: “Thưa ông, có chuyện gì với ông vậy ạ? Có chuyện gì với ông vậy ạ?”

Người kia chỉ rên rĩ đau đớn. La Xán Xán đang mặc váy nên hơi bất tiện. Cô quỳ thẳng xuống, đưa tay xoa bụng ông ấy, lo lắng vội hỏi: “Chỗ này của bác có đau không?”

Ông ấy gật đầu, tiếp tục rên rĩ.

La Xán Xán nhìn quanh một vòng, cuống quýt hỏi: “Mọi người có ai là bác sĩ không ạ? Ai là bác sĩ không? Mọi người có ai là bác sĩ không ạ? Ai là bác sĩ không?”

Khoang hạng nhất có người Trung Quốc, cũng có người nước ngoài. La Xán Xán dùng tiếng Trung và cả tiếng Anh để hỏi. Những người đang đứng đều lắc đầu.

“Ông ấy năm năm trước đã làm phẫu thuật ung thư trực tràng, sau đó còn bị bệnh tắc ruột. Vì vậy, cần chú ý đến thức ăn. Nhìn vào tình trạng này chỉ sợ bệnh tắc ruột tái phát.”

Tiếp viên trưởng Ngô Hà ở giữa đám đông lên tiếng.

La Xán Xán vừa nghe xong, sợ đến sắc mặt tái nhợt. Cô lo lắng đến mức khóc lên, ngắc đầu nhìn Ngô Hà: “Tiếp viên trưởng, trên máy bay có một bác sĩ đúng không? Là ai thế?”

Ngô Hà nói: “Tôi nhờ Vương Cầm thông báo qua radio rồi, không biết có ai là bác sĩ không.”

“Xin tránh ra, tránh ra một chút, bác sĩ tôi rồi!”

Bỗng nhiên có một tiếng nói truyền đến. La Xán Xán vừa nghe, là Nguyên Nghị, là tiếng của Nguyên Nghị! Anh dùng tiếng Trung và tiếng Anh nói xen kẽ.

Rất nhanh, Nguyên Nghị dẫn theo một người đàn ông đeo kính chen vào giữa đám đông.

Giọng La Xán Xán trở nên khàn hơn, cô xoa dịu hành khách 9K: “Bác sĩ đang đến, thưa ông, bác sĩ đang đến, ông đừng lo lắng.”

Nguyên Nghị vừa liếc mắt đã thấy La Xán Xán đang quỳ trên mặt đất, anh hơi cau mày.

“Tôi là bác sĩ, để tôi xem thử.” Người đàn ông đeo kính kia nói với Xán Xán.

Cô đứng dậy, tránh ra, thấp thòm chờ bác sĩ chẩn đoán.

Những hành khách khác trong khoang hạng nhất và tiếp viên trưởng cũng đang chờ kết quả của bác sĩ.

“Đừng lo lắng quá.” Nguyên Nghị đi đến bên cạnh La Xán Xán, nhỏ giọng nói với cô.

La Xán Xán cắn chặt môi, im lặng gật đầu, nhưng trong lòng cô vẫn rất căng thẳng, lo lắng, sợ sệt. Mặc dù cô không phải bác sĩ nhưng cũng biết bệnh tắc ruột rất nguy hiểm, huống hồ gì ông ấy năm năm trước còn làm phẫu thuật trực tràng.

Người đàn ông đeo kính đó dùng ống nghe, đặt lên bụng hành khách 9K và lắng nghe. Đột nhiên bụng ông ấy không còn đau nữa.

La Xán Xán thấy vậy, trong lòng cầu nguyện không phải là tái phát bệnh tắc ruột.

Bác sĩ hỏi vị khách 9K có tiền sử bị bệnh gì. Ông ấy nói mình từng làm phẫu thuật trực tràng và đã bị qua bệnh tắc ruột.

“Bác sĩ, ông ấy có sao không?” La Xán Xán vội hỏi.

“Tôi có một số nghiên cứu về bệnh tắc ruột. Bụng của ông ấy có thể đau lại sau vài phút.” Người đàn ông đeo kính nói.

La Xán Xán đang bối rối. Sắc mặt Nguyên Nghị hơi trầm xuống.

Sau năm phút, bụng của hành khách 9K quả nhiên là đau trở lại.

Bác sĩ kiểm tra cho hành khách 9K lại một lần nữa, sau đó ngẩng đầu lên.

La Xán Xán khẩn trương hỏi: “Thế nào rồi?”

Bác sĩ trả lời: “Bệnh tắc ruột tái phát. Tất nhiên, còn phải đến bệnh viện kiểm tra máy, chụp ảnh, nhưng kết quả không quá tệ. So với tuổi tác của ông ấy, ruột trở nên dễ bị tổn thương, đưa ông ấy đến bệnh viện càng sớm càng tốt.”

Ánh mắt của La Xán Xán lập tức tối sầm lại.

Các hành khách khác biết được kết quả, nhìn hành khách 9K với ánh mắt thương cảm.

“Mọi người hãy quay về chỗ ngồi đi.” Nguyên Nghị nói.

Các hành khách đều về vị trí của mình.

La Xán Xán vẫn không quên nhắc nhở mọi người “Hãy thắt dây an toàn”, nhưng giọng nói cô như sắp khóc.

Ngô Hà ở một bên nói: “Nếu không tại vì cô cho ông ấy ăn thì sẽ không bị như vậy!”

La Xán Xán lẩm bẩm nói: “Ông ấy đâu nói với tôi không thể ăn mấy thứ đó... Tôi không biết...”

Ngô Hà nói tiếp: “Tôi sợ lần tái phát này của ông ấy nguy hiểm.”

La Xán Xán cắn chặt môi.

“La Xán Xán...”

“Câm miệng!” Ngô Hà còn định nói gì nữa, nhưng Nguyên Nghị đột nhiên nghiêm mặt, lớn tiếng quát.

Ngô Hà sững sốt, nhìn Nguyên Nghị với ánh mắt khó hiểu, anh ta nói cô im miệng, anh ta đang giúp cho La Xán Xán?

Giọng nói của Nguyên Nghị rất khó chịu: “Nhiệm vụ của tiếp viên trưởng là gì? Còn không mau đi báo lại với cơ trưởng. Trước tiên chuẩn bị hạ cánh, trấn an hành khách. Những chuyện khác, tôi sẽ tìm cô nói sau!”

Ngô Hà ngây người một lúc lâu, không thể trả lời, quay người đi.

Bác sĩ cũng rời đi.

La Xán Xán cắn chặt môi, nhìn hành khách ôm bụng kêu đau. Nếu như xảy ra án mạng thì cô sẽ như thế nào?

“Xán Xán.”

Nguyên Nghị gọi.

Cô lấy lại tinh thần, cúi đầu, không muốn để anh thấy dáng vẻ thảm hại của mình. Cô nhỏ giọng nói: “Anh Nguyên, xin hãy trở lại chỗ ngồi, thắt dây an toàn. Máy bay có thể gặp một luồng gió mà bị xóc. Xin hãy chú ý an toàn.”

“Ngẩng đầu lên.”

Nguyên Nghị lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tôi tin! Nguyên Nghị này không biết vì tiếp viên hàng không số 3 không biết đã viết bao nhiêu chữ trong thư cảm ơn rồi

La Xán Xán vẫn đang cúi gằm mặt, Nguyên Nghị cũng không nói gì. Sau một lúc, La Xán Xán mới chậm rãi ngẩng đầu lên, khẽ nhìn Nguyên Nghị, ánh mắt bắt đầu tránh né, lại nhìn xuống dưới.

Anh thấy được đôi mắt đỏ hoe của cô, cũng như gương mặt tái nhợt và đôi môi bị cắn rách. Đây là lần đầu tiên cô làm nhiệm vụ của tiếp viên khoang hạng nhất, lại gặp phải chuyện như vậy; anh nhớ rõ cô nói rằng mình sẽ cố gắng để hoàn thành nhiệm vụ khi lên máy bay. Lại nhớ đến cô vừa quỳ trên mặt đất lo lắng đến thần thờ. Tay anh nắm lại thành nắm đấm.

Nguyên Nghị nói: “Đừng lo. Còn phải chờ bệnh viện kiểm tra lại. Cho dù tái phát bệnh tắc ruột thật thì cũng không phải không thể chữa được.”

Bên cạnh bọn họ, người đàn ông đó vẫn cứ cuộn mình ngồi trên ghế rên rỉ. A, ông ấy thờ dài, La Xán Xán đang rất sợ hãi.

Nguyên Nghị nói tiếp: “Em nói em không biết ông ấy không thể ăn mấy thứ đó. Như vậy, chuyện xảy ra ngoài ý muốn, không hoàn toàn là lỗi của em. Chính ông ấy cũng có lỗi. Và vì sao em lại không biết khách hàng không thể ăn gì, e rằng còn có người có lỗi lớn hơn nữa.”

La Xán Xán cắn môi, nghe anh ấy nói. Trong lòng cô có thoáng qua có chút bồi hồi.

“Em có đang nghe anh nói không?” Nguyên Nghị thấy cô nhìn xuống, vẫn đang cắn môi, bàn tay đang nắm lại, ngón cái di chuyển.

La Xán Xán gật đầu, nhưng cho dù không phải hoàn toàn là lỗi của cô thì cũng không thể trốn tránh trách nhiệm được.

Nguyên Nghị đưa tay ra giữ lấy cánh tay của cô. La Xán Xán cuối cùng cũng ngừng đầu nhìn anh. Nguyên Nghị nắm lấy tay cánh cô kéo đi.

Anh kéo cô rời khỏi vị trí 9K đến chỗ của mình.

La Xán Xán đã lấy lại được tinh thần, cô biết đáng về bây giờ đều bị anh nhìn thấy hết rồi, cô muốn trốn đi. Nguyên Nghị kéo cô vào bên trong chỗ ngồi, thả cánh tay cô ra. Vừa đứng lúc cô xoay người muốn rời đi.

Cánh tay cô bị giữ lại. Cả cơ thể cô bị kéo trở lại.

“Lau đi.” Tay kia của Nguyên Nghị lấy một tờ giấy, đưa cho cô, “Môi của em đang chảy máu.”

La Xán Xán lấy giấy, cúi đầu. Sau khi cố gắng kiềm chế cảm xúc, cô nói: “Tôi đi trước. Anh Nguyên cần gì thì cứ nhấn chuông.”

Nguyên Nghị nói: “Nhìn anh nói lại lần nữa.”

La Xán Xán ngừng đầu, nhìn anh, nói: “Anh Nguyên cần gì thì cứ nhấn chuông.”

Giọng nói của cô bắt đầu trầm xuống, mắt cũng nhìn về nơi khác, không dám đối diện với anh.

“Được rồi, bây giờ hãy nghe anh nói.” Nguyên Nghị nói tiếp.

La Xán Xán gật đầu: “Dạ.”

Anh nói tiếp: “Lấy lại tinh thần. Em không có việc gì hết.”

Cô lại gật đầu: “Ừ.”

Nguyên Nghị lúc này mới nói: “Bây giờ quay lại khoang đi.”

La Xán Xán rời khỏi khoang hạng nhất, trở lại khoang bếp.

Tiếp viên trưởng Ngô Hà đã báo với cơ trưởng về chuyện hành khách 9K. Cơ trưởng quyết định sẽ hạ cánh ở sân bay gần nhất. Ngô Hà trong khoang điều khiển đi ra, tự mình thông báo lý do máy bay hạ cánh để trấn an hành khách.

Tất cả các tiếp viên khách đều đi đang đi trấn an khách, giữ trật tự trên máy bay.

Lúc này máy bay đã bay vào nội địa nước Mỹ, còn hai tiếng nữa là đến sân bay. Sau khi máy bay chuẩn bị hạ cánh, La Xán Xán hỗ trợ Ngô Hà sắp xếp nhân viên trên mặt đất đi đón hành khách 9K, đưa đi bệnh viện. La Xán Xán đã viết thông tin liên lạc của mình bỏ vào túi áo của hành khách 9K, để người nhà của ông ấy có thể liên lạc với cô bất cứ lúc nào.

Trời vừa tờ mờ sáng, sân bay sáng đèn. La Xán Xán im lặng nhìn vị khách kia được đẩy đi. Mặc dù Nguyên Nghị đã an ủi cô, nhưng trong lòng vẫn thấp thòm lo lắng.

Ngô Hà nhìn cô một cái, nói: “Còn không mau lên máy bay?”

La Xán Xán lấy lại tinh thần, xoay người đi lên cầu thang.

Máy bay hạ cánh khẩn cấp, bệnh nhân được đưa đi thì sẽ tiếp tục bay đến đích. Trên máy bay chỉ có Ngô Hà và La Xán Xán đi xuống, hỗ trợ nhân viên mặt đất đưa người đi, còn những người khác đều ở trên máy bay đợi.

La Xán Xán và Ngô Hà lên máy bay. Máy bay cất cánh, đã đến lúc mang bữa sáng cho hành khách khoang hạng.

La Xán Xán cảm thực đơn chuẩn bị đi vào khoang hạng nhất thì Ngô Hà ngăn cản: “Cô đừng mắc sai lầm nữa. Khách hàng có thể ăn gì cũng có một mình tôi biết.”

La Xán Xán đáp lại: “Nếu tiếp viên trưởng cung cấp thông tin này cho tôi thì đã không xảy ra chuyện này.”

Ngô Hà liếc mắt nhìn La Xán Xán: “Cô nói cái gì?”

Không đợi Xán Xán trả lời, Ngô Hà liền giật thực đơn trong tay cô đi vào khoang hạng nhất.

Bữa sáng nào của khách trong khoang hạng nhất đều do Ngô Hà phụ trách. Khi họ dùng xong thì người dọn dẹp tất cả là La Xán Xán. Sau khi xong những công việc này, máy bay cũng gần đến sân bay ở San Francisco, chuẩn bị hạ cánh.

Tất cả nhân viên trong đội bay và hành khách ngồi vào chỗ, thắt chặt dây an toàn. Chờ máy bay đáp xuống đất, các tiếp viên bắt đầu tiễn khách. Vẫn là hành khách trên khoang hạng nhất xuống trước. Tiễn khách là nhiệm vụ của Ngô Hà nhưng thật ra là cô ta và La Xán Xán cùng nhau đứng làm. Đại loại vì La Xán Xán đã làm xong hết việc của cô ấy, Ngô Hà chẳng có lý do nào có thể bắt cô ở bên trong nữa.

Các hành khách xuống hết, các tiếp viên phải ở lại dọn dẹp các khoang máy bay. Ngô Hà đang cầm nhật ký tiếp viên để chấm điểm cho từng tiếp viên trong khoang dành cho tổ tiếp viên. Vương Cẩm rất hài lòng khi thấy Ngô Hà chấm điểm cho La Xán Xán. Điểm của La Xán Xán là thấp nhất, còn là điểm 0, cô ta được điểm cao nhất, là 100.

“Chị họ, chị tốt thật!” Vương Cẩm cười hi hi, nhìn Ngô Hà nói. Cô không nghĩ đến chị họ lại giúp cô như thế, cô chỉ cần chị họ cho điểm thấp là được, cuối cùng là 0 điểm, không thể nào thấp hơn được nữa. Đó cũng là điểm thấp nhất trong lịch sử của các tiếp viên từ trước đến nay. Điều này thật sự giúp cô bớt giận. Tiếp viên khoang hạng nhất thì cũng bị tiếp viên trưởng quản lý, lần này chị họ cô làm tiếp viên trưởng.

Ngô Hà “Ừ” một tiếng, rồi cất quyển nhật ký tiếp viên.

“Bị điểm 0!” Vương Cẩm càng nghĩ càng phẫn khích.

Ngô Hà nói: “Chị phải viết báo cáo nữa. Em còn trút giận được nữa.”

“Vâng, vì chuyện của vị khách 9K ở khoang hạng nhất mà cô ta sẽ bị công ty phạt sao?” Vương Cẩm hỏi.

Ngô Hà không trả lời, nói: “Đi xem các khoang được dọn dẹp xong chưa.”

Khoang máy bay được dọn dẹp xong, tổ tiếp viên xuống máy bay.

Sau đó, công ty sắp xếp sẵn xe đón các thành viên trong đoàn bay đến khách sạn đã đặt.

Tiếp viên trưởng và tiếp viên khoang hạng nhất là mỗi người một phòng, các tiếp viên còn lại là hai người một phòng. Ở trong phòng khách sạn, La Xán Xán vẫn rất bất an. Cô vừa đợi tin về hành khách kia, vừa đợi công xử lý chuyện này thế nào.

*

Bắc Thành. Văn phòng quản lý dịch vụ đoàn bay của Trường Cát. Cố Từ Hàng vừa kết thúc một cuộc họp, giám đốc tiếp viên trưởng liền gõ cửa để báo cáo sự việc.

“Quản lý Cố, đây là kết quả của cuộc họp vừa rồi. Vào ngày 12, tức là sáng sớm hôm qua, chuyến bay CJ9631 từ Bắc Thành đến San Francisco, hành khách 9K khoang hạng nhất, ông Vệ, vì ăn thức ăn mà tiếp viên hàng không khoang hạng nhất La Xán Xán cung cấp mà dẫn đến tái phát bệnh tắc ruột.”

Cố Từ Hàng cúi đầu xem qua kết quả xử lý: Hạ chức La Xán Xán và đình chỉ làm việc ba tháng.

Chủ nhiệm tiếp viên trưởng nói: “Xin quản lý Cố ký tên.”

Cố Từ Hàng lấy một cây bút trong lọ đựng bút, cúi đầu ký tên.

Đúng lúc này, điện thoại của Cố Từ Hàng vang lên. Anh ta nhấc máy, cười ha ha: “Tôi vừa mới họp xong, xe của anh hai ngày nữa tôi sẽ trả lại cho anh.”

“Cái gì? Anh không phải gọi tôi để lấy lại xe sao?” Cố Từ Hàng vui vẻ. Nhưng nghe đến đoạn sau lại cau mày: “Nguyên Nghị, cậu nói lỗi chủ yếu là của tiếp viên trưởng Ngô Hà và vị khách kia, La Xán Xán không có lỗi gì sao?”

Nguyên Nghị đang trong một khách sạn ở San Francisco. Lúc ở sân bay, anh cũng có gọi điện cho bạn tốt Cố Từ Hàng nhưng anh ta không nghe máy. Nguyên Nghị đứng bên cửa sổ, cầm điện thoại di động nói: “Đúng vậy.”

Nguyên Nghị nói Ngô Hà không để cho La Xán Xán làm việc trong khoang hạng nhất dù chỉ một lần. Anh cũng đoán rằng La Xán Xán cũng không hề biết vị khách đó không thể ăn gì vì tiếp viên trưởng Ngô Hà không hề nói với cô ấy.

“Nhưng tôi đã ký vào quyết định xử lý rồi.” Cố Từ Hàng nói.

Nguyên Nghị nói: “Vây mau xé tờ giấy đó đi.”

“Người anh em, tôi không thể chỉ dựa vào lời cậu nói mà thay đổi quyết định được. Phải điều tra rõ rồi mới thay đổi quyết định.”

“Vây cậu cần điều tra rõ trước.”

Cố Từ Hàng nói: “Nhưng mà cho dù tiếp viên trưởng và khách hàng không nói với La Xán Xán, cô ấy cũng phải chịu trách nhiệm với tư cách là tiếp viên khoang hạng nhất. Trình độ của cô ấy là điều nên xem xét lại.”

“Cô ấy đương nhiên là tiếp viên hàng không khoang hạng nhất có trình độ tốt nhất.” Nguyên Nghị khẳng định.

Cố Từ Hàng nhướn mày: “Ồ? Cậu chứng minh được sao?”

Nguyên Nghị trả lời: “Đương nhiên. Tôi chính là hành khách khoang hạng nhất trên chuyến bay CJ9631. Hộp thư của cậu có một email mới, email này có nội dung là một hành khách khoang hạng nhất đối với tiếp viên số 3 vô cảm kích.”

Nói xong Nguyên Nghị cúp điện thoại.

Cố Từ Hàng xoay ghế nhìn về phía máy tính. Khóa màn hình xuất hiện, là hình một chiếc máy bay. Anh ta đưa tay lấy con chuột, khê di chuyển, khoá màn hình biến mất. Cửa sổ bật lên nhắc nhở có một email mới. Anh mở email ra, cầm con chuột, kéo xuống một lúc lâu nhưng chưa đến cuối. Anh mở to hai mắt nhìn.

“Tôi tin! Nguyên Nghị này không biết vì tiếp viên hàng không số 3 không biết đã viết bao nhiêu chữ trong thư cảm ơn rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: La Xán Xán cảm thấy có chút xấu hổ, anh đi tắm sao còn nghe máy?

Cố Từ Hàng rút cuộc cũng kéo đến được cuối bức thư. Vừa mới nhấn vào thì anh đã thấy phần mở đầu: “Gửi: Hãng hàng không Trường Cát. Vào ngày 12, tiếp viên hàng không số 3 của chuyến bay CJ9631. “Vi anh ta thấy có quá nhiều từ nên đã kéo đến cuối cùng thì thấy kết thư: “Ồ đây, tôi xin chân thành gửi lời cảm ơn đến tiếp viên hàng không số 3 đã rất quan tâm chăm sóc tôi. Cô không chỉ có một vẻ ngoài xinh đẹp mà còn có một trái tim rất ấm áp. Mong cô sau này vẫn tiếp tục làm việc chăm chỉ. Ký tên: Nguyên Nghị.”

Cố Từ Hàng tấm tắc khen hai tiếng. Anh cầm con chuột và kéo trở về. Anh thật sự muốn biết tiếp viên số 3 đã làm gì với Nguyên Nghị mà anh ta lại viết nhiều như vậy để cảm ơn, hoặc là anh ta muốn dùng bức thư này để công nhận trình độ làm tiếp viên khoang hạng nhất của cô.

Cố Từ Hàng nghiêm túc ngồi đọc hết bức thư cảm ơn của Nguyên Nghi trong vòng nửa giờ đồng hồ. Trong thư có nhắc đến tiếp viên số 3 không ngại đêm khuya mà vì đưa nước, đắp chăn cho anh ta, thường xuyên đi kiểm tra độ an toàn...

Nguyên Nghi đối với tiếp viên hàng không số 3 này có quá nhiều từ khen ngợi. Trong thư còn nhắc đến tiếp viên số 3 là tiếp viên hàng không khoang hạng nhất suy nghĩ cho an toàn của khách hàng, chu đáo nhất và chuyên nghiệp nhất mà anh gặp. Mỗi đoạn đều mở đầu bằng “Cô gái xinh đẹp này.”

Cố Từ Hàng liên tục nói hai từ “Khâm phục”. Anh cầm điện thoại trên bàn làm việc lên, bấm số gọi nội bộ: “Giám đốc Tổng, thông báo xử phạt tiếp viên hàng không số 3 của chuyến bay ngày 12, CJ9631 bị hủy bỏ. Tôi muốn điều tra chuyện này trước.”

Giám đốc Tổng thuộc bộ phận của Cố Từ Hàng chỉ vừa mới tìm anh ta ký hợp đồng làm giám đốc tiếp viên trưởng.

Sau cuộc họp nội bộ, Cố Từ Hàng rất tò mò muốn biết bức thư cảm ơn của Nguyên Nghi có bao nhiêu từ. Vì vậy, anh ta sao chép toàn bộ thư dán vào phần mềm soạn thảo để kiểm tra số lượng, không kể khoảng cách là: 10520 từ.

Cố Từ Hàng không thể tin được, “Anh ta thật sự viết mười ngàn từ chỉ để cảm ơn!”

*

San Francisco bây giờ là buổi tối. Vương Cẩm ở chung phòng với Chu Thiên Di. Nhưng cô ta bây giờ đang ở phòng của Ngô Hà, cùng nhau đắp mặt nạ, đợi kết quả xử lý của công ty đối với hành khách 9K. Ngô Hà nói với Vương Cẩm vì để khách hàng khoang hạng nhất hài lòng thì từ trước đến nay công ty đều xử lý mấy chuyện như vậy rất nhanh.

“Em đang rất buồn ngủ, chúng ta có thể xem thông báo vào buổi tối được không?” Vương Cẩm đang đắp mặt nạ cũng không nhìn được ngáp một cái.

Ngô Hà khẽ nhếch miệng nói: “Báo cáo của chị đã được xem qua, theo kinh nghiệm của chị thì rất nhanh sẽ có. Nếu em buồn ngủ thì về phòng nghỉ ngơi trước đi, sáng mai đây là có thể đọc được.”

Wương Cẩm nói đắp mặt nạ xong sẽ trở về phòng. Vừa nghĩ đến chuyện về phòng, cô lại nói thêm: “Em cũng muốn ở một mình một phòng.”

“Chờ em vượt qua bài đánh giá làm tiếp viên khoang hạng nhất thì sẽ được ở một mình.”

Wương Cẩm nghĩ đến chuyện La Xán Xán đang được ở một mình, liền ‘hừ’ một tiếng.

Đắp mặt nạ xong, Vương Cẩm trở về phòng của mình. Khi cô vừa rời đi, Ngô Hà nhận được một cuộc gọi từ tổ trưởng Vạn Đông Kiệt để điều tra.

Anh đi thẳng vào vấn đề: “Tôi biết bây giờ ở San Francisco là mười một giờ, xin lỗi vì đã quấy rầy. Nhưng xin cô hãy phối hợp, trả lời những câu hỏi sau đây.”

Ngô Hà mau chóng ngồi dậy, nói điện thoại: “Tổ trưởng Vạn xin hỏi.”

“Khi hành khách khoang hạng nhất lên máy bay là cô đoán tiếp sao?”

“Đúng vậy.”

“Tiếp viên số 3 đang làm gì?”

“Cô ấy đang kiểm tra bữa ăn của hành khách khoang hạng nhất, thông báo cho các tiếp viên khác chuẩn bị để phát thanh.”

“Cô đã biết rõ món ăn yêu thích và món không thể ăn của các hành khách chưa?”

“Trước đó tôi đã biết rất rõ.”

“Cô có đưa cho tiếp viên số 3 thông tin của khách hàng không?”

Ngô Hà cau mày lại, nói: “Sau khi lên máy bay tôi rất bận.”

Vạn Đông Kiệt hỏi lại một lần nữa: “Cô có đưa cho tiếp viên số 3 thông tin của khách hàng không?”

“Đây là lần đầu cô ấy làm nhiệm vụ của tiếp viên khoang hạng nhất. Tôi không tin tưởng nên đã không đưa tài liệu cho cô ấy. Cũng vì vậy mà tôi không để cô ấy tham gia vào việc phục vụ khoang hạng nhất.”

“Vậy là cô đã không đưa thông tin của khách hàng cho cô ấy.”

Ngô Hà nhanh chóng nói: “Tôi không tin cô ấy, vì lợi ích của công ty và khách hàng khoang hạng nhất. Tôi trông chừng cô ấy để cô ấy cho khách hàng ăn những thứ họ không nên ăn và gây ra thảm họa lớn như vậy.”

Vạn Đông Kiệt không trả lời, chỉ nói: “Tôi không còn vấn đề gì nữa.”

“Tôi là vì công ty và khách khoang hạng nhất.” Ngô Hà nói tiếp.

“Không cần nói lại nữa, tôi nhớ kỹ rồi,” Vạn Đông Kiệt cúp máy.

Ngô Hà thấy lạ khi tổ trưởng gọi đến điều tra chuyện này. Sau khi cô gửi báo cáo đi, giám đốc tiếp viên trưởng cũng đã hỏi cô một số vấn đề rồi. Cô suy nghĩ một chút đến cuộc gọi của Vạn Đông Kiệt, cho rằng không có chuyện gì. Cô tháo mặt nạ xuống, rửa mặt sau đó lên giường ngủ.

Lúc này, La Xán Xán đang ngồi trên giường xem ‘sổ tay tiếp viên hàng không’. Cô lo mình sẽ bị giáng cấp nên ngủ không được. Vừa xem xong, cô nhận được điện thoại của tổ trưởng Vạn Đông Kiệt.

Anh mới bắt đầu cũng là câu nói kia: Tôi biết bây giờ ở San Francisco là mười một giờ, xin lỗi vì đã quấy rầy. Nhưng xin cô hãy phối hợp, trả lời những câu hỏi sau đây.

Trong lòng La Xán Xán hơi khẩn trương, cô một tay cầm ‘nhật ký tiếp viên trưởng’, một tay cầm điện thoại, nói: “Tổ trưởng Vạn hỏi đi ạ.”

“Cô có hỏi qua khách 9K không thể ăn gì không?”

La Xán Xán cau mày: “Không có, nhưng tôi có nói rõ là có com và súp móng, ông ấy trả lời được.”

“Được rồi, không có gì.” Vạn Đông Kiệt cúp điện thoại.

La Xán Xán nghĩ rằng Vạn Đông Kiệt có nhiều vấn đề để hỏi, vậy mà anh ta chỉ hỏi đúng một câu. Nhưng câu hỏi này là vấn đề trọng tâm nhất, cô không biết câu trả lời của cô thế nào. Tuy rằng cô nói rõ với hành khách là món ăn gì, khách cũng nói được. Nhưng mặc kệ thế nào thì cô cũng không hỏi món khách không thể ăn. Vì đồ ăn cô cung cấp mà khách hàng tái phát bệnh.

Cuộc gọi của Vạn Đông Kiệt càng làm La Xán Xán thêm lo lắng. Cô không tiếp tục xem ‘nhật ký tiếp viên’ nữa. Cô để nó sang một bên, xuống giường đi tới bên ngoài cửa sổ nhìn ra ngoài. Bầu trời bên ngoài là một màu đen.

Ở Bắc Thành là ba giờ chiều. Bộ phận quản lý họp lần thứ hai về vụ việc của hành khách 9K, lần này là do Cố Từ Hàng đích thân chủ trì.

Trong cuộc họp, có người nghi ngờ về sự chuyên nghiệp của La Xán Xán. Vì vậy, tiếp viên trưởng Ngô Hà không tin tưởng La Xán Xán phụ trách khoang hạng nhất. Và điều này cũng được chứng minh: La Xán Xán không hỏi khách hàng không thể ăn được món gì, dẫn đến kết quả nghiêm trọng này.

Có người cũng nói trách nhiệm chủ yếu là do Ngô Hà. La Xán Xán có thông báo với khách 9K món ăn là gì và ông ấy đồng ý.

Ai cũng có ý kiến riêng của mình.

Cố Từ Hàng cảm ly lên uống nước. Anh uống một lúc rồi mới ho khan một tiếng, mở miệng nói: “Về tính chuyên nghiệp của tiếp viên số 3, mọi người đọc xong bức thư cảm ơn của một vị khách khoang hạng nhất ngày hôm đó sẽ rõ.”

Nói xong, Cố Từ Hàng liền đem đến hơn mười bản in thư cảm ơn ra và giám đốc tiếp viên trưởng yêu cầu phát cho mỗi người một bản.

Hơn mười người tham gia cuộc họp đều bất ngờ sau khi đọc xong thư cảm ơn.

*

San Francisco, trời vừa mới tờ mờ sáng. Chu Thiên Di là người đầu tiên thức dậy. Cô theo thói quen kiểm tra thông báo của công ty, dùng điện thoại di động để vào trong web của Trường Cát. Đầu trang chủ chính là ‘Ngày 12 tháng 8, thông báo xử lý tiếp viên trưởng Ngô Hà về vụ việc của chuyến bay CJ9631’: Ngày 12 tháng 8, chuyến bay CJ9631, tiếp viên trưởng Ngô Hà không hoàn thành nhiệm vụ dẫn đến ông Vệ tái phát bệnh tắc ruột. Ngô Hà bị giáng cấp nửa năm.

Chu Thiên Di quay đầu đánh thức Vương Cẩm, đi đến bên giường Vương Cẩm, đưa điện thoại trước mặt cô ấy. Vương Cẩm mơ màng mở mắt ra.

Ở trong căn phòng khác, Ngô Hà cũng đọc được thông báo của công ty. Cô ngã lên giường, điện thoại di động rơi khỏi tay, văng đến giường rồi rơi xuống đất.

Chu Thiên Di thấy Vương Cẩm ngồi bật dậy sau khi xem nó, rút điện thoại lại, cũng không nói gì. Cô cúi đầu đóng cửa sổ thông báo, phát hiện trang đầu con có một thư cảm ơn. “Thư cảm ơn” ba chữ kia ở góc phải của trang chủ. Cô tiện tay mở ra, thấy phía sau chữ ‘gửi’ đầu thư cảm ơn liền kinh ngạc, cầm điện thoại chạy đến phòng của La Xán Xán, ở ngoài gọi: “Xán Xán, thư cảm ơn! Cảm ơn cô!”

La Xán Xán tỉnh dậy, ra mở cửa cho Chu Thiên Di, lấy điện thoại của Chu Thiên Di xem.

“A, nó dài quá!” Chu Thiên Di cũng nhìn, họ cùng nhau đọc. Sau khi đọc được một lúc mới biết ở sau vẫn còn nữa.

La Xán Xán rất ngạc nhiên.

“Hình như còn một mặt nữa! Mai xem thử còn bao nhiêu?” Chu Thiên Di phấn khích như là thư cảm ơn gửi cho cô.

La Xán Xán cũng tò mò, ngón tay trượt xuống.

Chu Thiên Di bên cạnh kêu lên: “Còn nữa! Còn nữa! Dài thật! Dài thật đấy! Còn chưa hết nữa!”

La Xán Xán dùng ngón tay trượt một lúc lâu mới thấy phần cuối của thư cảm ơn.

“Nhìn đi, người đó đã viết rất nhiều.” Chu Thiên Di kích động nói.

La Xán Xán không chờ được, thoáng nhìn tên người gửi.

Nguyên Nghị.

Người gửi là Nguyên Nghị, trong lòng La Xán Xán nhảy loạn lên.

“Theo như quy định của công ty chúng ta, được khách hàng khoang hạng nhất khen hoặc cảm ơn thì được cộng bốn điểm. Được viết nhiều như vậy, điểm đó có đủ hay không?” Chu Thiên Di càng nói càng phấn khích.

Tìm La Xán Xán đập nhanh quá làm cô không thể kiềm lại được. Cô mím môi không nói gì. Khi Chu Thiên Di rời đi, cô lấy điện thoại của mình mở trang web của công ty ra, đọc từng câu từng chữ trong thư cảm ơn của Nguyên Nghị.

Anh nói cô không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp mà còn một trái tim ấm áp.

Từng câu mà anh viết làm trái tim cô đập nhanh hơn.

La Xán Xán đọc xong thư cảm ơn nhưng lâu sau vẫn chưa bình tĩnh lại được. Cô cầm điện thoại lên, gọi điện.

Điện thoại được kết nối, giọng trầm thấp “Alo” làm tim cô không đập nhanh nữa. Nhưng cầm điện thoại rất lâu cô cũng chưa nói gì.

“Xán Xán, sao em không nói gì?” Ở đầu dây bên kia, Nguyên Nghị lên tiếng.

Cô hít một hơi thật sâu, hỏi: “Anh rể, anh đang ở đâu?”

“Ồ khách sạn S.”

“Anh đang làm gì?”

“Bây giờ...”

Nguyễn Nghị hơi do dự.

La Xán Xán nghe được tiếng nước. Cô đang nghĩ đến điều gì đó, mặt đỏ lên, ấp úng nói: “Em... không muốn biết anh đang làm gì đâu.”

Ồ bên khách sạn S, Nguyễn Nghị tắt vòi sen, lấy khăn tắm quấn người lại, cầm điện thoại nói một tiếng “Ừ”, cười: “Anh đoán mình biết em muốn cái gì.”

La Xán Xán cảm thấy có chút xấu hổ, anh đi tắm sao còn nghe máy?

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Không tìm được lý do à?

“Anh đoán là em muốn biết, thư cảm ơn có phải do anh viết hay không. Câu trả lời là...” Tóc Nguyễn Nghị đang ướt, anh cầm một cái khăn lau tóc.

Nhịp tim của La Xán Xán bị chậm một nhịp, anh nói như vậy làm cô nghĩ đến chuyện thư cảm ơn dài như vậy không phải là anh đích thân viết.

Nguyễn Nghị vừa lau khô tóc vừa cười nói: “Câu trả lời là mỗi một chữ đều do anh viết.”

Tim của La Xán Xán đang đập chậm liền đập rất nhanh.

Nguyễn Nghị nói: “Như vậy sẽ chân thành hơn. Mọi hãng hàng không đều xem trọng thư cảm ơn của hành khách khoảng hạng nhất, đó là lý do em. Không chỉ vậy, một số công ty còn đăng thư cảm ơn trên trang web của công ty, khu vực sân bay, thông tin quảng cáo và những nơi bắt mắt, hy vọng mọi người trên trái đất đều nhìn thấy.”

La Xán Xán biết rằng anh đang giúp cô, cô rất cảm động. Cô chạm vào khuôn mặt đang nóng của mình, và cô cả ngàn lời muốn nói, nhưng cô không thể nói bất cứ điều gì. Cuối cùng, chỉ có thể nói: “Cảm ơn anh nhé.”

La Xán Xán nhớ rằng cô vẫn không biết anh ta đang làm gì ở San Francisco nên hỏi: “Anh nhé, tại sao anh lại đến San Francisco?”

Nguyễn Nghị nói: “Tham gia hội nghị dành cho huấn luyện viên phi công.”

La Xán Xán “À” một tiếng, “Có một hội nghị như vậy sao?”

“Năm nay là năm đầu tiên.”

La Xán Xán hỏi: “Đều là những huấn luyện viên phi công rất giỏi đúng không?”

Chỉ nghe Nguyễn Nghị trả lời: “Em nói gì?”

La Xán Xán cười, có Nguyễn Nghị tham gia, thì khẳng định đó đều là những người rất giỏi. Cô ngập ngừng và hỏi: “Nó tổ chức ở đâu? Em... có thể đến không?”

Nguyễn Nghị nói địa điểm và nói tiếp: “Phải có giấy mời mới được vào.”

La Xán Xán “Ồ” một tiếng. Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Nguyễn Nghị, La Xán Xán lại bắt đầu đọc vào lá thư cảm ơn. Sau khi đọc xong thư cảm ơn, cô cũng thấy công ty thông báo xử lý đối với Ngô Hà. Cô xem thông báo thì đặt điện thoại xuống.

Tuy nhiên, cô vừa đặt điện thoại xuống lại có một cuộc gọi đến. Cô nhấc điện thoại lên, nhìn vào, là bạn thân của cô Vu Chu Châu. Vu Chu Châu nói cô mới từ London trở về Bắc Thành và ở sân bay đọc được thư cảm ơn của Nguyễn Nghị gửi cho cô.

“Đây là lỗi thô lộ tình yêu.” Vu Chu Châu nói.

La Xán Xán đỏ mặt: “Cậu đừng có mà đoán mò, anh ấy đang cố gắng giúp tớ thôi.”

Cô nói những gì đã xảy ra trong chuyến bay lần này với Vu Chu Châu

Sau khi nghe xong, Vu Chu Châu mỉm cười nói: “Không có người đàn ông nào giúp đỡ em vợ như vậy cả.”

La Xán Xán nói: “Tớ thật sự không muốn anh ấy đối với tớ là loại tình cảm nam nữ.”

Vu Chu Châu nói: “Bảo cậu thô lộ thì cậu không chịu, mà lại bận tâm nhiều như thế.”

La Xán Xán lắc đầu.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Vu Chu Châu xong, La Xán Xán ngồi chờ trên giường. Có Tây Tây, chị gái, làm sao cô không bận tâm? Cô còn là thảm yêu anh...

Bên kia, Nguyễn Nghị đang tắm giữa chừng thì nhận được cuộc gọi của La Xán Xán. Kết thúc cuộc gọi, Nguyễn Nghị đặt điện thoại lên bồn rửa tay và tiếp tục làm khô tóc. Sau khi tắm xong, anh mặc bộ đồ tay màu trắng, mang theo một chiếc cặp, đi đến hội nghị huấn luyện phi công.

Ở Bắc Thành, trong phòng tổng giám đốc Bắc Hàng, Trương Cường ngồi trên ghế sofa màu đen, cau mày và ngồi sau bàn làm việc, nói: “Chú Hai, hôm đó cháu nói đợi năm phút thôi, cháu sẽ đến ngay. Kết quả là anh ta hẹn cháu hôm khác. Nói xong liền cúp điện thoại! Hai ngày rồi cháu không thể liên lạc với anh ta. Tại sao anh ta có thể làm như thế?”

Tổng giám đốc Trương nhìn lên từ hồ sơ và liếc nhìn cháu trai của mình. Ông ta nói: “Anh ta là huấn luyện viên phi công giỏi nhất. Nhiều người trong số các phi công hiện nay đều được anh ta đào tạo. Anh ta nổi tiếng ở khắp nơi, mỗi ngày đều được các hãng hàng không khác không ai nhận được lời mời cả. Đây là niềm tự hào của Bắc Hàng, niềm tự hào của Bắc Hàng!”

“Chú Hai, chú nói lời này là có ý gì?” Trương Cường cau mày.

“Ý chú là con không thể liên lạc với anh ta trong hai ngày nay vì anh ta đã đến Hội nghị huấn luyện viên phi công quốc tế.” Tổng giám đốc Trương nói và nhìn xuống đồng hồ.

Trương Cường bất mãn: “Mấy câu này của chú là ngay cả chú cũng không thể làm gì anh ta.”

Tổng giám đốc Trương nhún mày. Ông ta ngược lên nhìn Trương Cường và nói: “Lần trước con cũng đến muộn, là con không để tâm, không thể trách anh ta không đợi con. Trong hai ngày qua, anh ta đi tham dự hội nghị kia, các hãng hàng không khác không ai nhận được lời mời cả. Đây là niềm tự hào của Bắc Hàng, niềm tự hào của Bắc Hàng!”

Tổng giám đốc Trương tiếp tục xem tài liệu và không muốn chú ý đến Trương Cường. Trương Cường nói tiếp: “Mặc kệ thế nào, cháu mang họ Trương, là cháu trai của chú, là đứa cháu duy nhất, đến cả con trai chú còn không có. Anh ta không giữ mặt mũi cho tổng giám đốc Bắc Hàng. Làm gì có ông chủ của công ty có thể sự cấp dưới? Anh ta không xem trọng chú, sao chú vẫn không sa thải anh ta?”

Tổng giám đốc Trương bị câu “Đến cả con trai chú còn không có” của Trương Cường làm cho choáng váng. Ông ta quát: “Đừng nghĩ rằng con là cháu trai của chú thì xem như không có quy tắc! Con phải tuân theo quy tắc! Chú chỉ là tổng giám đốc được thuê. Nếu con không nhận lỗi, con phải nghỉ việc! Muốn sa thải Nguyên Nghị? Với lý do là không chịu chờ cháu trai của tổng giám đốc đến muộn năm phút? Hội đồng quản trị sẽ đồng ý à? Con không sợ bị thế giới cười nhạo sao?”

Trương Cường không thể nói gì nữa.

Tổng giám đốc Trương suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Người khác xếp hàng chờ Nguyên Nghị huấn luyện, nếu không muốn được anh ta huấn luyện nữa chú sẽ sắp xếp huấn luyện viên khác cho con.”

Trương Cường lẩm bẩm mấy câu, đồng ý đổi huấn luyện viên.

*

San Francisco.

La Xán Xán sẽ trở về sau ba ngày. Ngô Hà bị giáng cấp nửa năm, ngày hôm đó bắt đầu chấp hành. Tiếp viên trưởng chuyến bay trở về sẽ được thay thế. La Xán Xán và các thành viên phi hành đoàn khác đã nhận được thông báo từ công ty, thay thế cho Ngô Hà là tiếp viên trưởng của chuyến bay tiếp theo tới San Francisco của Trường Cát, Căn Tha Môn sẽ cùng họ trở về.

Cùng lúc đó, La Xán Xán nhận được cuộc gọi từ ông Vệ, hành khách 9K. Ông Vệ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ông phải làm thêm một ca phẫu thuật khác.

La Xán Xán cầm điện thoại di động, luôn miệng xin lỗi. Ông Vệ không trách cô, thờ dài và nói: “Do tôi thèm, không nhịn được nên đã ăn, không thể trách cô. Chỉ là bây giờ bác sĩ nghiêm túc nhắc nhở tôi phải chú ý đến chế độ ăn uống, nếu không cuộc phẫu thuật sau cũng không thể làm.”

La Xán Xán nghiêm túc nói: “Ông Vệ, ông phải lắng nghe những lời dặn bác sĩ. Ông nhất định phải chú ý đến chế độ ăn của mình, không nên ăn đồ không được ăn.”

Ông Vệ gật đầu lần nữa: “Tôi cũng không dám nữa. Cảm ơn vì đã để lại thông tin liên lạc, nhưng tôi thực sự không trách cô.”

La Xán Xán biết rằng khách 9K, ông Vệ không bị nguy hiểm đến tính mạng nên đã thờ phào nhẹ nhõm. Chuyến bay đầu tiên với tư cách là một tiếp viên hàng không thực sự rất khó quên đối với cô, cô đã rất sợ hãi, nhịp tim đập mạnh và cảm động.

Ngô Hà và Vương Cầm đều đóng cửa, ở trong phòng. Chu Thiển Di rời La Xán Xán đi dạo phố. Nhưng La Xán Xán cả đêm không ngủ ngon, định ngủ bù, cộng với chuyện bị lệch múi giờ. Vì vậy, Chu Thiển Di và các tiếp viên khác cùng nhau đi ra ngoài.

La Xán Xán thức dậy vào buổi chiều. Cô ra ngoài tìm đồ ăn của khách sạn. Sau khi ăn xong, một mình đi dạo. Cô nghĩ đến Nguyên Nghị, anh cũng ở San Francisco, nhưng anh đang tham dự hội nghị, nhưng cô không thể đi vào.

Cô vẫn tiếp tục đi, vẫn có ý định đến hội nghị của huấn luyện viên phi công. Cô lên tàu điện. Cô nhớ rõ địa chỉ của hội nghị mà Nguyên Nghị nói.

Nửa giờ sau, La Xán Xán xuống tàu điện và đi bộ mười phút mới đến được bên ngoài nơi tổ chức hội nghị.

Đây là một địa điểm ngoài trời, nhưng có một rào chắn tường cao và bảo vệ.

La Xán Xán không có thư mời, không thể vào được, cô đứng cách cổng chính không quá.

Bây giờ đã là hoàng hôn, và trời bắt đầu có sương mù. Mọi người trong địa điểm tổ chức liên tục đi ra. Cô nhìn vào chỗ cánh cửa, một lúc lâu cô mới thấy Nguyên Nghị trong bộ đồ tây màu trắng. Anh vừa đi vừa nói chuyện với một người đàn ông có râu, không nhìn thấy cô. Cô do dự một chút, mở miệng, hét lên: “Anh rề!”

Nguyên Nghị ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô. Anh nói vài lời với người đàn ông có râu và đi về phía cô.

“Xán Xán, sao em lại ở đây?” Anh đứng trước mặt cô, cười hỏi.

La Xán Xán lấy lý do: “Em đang mua sắm gần đây, vì vậy đến xem thử.”

Nguyên Nghị thuận miệng nói: “Ồ đây không gần trung tâm.”

La Xán Xán cảm giác như bị phát hiện ra mình nói dối. Cô cúi đầu, nhìn vào ngón chân và muốn tìm một lý do khác.

Nguyên Nghị mỉm cười và nói: “Không tìm được lý do à?”

La Xán Xán sừng sốt, đầu cúi thấp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trờ Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Muốn nghe nữa không?

Mặt cô bắt giắc đỏ lên, cúi xuống đất, nhìn lưng váy, sợi dây mỏng được buộc thành chiếc nơ, bất chấp nói: “Em không quen đường ở San Francisco, nên bị lạc trong lúc đi mua sắm.”

Nguyễn Nghị cong môi: “Suy nghĩ lâu như vậy, cái cố này cũng không tốt lắm.”

La Xán Xán lo lắng phản bác: “Đó không phải là mượn cớ.” Cô lại tháo nơ ra rồi thắt lại.

“Không đẹp bằng cái lúc này.” Nguyễn Nghị nói.

La Xán Xán ngược lên và bối rối nhìn anh.

Nguyễn Nghị nhìn lưng váy của cô và nâng cằm nói: “Cái nơ, không buộc chắc.”

La Xán Xán nhìn xuống, cái nơ buộc hơi lệch. Cô càng cảm thấy xấu hổ, không nói một gì, tháo nơ và buộc lại một lần nữa.

Khi cô ấy đang thắt nơ, Nguyễn Nghị cúi đầu nhìn. Mọi người đi ra khỏi điểm tổ chức đều đi ngang qua họ.

Chờ La Xán Xán buộc nơ xong, Nguyễn Nghị cũng không làm khó cô nữa, nói: “Hội nghị còn hai ngày nữa, em muốn xem hội nghị. Vậy để anh nghĩ cách thử.”

Hóa ra anh nghĩ rằng cô đến đây chỉ để xem hội nghị. La Xán Xán thờ phào nhẹ nhõm. Cô nhìn Nguyễn Nghị và nói: “Em không có thư mời vào không được, có nhiều rắc rối lắm.”

Nguyễn Nghị không trả lời mà nói: “Đi, đi ăn cái gì trước đi.”

Trời là hoàng hôn, cũng đến giờ ăn tối. La Xán Xán gạt đầu, đi theo Nguyễn Nghị đến nhà ga.

Đi mấy bước, Nguyễn Nghị đột nhiên hỏi: “Em thực sự không quen đường ở San Francisco?”

La Xán Xán vội vàng gạt đầu: “Bay vài lần đến San Francisco, nhưng khi về đến khách sạn, em không ra ngoài.”

Nguyễn Nghị nói: “Anh muốn nói với em một chút, chúng ta sẽ đến ăn được gọi là bến tàu ngư dân. Hải sản ở đó không tệ.”

“Có tôm hùm không?” La Xán Xán đột nhiên nhớ đến anh từng lột vỏ tôm hùm cho cô, không cần thận hỏi.

Nguyễn Nghị gạt đầu: “Có, tôm hùm loại lớn.” Anh quay nhìn phía trước, nói: “Nhưng mà, loại tôm hùm lớn này không dễ bóc.”

La Xán Xán thờ dài, tại sao cô lại hỏi câu này.

Bọn họ đi xe điện đến bến tàu ngư dân. Vừa xuống xe, La Xán Xán liền nhìn thấy một tấm biển hình tròn bên lề đường, trên cái bảng vẽ một con cua lớn. Nguyễn Nghị đưa cô đi ăn cua lớn, còn có món súp sò, cùng ăn bánh mì. Lúc ăn cua, Nguyễn Nghị rút chân cua đặt xuống đĩa trước mặt La Xán Xán.

“Động tác của em quá chậm” Anh nói.

La Xán Xán nhìn Nguyễn Nghị, động tác của anh thực sự rất nhanh. Vì thế, cô chỉ có thể nói: “Cảm ơn anh rề.”

La Xán Xán ăn được một nửa thì Nguyễn Nghị đã ăn xong rồi. Anh cũng bóc cua ra và đặt vào đĩa sạch. Anh ngồi đối diện, nhìn cô một lúc, rồi quay lại nhìn ra đường đá.

Trên đường đá có nghệ sĩ đang biểu diễn saxophone. Nguyễn Nghị lắng nghe một lúc, đi đến nói chuyện với những người chơi saxophone. Người đàn ông đưa saxophone cho Nguyễn Nghị. Anh đã thử một chút và bắt đầu thổi saxophone.

La Xán Xán biết bài anh thổi chính là bài kinh điển “Auld Lang Syne”, một bài thơ cổ của Scotland, ý nghĩa là những ngày dài đã chết. Tên tiếng Trung là “Tình bạn mãi mãi”.

Cô thấy anh đang đứng trên hàng rào bên đường đá, hai tay cầm saxophone và đầu lắc lư theo tiếng nhạc. Anh thật sự rất đẹp trai, cô có thể nhìn ra vẻ đẹp đó. La Xán Xán ăn xong con cua rồi đi đến, đứng ở một nơi không quá xa anh.

Mọi người đi ngang qua nhưng bọn họ không nhận ra điều đó.

“Muốn nghe nữa không?” La Xán Xán đột nhiên nghe Nguyễn Nghị hỏi, cô lấy lại tinh thần nhưng lại ngạc nhiên vì trời đã tối, đường cũng sáng đèn và chỉ có hai người trên đường đá.

Tất nhiên cô ấy muốn nghe, nhưng chỉ còn hai người họ.

“Lần cuối cùng.” Nguyễn Nghị nói.

Hóa ra anh ấy đã chơi “Auld Lang Syne” rất nhiều lần rồi. Mà lần này hình như là anh chỉ muốn thổi cho mình cô nghe thôi sao? Trái tim La Xán Xán lại trở nên đập rất nhanh khi nghe tiếng kèn ngân lên.

Nguyễn Nghị thổi xong lần cuối và nói, “Đi thôi.”

“Anh không định trả lại saxophone cho ông ấy sao?” La Xán Xán hỏi.

Nguyễn Nghị nói: “Ông ấy đã tặng nó cho anh rồi.”

Cả hai không nói gì nữa, cùng đi trên con đường đá mà không nói lời nào. Bên tai là tiếng gió và tiếng sóng. Nhưng tiếng gió biển và tiếng sóng giống như tiếng anh đang chơi, “Auld Lang Syne” – những ngày dài đã chết.

Đi bộ qua hết con đường đá, La Xán Xán nhìn ra biển và loáng thoáng ánh sáng mờ, lúc này cô mới lo lắng hỏi: “Anh rề, bây giờ có xe để về không?”

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Em cao đến đây của anh

Lúc này cũng đã hơi muộn, các phương tiện giao thông công cộng như xe buýt, cáp treo đã có tuyến ban đêm, không tiện bắt taxi ở bên cạnh bến tàu. Nguyên Nghị lấy điện thoại để gọi cho công ty taxi.

“Yên tâm, có xe. Chúng tôi bắt taxi trở lại, nhưng phải đợi thêm một chút nữa.” Nguyên Nghị gọi điện thoại xong, nói với La Xán Xán.

Có xe để trở lại, La Xán Xán yên tâm. Cô và Nguyên Nghị tựa trên lan can của bến tàu đợi xe. Gió biển thổi vào, rất lạnh. Mùa hè ở San Francisco, nhiệt độ vào buổi tối rất thấp. Nguyên Nghị cởi áo khoác ra, khoác lên người La Xán Xán.

La Xán Xán ngẩng đầu nhìn Nguyên Nghị, anh chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi trắng, nói cô không lạnh. Cô vừa nói xong là hắt hơi.

Nguyên Nghị nói: “Thế mà không lạnh à? Đừng có răng.”

La Xán Xán sợ anh lạnh. Nguyên Nghị biết cô lo, nói: “Anh không sợ lạnh.”

La Xán Xán không nói gì nữa. Cô dựa vào lan can nhìn ngọn hải đăng. Ánh sáng đang chiếu trên biển. Đây là lần đầu tiên cô đứng cùng anh bên bờ biển ở nước ngoài. Đêm yên tĩnh, không có ai khác, làm cô sinh ra ảo tưởng mình đang hẹn hò với anh. Mặc dù cô biết loại suy nghĩ như vậy có thể sẽ bị người khác mỉa mai, khinh bỉ, nhưng cô không thể kiểm soát được suy nghĩ của chính mình. Vì thế cô chỉ có thể giữ trong lòng. Cô thậm chí còn lưu luyến từng phút từng giây khi ở bên anh.

Cô quay lại nhìn anh, anh cầm chiếc saxophone, cũng nhìn ngọn hải đăng. Hình như anh cảm nhận được ánh mắt của cô, cúi đầu nhìn cô.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

Cô không nói với anh rằng cô chỉ muốn nhìn anh. Cô tìm chủ đề, hỏi: “Tại sao người đó lại cho anh saxophone?”

Nguyên Nghị mỉm cười: “Em đoán xem.”

La Xán Xán lắc đầu: “Em không đoán được.” Không phải vì anh đẹp trai chứ? Đó là một người đàn ông. Nghĩ đến La Xán Xán lại nhúm mày, không ngạc nhiên khi thấy hai người đàn ông nắm tay nhau ở San Francisco.

Nguyên Nghị nói: “Hôm nay là ngày cuối cùng anh ta biểu diễn. Anh ấy quyết định sẽ bắt đầu tìm kiếm làm việc khác vào ngày mai. Anh hỏi mượn nó thì anh ta lại tặng anh luôn.”

La Xán Xán chợt nhận ra, tự cười chính bản thân mình, cô vừa nghĩ đi đâu. Lại quay đầu nhìn biển, mặc dù cô thích ở bên anh, nhưng cô luôn không dám nhìn anh. Như vậy cả buổi tối, anh đứng bên cạnh làm tim cô nhảy lung tung.

“Khi nào em trở về?” Nguyên Nghị hỏi.

“Còn hai ngày nữa.”

“Hội nghị cũng còn hai ngày.”

La Xán Xán nhìn ở nơi xa, tình cờ hỏi: “Vậy anh đã đặt vé máy bay chưa?”

“Chưa. Sau khi hội nghị kết thúc, anh sẽ đến Đại học Stanford, có một người bạn dạy ở đó.”

La Xán Xán “À” một tiếng. Anh ta không đi máy bay cô trở về. “Anh có rất nhiều bạn thật.”

Nguyên Nghị nói: “Duyên số của anh tốt.”

La Xán Xán mỉm môi cười.

Hai người dựa vào lan can nói chuyện phiếm. Nửa giờ sau, xe taxi đến, nhưng La Xán Xán cảm thấy thời gian như bay quá nhanh. Nguyên Nghị và La Xán Xán ngồi trên xe taxi, anh nói tài xế lái tới khách sạn La Xán Xán ở, sau đó tài xế chờ quay về.

*

Nguyên Nghị từng nói sẽ nghĩ cách để La Xán Xán đến hội nghị của huấn luyện viên phi công, sau đó anh nghĩ đến cách này. Nguyên Nghị đã cho cô thư mời đặc biệt, cô được mời làm khách đặc biệt.

La Xán Xán cầm trên tay thư mời từ Nguyên Nghị, ngạc nhiên: “Anh muốn em đi chụp hình?”

Nguyên Nghị gật đầu: “Em sẽ chụp ảnh, em là khách mời đặc biệt sẽ tham dự hội nghị với tư cách là một nhiếp ảnh gia ở Trung Quốc.”

“Em đã nhiều năm không chụp hình rồi, em không biết liệu mình có thể làm được không.”

Nguyên Nghị tươi cười trấn an cô: “Em có thể làm theo ý muốn, không có nhiệm vụ chụp ảnh, không có phải phát biểu.”

La Xán Xán vui mừng: “Em muốn chụp gì cũng được.”

Nguyên Nghị cười: “Ừ.”

La Xán Xán đến hội nghị cùng Nguyên Nghị. Đây là ngày cuối cùng của hội nghị. Mỗi ngày đều có một số huấn luyện viên phát biểu, sau đó mọi người sẽ thảo luận. Các bài phát biểu được sắp xếp theo thứ tự bảng chữ cái. Ngày cuối cùng có Nguyên Nghị phát biểu. Làm La Xán Xán rất phấn khích, cô phải chụp lại toàn bộ trong lúc anh phát biểu.

Các huấn luyện viên đều rất to cao, cô đứng đằng sau căn bản là không thấy gì. Cô sớm tìm được chiếc ghế, đặt nó phía sau. Khi Nguyên Nghị đứng phát biểu thì cô đứng trên ghế chụp hình.

Nguyên Nghị nhìn vào đám đông, nói về vấn đề an toàn trong chuyến bay. Ông kính của La Xán Xán đã hướng về phía Nguyên Nghị. Khi anh nói, nhìn anh rất nghiêm túc. Đến lúc nói “Bài phát biểu của tôi đến đây là kết thúc” thì anh hơi ngừng đầu, khóe miệng cong lên một chút, nhún nhát cười nhưng mang lại ánh hào quang chói mắt.

La Xán Xán đứng trên ghế, anh đứng trong đám đông, hai người đối diện nhau. Cô nhìn anh qua máy ảnh. Cô điều chỉnh tiêu cự đến mức tối đa, anh như đứng trước mặt cô, khi anh cười, cô nhìn thấy đuôi mắt anh cong lên. Cô có thể quang minh chính đại nhìn anh qua máy ảnh. Nhưng cô vẫn phải chụp ảnh, cuối cùng, cô giảm tiêu cự lại, lấy nét, máy ảnh phát ra tiếng và nhấn nút chụp hình.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm động. Cô leo xuống ghế, để lại chỗ cũ. Cô đi một lúc lâu mới lấy được cái ghế này, giờ để lại chỗ cũ phải đi một đoạn khá xa. Khi cô đi cất ghế về, mới phát hiện hội nghị đã kết thúc. Dòng người đi về phía cô, những người đó ai cũng cao hơn cô, cô nhón lên để tìm Nguyên Nghị. Cánh tay đột nhiên bị giữ lại, cơ thể cô bị kéo về một hướng, sau đó nghe được tiếng cười: “Bình thường không cảm thấy em thấp, nhưng hôm nay anh lại phát hiện thì ra là em có hơi thấp một chút. Trong đám đông, anh không tìm thấy em.”

Khuôn mặt của La Xán Xán vì nóng lòng tìm anh mà đã đỏ lên. Cô nhìn Nguyên Nghị cười, nói: “Em đâu có lùn? Chỉ là do mấy người đó quá vạm vỡ.”

Nguyên Nghị thả cánh tay cô ra, lấy tay mình đỡ cô cao đến đầu, cuối cùng đặt tay lên ngực, nói: “Em cao đến đây của anh.”

La Xán Xán mím môi không nói gì. Động tác của anh dường như nói rằng cô ở trong tầm anh.

Không biết ai đã đẩy cô, cô bị đẩy ngã vào người Nguyên Nghị, cô nhanh chóng lui ra.

Nguyên Nghị cười, vừa chỉ vào ngực, nói: “Đúng là đến đây của anh.”

Mặt của La Xán Xán càng nóng hơn. Cô quay mặt đi chỗ khác nói, “Có nhiều người như vậy thế mà thoát cái đã đi hết.”

Nguyên Nghị gật đầu: “Ừ, hội nghị kết thúc rồi. Chúng ta cũng đi thôi.”

La Xán Xán và Nguyên Nghị bước ra khỏi nơi tổ chức. Từ chỗ đó đi đến ga tàu sẽ mất hơn mười phút, La Xán Xán không nói được một câu. Nguyên Nghị nói: “Cho anh xem ảnh em chụp đi.”

La Xán Xán dừng lại, lấy máy ảnh từ cốp ra đưa cho anh. Nguyên Nghị mở xem mười mấy tấm hình, thuận miệng nói: “Chỉ chụp anh thôi à?”

Trong lòng La Xán Xán nhảy dựng lên, cô chụp anh rất nhiều. Cô không lo lắng nói: “Có người khác nữa, ở phía sau. Khi bọn họ nói, em không có ghế, nên chụp không tới.”

Nguyên Nghị lật thêm vài tờ nữa. Anh không xem có ai khác ở sau hay không, cũng không hỏi nữa. Anh chỉ nói bốn từ “mấy bức ảnh đẹp”, sau đó trả lại máy ảnh cho La Xán Xán.

*

La Xán Xán sau khi hội nghị xong sẽ trở về địa điểm xuất phát. Cô có chút buồn khi rời đi đất nước xa lạ này, vì đây là lần đầu tiên anh đi trên chuyến bay mà cô làm nhiệm vụ, cũng là lần đầu tiên cô ở cùng anh ở nước ngoài. Sau này sẽ có ít cơ hội như vậy nữa.

La Xán Xán thu dọn đồ của mình xong, ngồi chờ trên giường.

Chu Thiên Di đến gọi cô: “Xán Xán, tiếp viên trưởng mới thông báo chuẩn bị họp.”

Tiếp viên hàng không trưởng thay thế Ngô Hà đã đến từ sớm. La Xán Xán lấy lại tinh thần, gật đầu. Cô kéo hành lý ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 17: Tin đồn La Xán Xán dụ dỗ cậu trong giới tiếp viên... Có phải là giả không?

Cuộc họp của tổ tiếp viên được mở tại khách sạn. Tiếp viên trưởng Trần mới đến, sắc mặt có chút nghiêm túc. Mọi người xếp thành hàng, ai cũng căng thẳng, nhất là lúc mà cô ấy đi ngang qua người họ.

Tiếp viên trưởng Trần đi đến trước mặt Ngô Hà thì dừng bước, xoay người nhìn Ngô Hà.

Ngô Hà nhìn tiếp viên trưởng Trần, lúc trước, mấy cô là cùng cấp, nhưng bây giờ cô bị xuống cấp, trở lại làm khoang phổ thông, lẽ nào tiếp viên trưởng Trần muốn châm chọc cô?

Các tiếp viên khác đều nhìn sang Ngô Hà.

Tiếp viên trưởng Trần nói với Ngô Hà: “Sắc mặt của cô không tốt, chút nữa trang điểm lại một chút.”

Ngô Hà thờ dãi, gật đầu nói: “Được.”

Tiếp viên trưởng Trần tiếp tục đi, đi đến trước mặt La Xán Xán lại dừng bước. La Xán Xán đến bây giờ vẫn không biết vì sao Ngô Hà lại nhắm vào mình, hiện tại có một tiếp viên trưởng mới tới, không biết cô ấy thế nào.

Tiếp viên trưởng Trần nhìn kĩ La Xán Xán vài giây, không nói gì, rồi đi tiếp. La Xán Xán chớp mắt một cái, không rõ tính tình của tiếp viên trưởng này thế nào. Cô cùng Chu Thiến Di đứng bên cạnh liếc mắt nhìn nhau.

Sau khi đi qua tất cả các tiếp viên, tiếp viên trưởng Trần mới bắt đầu nói: “Tên tôi là Trần Dong, tiếp viên trưởng của chuyến bay lần này. Cuộc họp chính thức bắt đầu. Trước tiên, tôi muốn nói rằng chúng ta là một toàn thể, khi thực hiện nhiệm vụ cần phải hỗ trợ, hợp tác với nhau, như vậy mới có thể được thực hiện tốt nhiệm vụ, đảm bảo an toàn cho chuyến bay.”

Về mặt của Trần Dong rất nghiêm túc. Mọi người đều nghĩ rằng cô ấy rất khó hòa đồng, nhưng cô ấy không làm khó với các tiếp viên hàng không khác. Cuộc họp của tổ tiếp viên do cô ấy chủ trì cũng rất ngắn gọn. Nó chủ yếu nhấn mạnh vào sự phân công công việc và chuyển phục vụ hành khách, không có một câu nói vô ích nào. Cuối cùng, cô kết thúc bằng một câu “Tôi hy vọng chúng ta có thể hoàn thành thành công nhiệm vụ này cùng nhau.”

Sau cuộc họp tổ tiếp viên, mọi người đi đến sân bay. Cuộc họp phi hành đoàn do cơ trưởng chủ trì sẽ mở tại sân bay. Sau khi cuộc họp chuẩn bị trước chuyến bay của phi hành đoàn kết thúc, mọi người bắt đầu lên máy bay.

Khi lên máy bay, Vương Cẩm nhìn La Xán Xán đi sau tiếp viên trưởng Trần, cảm thấy có chút khó chịu. Cô thì thầm với Ngô Hà: “Chị họ, chị xem cô ta! Không phải là tiếp viên hàng không hạng nhất sao? Em thấy những gì em nói trước đó không hề sai, cô ta nhất định đã dụ dỗ vị khách khoang hạng nhất ấy nên anh ta mới viết cho cô ta một lá thư cảm ơn dài như vậy.” Lời này, cô đã nói với Ngô Hà ở khách sạn nhiều lần rồi.

Ngô Hà nhớ tới lúc ở trên máy bay cô đang giáo huấn La Xán Xán thì Nguyên Nghị nói cô im miệng, còn nói sẽ tìm cô nói chuyện. Sau khi xuống máy bay, anh ngược lại vẫn chưa tìm cô nói chuyện, sợ là trực tiếp nói với công ty chỗ không đúng. Hơn nữa anh lại vì La Xán Xán mà viết thư cảm ơn dài như vậy, cô cũng thấy việc này rất kì lạ, điều tra thân phận của Nguyên Nghị mới biết anh là một huấn luyện viên phi công, được rất nhiều cơ trưởng kính trọng, đó là giấc mơ của nhiều cơ trưởng. Nguyên Nghị là một nhân vật lợi hại. Mặc dù thân phận của anh không thể nói rõ bất cứ điều gì, nhưng ở Trường Cát, Ngô Hà chưa từng được hành khách nào viết thư cảm ơn. Tuy rằng Ngô Hà cảm thấy kỳ lạ, nhưng rốt cuộc có phải là nguyên nhân mà Vương Cẩm nói, cô không có bằng chứng nào.

Thấy Ngô Hà không nói gì, Vương Cẩm tiếp tục nói: “Chị họ, vì cô ta chị mới bị giáng cấp, chẳng lẽ cứ dễ như vậy?”

Ngô Hà liếc mắt nhìn Vương Cẩm “Không thì thế nào?”

Wương Cẩm dừng lại, nhìn xung quanh, các nhân viên khác trong đội bay đều đi đến trước mặt. Cô nhỏ giọng nói: “Đem chuyện cô ta thông đồng với hành khách khoang hạng nhất phát tán ra ngoài.”

Ngô Hà cũng đứng lại, nói: “Em không có chứng cứ, em truyền ra ngoài thì nó cũng chỉ là tin đồn.”

Wương Cẩm nói: “Trong giới tiếp viên có nhiều lời đồn.”

Ngô Hà hơi nhui mày: “Trong giới tiếp viên không ai để ý đến lời đồn sai, chúng ta thân là tiếp viên cũng như vậy, còn là tổn hại đến hình ảnh của tiếp viên hàng không.”

“Bên ngoài mới làm tổn hại đến hình ảnh của tiếp viên hàng không, bên trong chính là làm xấu hình ảnh của chính cô ta. Chị họ của em, lúc này chị còn nghĩ mình là tiếp viên trưởng sao? Thay vì lo lắng cho người khác thì sao chị không lo chuyện đáng lo hơn?”

Ngô Hà nhui: “Năm sau chị vẫn là tiếp viên trưởng. Làm tiếp viên trưởng, chị phải có trách nhiệm. . .”

Wương Cẩm cắt lời của Ngô Hà: “Được rồi, đừng nói mấy chuyện này nữa, chỉ cần chị không nói em cũng không nói.”

Đến thời gian lên máy bay của hành khách khoang hạng nhất, La Xán Xán và tiếp viên trưởng Trần cùng nhau ở cửa khoang chào đón khách. Khách ở khoang hạng nhất hết, La Xán Xán vẫn rất bận rộn. Lúc xuống máy bay, các hành khách ở khoang hạng nhất đều gật đầu hỏi thăm La Xán Xán. Tiếp viên trưởng Trần đều cho mỗi tiếp viên hàng không một điểm cao.

Trở về điểm xuất phát đều thuận lợi. Đến Bắc Thành lúc một giờ sáng, nhân viên đội bay đều tự kéo hành lý chuyên dụng quay về chỗ ở. La Xán Xán về nhà, rửa mặt sau đó nằm lên giường, bay đường dài nên rất uể oải, cô vừa nhắm mắt lại đã ngủ thiếp đi.

Mỗi lần bay, hầu như nhân viên trong đội bay đều không cố định. La Xán Xán biết lần sau lúc làm nhiệm vụ có thể không gặp lại chị em Ngô Hà. Ngô Hà bị giáng cấp, vì vậy những chuyện không hay trên máy bay lần trước cũng không điều tra nữa. Hơn nữa, Chu Thiến Di có để lại số điện thoại cho cô, thêm cô vào wechat, nói sau này sẽ là bạn.

Sau khi trở về, La Xán Xán và bạn thân từ nhỏ đến lớn, Vu Chu Chu gặp mặt một lần. Vu Chu Chu là nữ cơ trưởng xinh đẹp, giỏi nhất Bắc Hàng. Cô ấy yêu một cơ trưởng ở Trường Cát – Lương Tấn. Nhưng Vu Chu Chu và cô không giống nhau, cô ấy dám yêu dám hận, thấy Lương Tấn vừa ý liền chủ động theo đuổi. Hai người lúc ăn cơm, Vu Chu Chu lại nhắc đến thư cảm ơn của Nguyên Nghị, nói nếu như tặng bằng Lương Tấn kia có thể viết cho một bức thư cảm ơn dài như vậy thì tốt rồi. La Xán Xán vẫn không kiềm chế được mà đỏ mặt: “Anh rề viết thư cảm tạ chỉ là để giúp tớ thôi, không có ý nghĩ gì khác.”

Sau đó, La Xán Xán và Vu Chu Chu mỗi người thực hiện nhiệm vụ riêng của mình, rất khó để gặp nhau. Cô ấy và Nguyên Nghị cũng chưa gặp lại. Cô đang nghĩ, không biết Nguyên Nghị đã quay trở lại Bắc Thành chưa. Khi nói chuyện điện thoại với Tây Tây, cô nghe Tây Tây nói anh sắp quay lại Bắc Thành, nhưng cô lại có một nhiệm vụ bay bay đến Paris.

Vào ngày ở Paris, Chu Thiến Di đã gửi một tin wechat cho cô, nói mình đã bị phản nản.

La Xán Xán hỏi chuyện gì đã xảy ra. Chu Thiến Di nói rằng trong lúc máy cất cánh, một đứa trẻ muốn đi vệ sinh, cô ngăn cản, không mở cửa nhà vệ sinh và mẹ của đứa trẻ nói rằng cô sẽ khiếu nại cô. Kết quả, xuống máy bay mẹ đứa trẻ kia quả nhiên khiếu nại cô.

La Xán Xán nói: “Cô là vì lý do an toàn, khiếu nại này chắc chắn là một khiếu nại không hợp lệ. Đừng lo lắng quá.”

Chu Thiến Di nói: “Tôi hy vọng là như vậy.”

La Xán Xán bắt đầu ngủ, chỉ được một lúc, Chu Thiến Di trực tiếp gọi đến, nói có ý nghe một tin đồn trong phi hành đoàn là La Xán Xán đã thông đồng với hành khách khoang hạng nhất.

“Cái anh Nguyên gì đó nh? Chính là người viết thư cảm ơn ngàn chữ cho cô đó. À, Nguyên Nghị!” Chu Thiến Di nói, “Tôi không biết ai là người tung tin đồn nữa.”

La Xán Xán nhui mày, cô không nghĩ đến trong công ty sẽ có loại bàn luận như vậy.

Sau khi cô nghe Chu Thiên Di nói về tin đồn cô thông đồng với hành khách khoang hạng nhất, cô lại nghe thấy các tiếp viên trong phi hành đoàn của mình đang bàn tán về chuyện đó. Khi cô vừa đi tới, họ liền không nói gì nữa, chờ lúc cô đi, cô có thể cảm nhận được mọi người ở sau lưng mình chỉ trỏ.

Đến lúc cô trở về tới Bắc Thành, lời đồn như vậy càng nhiều hơn, cô đi tới chỗ nào cũng nghe được. Trong lúc làm nhiệm vụ, tiếp viên trưởng cũng nhìn cô vài lần. Trong quá trình bay, cô cố gắng không để phạm lỗi, đều cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, chờ đến lúc máy bay hạ cánh thì mệt mỏi nằm trên giường.

Ánh mắt nghi ngờ ở khắp mọi nơi. Trong khoang bếp ở máy bay, cô nghe thấy hai tiếp viên hàng không trò chuyện, không nhìn được nói: “Đây là chỉ là tin đồn! Xin đừng nghe lời đồn bậy!”

Hai tiếp viên kia lập tức im lặng, nhưng khi cô rời đi, hai tiếp viên kia lại tiếp tục nói.

Sau đó, La Xán Xán mỗi lần nghe người khác nói đến, cô đều giải thích rõ cho họ. Tuy nhiên, lời giải thích của cô cũng không có tác dụng gì. Thậm chí, cô còn vô tình gặp phải quản lý của bộ phận tiếp viên Cố Từ Hàng. Anh dừng lại, gọi cô lại rồi cười nói: “Cô có phải là La Xán Xán không?”

La Xán Xán gật đầu: “Vâng, quản lý Cố.”

Cố Từ Hàng lại cười một chút, không nói gì rồi rời đi.

Ánh mắt của người khác làm La Xán Xán áp lực đến không thở nổi.

*

Sau khi Nguyên Nghị từ San Francisco trở về, tìm Cố Từ Hàng lấy xe. Anh nói với La Xán Xán đem xe của mình cho một người bạn mượn, người này không phải là ai khác, chính là Cố Từ Hàng.

Cố Từ Hàng lái xe đến sân bay đón Nguyên Nghị. Chuyến bay của Nguyên Nghị hạ cánh, đi xuống máy bay, trực tiếp đi thẳng ra ngoài sân bay. Từ xa anh đã thấy Cố Từ Hàng đứng bên cạnh chiếc xe hút thuốc. Anh đi tới, liếc nhìn Cố Từ Hàng: “Đội ở đây nửa tiếng, không phải cậu đi làm à.”

Cố Từ Hàng hút một hơi, sau đó nhả ra một vòng tròn khói, cười nói: “Bởi vì tôi có một chuyện muốn xác nhận.”

Nguyên Nghị không quan tâm hỏi: “Chuyện gì?” Anh đưa tay ra sờ vào mũi xe, mũi xe màu trắng xuất hiện vài dấu vân tay. Anh liền liếc Cố Từ Hàng, nói: “Cậu nên rửa xe trước tới đây chứ, đó mới là lịch sự.”

Cố Từ Hàng không trả lời Nguyên Nghị mà cười nói: “Tại sao cậu lại vì La Xán Xán mà viết thư cảm ơn dài như vậy?”

Nguyên Nghị nói: “Đương nhiên là cô ấy cần được cảm ơn.”

“Cậu quý quai thật! Thành thật đi, cậu có thích cô ấy không?” Cố Từ Hàng không tin.

Nguyên Nghị nói: “Đừng có nói nhảm.”

“Tôi vậy mà nói nhảm? Một người đàn ông làm như thế với một người phụ nữ, không phải là yêu thì là cái gì?”

Nguyên Nghị cau mày: “Tất nhiên là không, cô ấy là em gái của Tư Tư.”

“Tư Tư?” Cố Từ Hàng suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ đến người vợ đã mất của Nguyên Nghị tên là La Tư Tư. Anh ta ngạc nhiên: “Em gái?”

Nguyên Nghị gật đầu.

Sau khi Cố Từ Hàng giật mình, anh ta lại ần ý cười: “Không phải em vợ đều rất tốt sao? Có câu nói gì đó? Em vợ một nửa là anh rể.”

Nguyên Nghị nhìn Cố Từ Hàng: “Cậu đang nói cái gì? Đừng có đùa với tôi như vậy!”

Cố Từ Hàng nhả ra một vòng tròn khói khác. Anh ta nhướn mày, nói: “Tin đồn La Xán Xán dụ dỗ cậu trong giới tiếp viên... Có phải là giả không?”

“Cậu nói cái gì? Ai tung tin?”

Giọng nói của Nguyên Nghị có phần hơi nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Đội Em Trờ Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Sao? Muốn biết tôi với La Xán Xán có quan hệ gì không?

Sắc mặt của Nguyên Nghị cũng trầm xuống.

Cố Từ Hàng nói: “Đều đang đồn trong giới tiếp viên.”

Nguyên Nghị nhìn Cố Từ Hàng chằm chằm: “Nếu là trong giới tiếp viên, cậu thân là trưởng bộ phận quản lý tiếp viên ở Trường Cát, vậy mà vẫn cho phép các tin đồn thất thiệt về nhân viên của mình bị loan truyền đi vậy sao?”

Cố Từ Hàng khoanh tay: “Không phải tôi đang cố tình đến hỏi cậu chuyện này là thật hay giả à? Vợ của cậu đã mất nhiều năm như vậy, cậu vẫn ở một mình, lần này nghe đến tin đồn này, tôi thấy La Xán Xán cũng rất xinh đẹp, nên muốn biết có phải cậu bị cô ấy quyến rũ thật không.”

Nguyên Nghị lạnh lùng nói: “Xán Xán là em của Tư Tư, vậy nên tôi không muốn nghe lại lần thứ hai.”

Cố Từ Hàng nhìn Nguyên Nghi, cười: “Tôi không nói đến. Nhưng cậu lại vì chuyện này mà tức giận, tôi nghĩ cậu đối với cô em vợ này không chỉ... mà còn...”

Từ “đơn thuần” Cố Từ Hàng còn chưa nói xong, Nguyên Nghi đã đem ánh mắt sắc lạnh liếc qua, anh ta lập tức im lặng.

“Những lời này là ai truyền ra ngoài, nhất định phải điều tra cho rõ.” Nguyên Nghi nói.

Cố Từ Hàng cũng nghiêm chỉnh, gật đầu một cái.

Ánh mắt của Nguyên Nghi nhìn ra xa, suy nghĩ một lúc, nói: “Xán Xán vừa mới được thăng chức lên làm tiếp viên hàng không khoang hạng nhất, trong lúc làm nhiệm vụ đã bị tiếp viên trưởng ức hiếp. Tiếp viên trưởng đó đã bị hạ cấp, sau đó lại có tin đồn này. Có thể tìm thấy câu trả lời từ người tiếp viên trưởng này đó.”

Cố Từ Hàng trầm ngâm nói: “Cậu nghi ngờ rằng những tin đồn này là do tiếp viên trưởng Ngô truyền ra phải không?”

Nguyên Nghi nói: “Cô ấy là người khả nghi nhất.”

Cố Từ Hàng hỏi: “La Xán Xán còn đắc tội với người khác không?”

“Tình tình của Xán Xán không dễ đắc tội với người khác.”

Cố Từ Hàng lại nhin không được cười: “Cậu đúng là hiểu rất rõ cô ấy. Nếu như cô ấy không dễ đắc tội với người khác, vậy tại sao tiếp viên trưởng Ngô kia lại nhắm vào cô ấy?”

“Điều tra một chút sẽ rõ.”

Nguyên Nghi nói xong cũng mở cửa xe ngồi vào ghế tài xế, nổ máy. Cố Từ Hàng nhanh chóng hút hai hơi thuốc, sau đó dập tàn thuốc, vứt vào thùng rác bên cạnh. Tiếng động cơ xe đã vang lên, Cố Từ Hàng quay người lại chỉ thấy chiếc xe màu trắng đã đi xa.

“Này! Nguyên Nghi!” Cố Từ Hàng gọi lớn, thoáng đã không thấy hình bóng của chiếc xe. Hai tay chống nạnh, “A” một tiếng, Nguyên Nghi đã bỏ anh ta ở đây một mình mà rời đi!

*

Nguyên Nghi lái xe đến dưới nhà của La Xán Xán. Anh lấy điện thoại ra, gọi cho La Xán Xán, giọng nói thông báo tắt máy. Từ lần tạm biệt ở San Francisco, bọn họ đã mấy ngày không liên lạc. Nếu Cố Từ Hàng không nói đến chuyện lời đồn đó anh dĩ nhiên không biết cô đang gặp rắc rối.

Anh lại gọi điện cho Cố Từ Hàng. Câu đầu tiên Cố Từ Hàng đã liền tức giận: “Tôi còn đang đi bộ!” Anh không để ý đến Cố Từ Hàng mà hỏi: “Xán Xán có nhiệm vụ à?”

Cố Từ Hàng trả lời: “Tôi không biết. Tôi mặc dù là quản lý bộ phận tiếp viên nhưng không quan tâm đến bất kì hoạt động của một tiếp viên nào.”

“Vậy kiểm tra xem hôm nay cô ấy có nhiệm vụ không.”

Nguyên Nghi nói xong liền cúp điện thoại. Anh ngồi trên xe đợi một lúc, Cố Từ Hàng mới trả lời: “Đường ngắn, đang bay Hải Thành.”

Nguyên Nghi hỏi: “Đường bay nội địa sao?”

“Đúng vậy.”

Nguyên Nghi lại hỏi: “Khi nào trở về điểm xuất phát?”

“Sẽ trở về điểm xuất phát ngay sau đó.” Cố Từ Hàng cũng nói số chuyến bay của La Xán Xán cho Nguyên Nghi.

Anh nhìn vào thời gian, một lúc sau cô trở về điểm xuất phát, nói cách khác là hai giờ nữa cô sẽ về đến. Anh lái xe đến sân bay Bắc Thành.

Nguyên Nghi ở sân bay Bắc Thành chờ hơn một giờ. Ở Hải Thành đột nhiên có mưa lớn nên tất cả các chuyến bay đều bị hoãn lại. Nguyên Nghi lại gọi cho La Xán Xán, cô vẫn tắt máy. Anh nhủ mĩ, chỉ có thể theo dõi tin tức của chuyến bay.

La Xán Xán và các thành viên phi hành đoàn khác đều bị mắc kẹt ở sân bay Hải Thành, chờ thông báo chính thức.

Có một tiếp viên đã mở điện thoại ra chơi, hai tiếp viên khoang phổ thông đang nói chuyện. La Xán Xán không mở điện thoại, cũng không nói chuyện với họ. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, xem trời đổ mưa.

Hai tiếp viên khoang phổ thông xì xào: “La Xán Xán thật sự rất xinh đẹp.”

“Chắc chắn. Có thể quyến rũ một người đàn ông đẹp trai và tài năng thì nhất định phải có nhan sắc.”

“Tôi nghe nói cô ấy chỉ mới thăng lên khoang hạng nhất.”

“Đúng rồi.”

“Vừa mới lên chức, không biết năng lực như thế nào.”

“Những năng lực khác không biết, khả năng quyến rũ đàn ông chắc chắn là lợi hại.”

Hai tiếp viên hàng không kia lén cười.

“Có một vài người nói người khác quyến rũ đàn ông, thực tế, họ cũng thực sự muốn được như vậy? Hay không đẹp bằng, cũng không có khả năng thăng lên khoang hạng nhất.” Đột nhiên có một tiếp viên hàng không xen vào nói.

Hai cô tiếp viên kia nhìn lại, đều cau mày nói: “Cô nói cái gì? Ai muốn? Cô mới là muốn như vậy.”

“Tôi đã làm được rồi. Nói đúng ra là các cô không có năng lực để thăng lên làm ở khoang hạng nhất.” Cô tiếp viên kia cười nói.

“Đúng, cô bởi vì quyến rũ hành khách khoang hạng nhất, bị hành khách bị khiếu nại, cho nên mới xuống cấp.” Một tiếp viên cười khẩy nói.

Người này chính là tiếp viên khoang hạng nhất không nhận ra bạn trai cũ, muốn chủ động đến gần lại bị bạn trai cũ gửi đơn khiếu nại nên mới bị hạ cấp, Dương Hồng Quyên. Dương Hồng Quyên nhủ mảy: “Đúng, vậy thì sao? Các cô dám nghĩ mà không dám làm.”

“Chúng tôi không có nghĩ!”

Dương Hồng Quyên không muốn đôi co, đi đến bên cạnh La Xán Xán, nhìn La Xán Xán cười nói: “Này, số 3, cô rốt cuộc có quyền rũ hành khách kia hay không?”

Ánh mắt của La Xán Xán từ cửa sổ thu hồi lại, nhìn về phía Dương Hồng Quyên. Trong cuộc họp của tổ tiếp viên, mọi người đã tự giới thiệu, cô không nghĩ đến sẽ gặp lại Dương Hồng Quyên. Lúc huấn luyện làm tiếp viên khoang hạng nhất cô đã nghe qua chuyện Dương Hồng Quyên bị hạ cấp. Cô nhìn qua Dương Hồng Quyên, nói: “Không.”

Cô ấy đáp: “Tôi còn nghĩ đó là thật. Hóa ra là giả.”

La Xán Xán hơi ngạc nhiên, Dương Hồng Quyên thật sự tin tưởng cô. Nhưng giữa hai người không có quan hệ, cũng không có ý định làm bạn với Dương Hồng Quyên. Vậy nên cũng không muốn nói tiếp.

“Đó chỉ là lời đồn thôi, đối với lời đồn thì chuyện gì cũng sẽ rõ ràng, không có gì phải bận tâm.” Dương Hồng Quyên nói xong cũng đi ra ngoài.

La Xán Xán suy nghĩ một chút, mỉm cười. Cô nhìn hai tiếp viên hàng đang nói xấu phía sau khoang, nói: “Hai người mấy cô tốt như vậy tất nhiên có thể bàn luận chuyện ở khoang hạng nhất.”

Hai tiếp viên như đang làm chuyện xấu bị bắt gặp, bọn họ lập tức im lặng.

Con mưa lớn cũng đã tạnh, máy bay bị trì hoãn suốt ba giờ cuối cùng cũng được bay.

Tiếp viên trưởng đến nói với La Xán Xán: “Có ba vị khách khoang hạng nhất, cô có vấn đề gì không?”

La Xán Xán biết lý do tại sao tiếp viên trưởng lại hỏi như vậy, đều vì tin đồn kia. Cô lấy lại tinh thần, nói: “Tôi sẽ làm hết sức mình!”

Tiếp viên trưởng gật đầu một cái. La Xán Xán mỉm cười ra đón hành khách. Cô nở nụ cười suốt cả chuyến bay, không có sai sót nào.

Mười giờ tối, máy bay hạ cánh ở sân bay Bắc Thành. Cô và nhân viên đội bay cùng nhau xuống máy bay. Sau khi máy bay hạ cánh, mọi người đi cùng với nhau. Trên mặt La Xán Xán không còn nụ cười nữa, cô mệt mỏi kéo rương hành lý đi.

Nguyễn Nghị vẫn đợi La Xán Xán ở sân bay. Anh theo dõi tin tức của chuyến bay, thấy máy bay vừa hạ cánh anh liền gọi cho cô, nhưng vẫn không kết nối được, cô vẫn còn ở trên máy bay.

Anh không liên lạc được với cô, không biết cô đi ra bằng đường nào. Anh nhủ mảy, lái xe ra khỏi bãi đậu xe, từ bên trong đến cửa ra thứ nhất.

Lái đến cửa ra thứ sáu Nguyễn Nghị mới thấy được hai tiếp viên hàng không của Trường Cát đang đi đến. Anh kéo cửa xe xuống, đang định hỏi La Xán Xán ở đâu thì lại lại nghe được hai tiếp viên kia đang suy đoán chuyện La Xán Xán có quyền rũ hành khách khoang hạng nhất hay không.

Thoáng mặt Nguyễn Nghị đã trầm xuống. Anh lạnh lùng nói: “Không bằng các cô có thể hỏi trực tiếp tôi này?”

Hai người tiếp viên kia sững sờ nhìn Nguyễn Nghị. Anh nói xong cũng khởi động xe. Một người tiếp viên rất nhanh đã lấy lại tinh thần, chỉ vào Nguyễn Nghị nói: “Anh ta là Nguyễn Nghị trong lời đồn hả?”

Nguyễn Nghị quay lại đầu lại nói với hai người: “Sao? Muốn biết tôi với La Xán Xán có quan hệ gì không?”

Về mặt của hai tiếp viên kia đang rất mong chờ.

Nguyễn Nghị nói: “Thay đổi tổ chức một chút, đừng để tầm mắt thấp như vậy.”

Nói xong, Nguyễn Nghị lái xe đi. Hai tiếp viên hàng không kia nhủ mảy nhìn nhau.

Nguyễn Nghị đi dọc một vòng các lối ra nhưng không tìm thấy La Xán Xán. Anh đi thêm vòng thứ hai. Ở lối ra cuối cùng, anh thấy La Xán Xán mặc đồng phục màu xanh tím, kéo rương hành lý cúi đầu đi chậm rãi dọc lề đường. Trong ánh đèn đêm, bóng lưng cô rất cô đơn.

Nguyễn Nghị lái chiếc xe đến bên cạnh cô, anh chạy chậm lại, tốc độ của xe chậm như bước chân của cô, một người một xe cùng nhau đi đến.

Một lúc sau, La Xán Xán cảm thấy có gì đó không ổn. Cô dừng lại, ngẩng đầu lên, quay qua.

Cô thấy chiếc xe màu trắng đi càng lúc càng chậm. Cô khom lưng, qua cửa sổ, cô thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế lái.

Cô mỉm môi, nhìn anh.

“Ồ đây không thể đỗ xe. Đi đến trước một chút.” Nguyễn Nghị nói.

La Xán Xán gật đầu: “Được.”

Chiếc xe ở sau đang bấm còi, Nguyễn Nghị tăng tốc, lái chiếc xe đến phía trước.

La Xán Xán ngược lên, nhìn vào chiếc ô tô đỗ cách ánh đèn không xa. Nhìn một lúc lâu, Nguyễn Nghị bấm còi xe, cô hít một hơi thật sâu và kéo rương hành lý đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 19: Tin tưởng anh

La Xán Xán đi đến xe của Nguyên Nghị, anh mở cốp xe sau ra, xuống xe. Anh cầm hành lý trên tay cô, để vào cốp xe.

“Lên xe đi.” Sau khi cất hành lý, thấy La Xán Xán vẫn đứng đó, Nguyên Nghị cười nói.

La Xán Xán lấy lại tinh thần, nhìn Nguyên Nghị khẽ cười, gật đầu: “Ừm”

Hai người lên xe, La Xán Xán ngồi ở ghế tài phụ. Cô hỏi Nguyên Nghị sao lại ở sân bay.

Nguyên Nghị cong môi, chuẩn bị nói thì nghe La Xán Xán nói: “Anh đi ngang qua đây à?”

La Xán Xán không nghĩ anh đến đây để đón cô.

Nguyên Nghị nghe được lời cô nói có chút sững sốt, nói: “Không, anh ở sân bay chờ em, đợi em hơn năm tiếng đồng hồ rồi.”

La Xán Xán bị sốc, quay đầu nhìn Nguyên Nghị. Máy bay bị hoãn ba tiếng vì mưa lớn, đường trở về cũng hơn hai giờ. Vậy là anh ở sân bay chờ cô trước khi Hải Thành có mưa lớn?

“Vi sao?” La Xán Xán hỏi Nguyên Nghị. Tại sao anh ta đợi cô sân bay lâu như vậy? Anh có biết những tin đồn về cô với anh trong giới tiếp viên không? Nghĩ đến đây, cô liền phủ nhận trong lòng. Anh ở San Francisco, vừa mới trở về Bắc Thành, làm sao anh có thể biết những tin đồn này?

“Bối vì anh sợ em khóc một mình.” Nguyên Nghị cười nói.

La Xán Xán nhìn xa hơn, nói: “Anh rề, anh đang nói về chuyện gì? Sao em phải khóc một mình?”

Nguyên Nghị nói: “Bị uất ức, em sẽ không khóc một mình à?”

“Em không bị uất ức, nếu có cũng sẽ không khóc, em không phải đứa nhóc ba tuổi.” La Xán Xán nhìn kính chắn gió trước mặt, nhỏ giọng nói.

“Thật sự không khóc thì tốt rồi. Những tin đồn trong giới tiếp viên, anh nghe thấy.” Nguyên Nghị không vòng vo mà trực tiếp nói đến.

Trong lòng La Xán Xán rất căng thẳng, anh thật sự đã biết.

Nguyên Nghị nói tiếp: “Em đừng để tâm đến những lời đồn này. Người loan tin này chắc chắn là có mục đích, anh sẽ đem việc này ra ánh sáng sớm thôi.”

La Xán Xán quay đầu nhìn Nguyên Nghị. Anh trấn an cô bằng một nụ cười. La Xán Xán không biết nói gì cho đúng. Anh đã biết tin đồn này, biết người khác nói cô quyến rũ anh, anh đang an ủi cô, nhưng đột nhiên trong lòng cô thấy bối rối, không tự tin vì cô thầm yêu anh, như vậy sẽ khó có thể nói yêu anh, hình như có thể biến lời đồn đó thành sự thật, dường như cô đang thật sự quyến rũ anh.

Nguyên Nghị thấy La Xán Xán mím môi không nói lời nào nên mới nói tiếp: “Tin tưởng anh.”

La Xán Xán lấy lại tinh thần, gật đầu: “Ừm” Mà tại sao anh lại sợ cô khóc? Cô nghĩ mình chỉ đang suy diễn thôi. Cô lại gật đầu: “Em cũng nhất định phải tìm ra người đó.”

“Vậy là được rồi. Bây giờ chúng ta đi đâu?” Nguyên Nghị nói xong, hỏi La Xán Xán: “Em ăn cơm chưa?”

La Xán Xán lắc đầu, ở trên máy bay rất bận không có thời gian để ăn. Là một tiếp viên hàng không, tình huống như vậy xảy ra rất nhiều.

Hai người ngồi trong xe nói chuyện, xe không ngừng đi qua bên cạnh họ.

Bây giờ là 11 giờ tối, nhà hàng đều đã đóng cửa hoặc sắp đóng cửa, không còn nhận khách nữa. La Xán Xán nói sẽ về nhà ăn mì tôm. Nguyên Nghị kiên quyết không đồng ý, lái xe từ sân bay đến trung tâm thành phố, dạo một vòng, cuối cùng tối cũng tìm được một nhà hàng còn nhận khách.

Khi La Xán Xán và Nguyên Nghị đang ăn, bên trong chung cư Ánh Dương, Vương Cẩm đang gọi điện thoại với Ngô Hà. Ngô Hà bay đến Singapore, vừa về tới một khách sạn ở Singapore. Vương Cẩm rất hưng phấn nói về chuyện La Xán Xán đã được đồn đại, nhiều tiếp viên đã nói xấu sau lưng La Xán Xán.

“Chúng ta cuối cùng cũng có thể thử phào nhẹ nhõm” Vương Cẩm nói.

Ngô Hà muốn nói gì đó, mở miệng, cuối cùng chỉ “Ừ” một tiếng.

Wương Cẩm nói với Ngô Hà về chuyện này xong thì liền cúp điện thoại, lấy tài liệu tiếng Anh ra xem, dự định sẽ xem xét thêm nữa tiếng nữa. Cô phải vượt qua bài thi tiếp viên hàng không hạn nhất.

La Xán Xán và Nguyên Nghị ăn xong cũng đã gần một giờ sáng. Cô liên tục bay tới bay lui, rất mệt mỏi, ngồi trong xe, vừa nói chuyện với Nguyên Nghị vừa nhắm mắt lại.

Nguyên Nghị chạy xe đến dưới nhà La Xán Xán, gọi hai tiếng “Xán Xán” cô cũng không tỉnh dậy.

Nguyên Nghị nhìn gương mặt ngủ say của cô. Anh chòm người qua, điều chỉnh lại ghế ngồi cho cô, sau đó cũng điều chỉnh lại ghế ngồi của mình, nhìn cô lần nữa, tựa lưng lên ghế, bắt đầu nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Nguyên Nghị nhắm mắt được một lúc, mờ mắt ra thấy La Xán Xán vẫn đang ngủ. Anh mình ngủ thì sẽ không an toàn. Vậy nên anh mở đèn nhỏ trong xe, lấy một cuốn tạp chí từ ghế sau đọc. Đó là một cuốn tạp chí về ngành hàng không. Cô Từ Hàng đã để lại trong xe.

Đêm hôm khuya khoắt thỉnh thoảng có người đi ngang qua. Người đi qua nhìn thấy ánh đèn mờ trong xe, cúi xuống, tò mò nhìn vào xe, thấy một người đàn ông dựa vào ghế đọc sách, một phụ nữ nằm ngủ trên ghế, cảm thấy rất kỳ lạ.

Nguyên Nghị ngẩng đầu ra khỏi cuốn tạp chí, nhìn thẳng vào mắt của người kia, ánh mắt như hỏi: “Có chuyện gì không?”

Người kia không được thoải mái, mím cười, đôi mắt dường như đang trả lời: “Không sao, không chuyện gì.” Rồi sau đó bỏ đi.

Tối hôm đó, La Xán Xán ngủ, cả đêm Nguyên Nghị chỉ đọc sách trong xe.

Chương 20: “Có người đàn ông vĩ đại này, La Xán Xán sao trở thành người tầm thường được?”

La Xán Xán tỉnh dậy, cô mở mắt ra, quay đầu nhìn thấy Nguyên Nghị đang ngồi bên cạnh đọc sách. Cô há to miệng kinh ngạc.

Nguyên Nghị thấy có động tĩnh, ngẩng đầu ra khỏi cuốn sách, đảo mắt, thấy La Xán Xán thức dậy, không khỏi cười nói: “Tỉnh dậy nhanh thế?”

Trời tờ mờ sáng, đã là sáng sớm, các cô chú lao công đang cầm chổi quét những chiếc lá rụng bên lề đường.

La Xán Xán không nghĩ mình đã ngủ lâu như vậy, nghe Nguyên Nghị nói, càng xấu hổ hơn. Cô nhanh chóng ngồi dậy: “Sao anh không gọi cho em?”

“Có gọi, nhưng em không tỉnh. Thấy em mệt quá, nên anh để em ngủ luôn.” Nguyên Nghị gấp cuốn sách lại, quay đầu đặt cuốn sách ra ghế sau. Anh mỉm cười nói: “Anh còn nghĩ em làm bạn với cái giường cho đến khi mặt trời mọc luôn ấy chứ. Làm công việc này, thời gian ngủ cũng bị hạn chế.”

Ngủ bên cạnh anh, La Xán Xán có vẻ không được thoải mái, cô tháo dây an toàn: “Anh về nhà ngủ đi.”

Nguyên Nghị gật đầu: “Ừ.”

La Xán Xán đẩy cửa xuống xe, sau đó xoay người nhìn người ở trong xe, nói: “Anh rề, em đi lên đây.”

La Xán Xán đi lên nhà, lần này cô không nhìn lại. Khi vào đến nhà, cô chạy đến cửa sổ nhìn xuống dưới. Xe của Nguyên Nghị đã rời đi. Cô thờ dài, cô luôn kỳ vọng vào chuyện không thể. Cô nằm trên giường, rút điện thoại di động ra xem mới phát hiện Nguyên Nghị đã gửi một tin nhắn thoại: Lần này buồn ngủ đến mức đi thẳng một mạch vào trong, thậm chí còn không thèm quay đầu lại nhìn một cái. Anh đánh phải đi, đồ ăn thì anh đã gọi sẵn cho em rồi, đừng chi lo ngủ mà không ăn sáng.

Hóa ra anh vẫn ở trong xe nhìn cô đi vào chung cư? Lần trước khi anh đưa về, cô không kiểm được mà quay lại nhìn, anh nói cô đừng quay đầu lại, nên lần này cô không nhìn lại.

Giọng anh rất quyến rũ, như đang cười, quá sức êm tai, cô nghe lại rất nhiều lần. Đến khi đồ ăn mang đến, cô ăn sáng xong liền ngủ tiếp.

Nhưng mà, những tin đồn về La Xán Xán trong giới tiếp viên vẫn chưa dừng lại. Chu Thiển Di ở trên máy bay nghe được hai tiếp viên ở sau nói về chuyện đó một lúc lâu. Cô cau mày, đi tới nói La Xán Xán không phải là người như vậy. Bọn họ không nhìn Chu Thiển Di nói: “Cô mới vào được vài ngày, làm sao biết được chuyện ở khoang hạng nhất?”

Chu Thiển Di tốt nghiệp đại học xong, cô ấy mới vào Trường Cát, cô ấy là người mới trong tổ bay. Cô ấy nói rằng: “Vậy làm sao các cô lại biết những chuyện ở khoang hạng nhất? Không biết gì mà tò mò như vậy, điều đó làm tổn thương đến người khác. Nếu có một ngày các cô bị như vậy thì có cảm thấy trong lòng dễ chịu không?”

Hai tiếp viên không nói nên lời, nhưng họ bị một người mới nói nói như vậy, rất mất mặt, đều cười nhạt trong lòng.

La Xán Xán hỏi những người quen và cả những tiếp viên không quen biết, muốn tìm người phát tán tin đồn theo cách này. Nhưng Trường Cát có cả ngàn tiếp viên, nhiều người trong số họ đang làm nhiệm vụ, cô cũng phải bay. Cách này của cô hiệu suất rất thấp.

Cố Từ Hàng nhận được một cuộc điện thoại từ Nguyên Nghị, hỏi anh ta chuyện điều tra thế nào rồi. Cố Từ Hàng ngồi trên ghế làm việc, nói: “Người anh em, không dễ để điều tra đâu. Tin đồn trong giới tiếp viên có rất nhiều, không phải là tiếp viên cùng với hành khách thân mật thì cũng là cơ trưởng ở cùng một chỗ với tiếp viên hàng không. Công ty không điều tra những tin đồn như thế này.”

Nguyên Nghị vừa bay xong, vẫn còn ngồi trong buồng lái. Anh nín thở: “Cậu còn chưa bắt đầu điều tra?”

“Công ty không điều tra những loại chuyện như thế này. Tôi chưa tìm được lý do để điều tra.”

Nguyên Nghị nói: “Người mới nhận chức cần phải có luật mới, chuyện này cậu phải làm cho ra lẽ mới được.”

Cố Từ Hàng nói: “Cậu nói xem, tôi phải điều tra sao đây? Hướng chỉ, đây chỉ là tin đồn thì điều tra thế nào được. Theo như tôi biết thì chỉ khi nào mấy tin đồn có liên quan đến nhân vật quan trọng trong công ty thì mới điều tra được. Về phần những nhân viên tầm thường như La Xán Xán, công ty sẽ không tốn thời gian lẫn công sức mà đi điều tra, mọi chuyện sẽ thành ra như bây giờ, tin đồn vẫn sẽ là tin đồn.”

“Tầm thường?” Nguyên Nghị muốn xác thực từng câu từng chữ.

Cố Từ Hàng cười ha ha: “La Xán Xán tầm thường trong mắt người khác. Những gì tôi nói là có thật...”

Cố Từ Hàng còn chưa nói xong, Nguyên Nghị đã liền cúp điện thoại của anh ta. Cố Từ Hàng nhún vai, anh ta rất muốn giúp Nguyên Nghị, nhưng anh luôn nghĩ đến lý do để công ty phải điều tra. Anh không phải là vẫn nghĩ về nó chứ?

Cố Từ Hàng đặt điện thoại di động lên bàn, bỗng dưng nở nụ cười. Anh không ngờ Nguyên Nghị lại lo lắng đến như thế. Chỉ là một cô em vợ. Anh luôn cảm thấy Nguyên Nghị là quá quan tâm đến cô em vợ của mình, điều này không bình thường.

Cố Từ Hàng giờ tay và nhìn đồng hồ, gần đến giờ tan làm rồi. Anh ta thu xếp tài liệu trên bàn, ngồi tựa ra ghế. Nhân vài phút cuối nghĩ cách để công ty phải điều tra chuyện này. Nguyên Nghị đã nói với anh, muốn người đồn tung tin đồn đứng trước mặt mọi người trong công ty xin lỗi La Xán Xán.

Cố Từ Hàng suy nghĩ một hồi lâu, vẫn không nghĩ ra nên dùng lý do để thuyết phục công ty mở cuộc điều tra. Đến giờ tan ca, Cố Từ Hàng tạm thời không nghĩ nữa, anh tắt máy tính, cầm cặp hồ sơ đi ra khỏi phòng làm việc.

Tin đồn về La Xán Xán vẫn đang còn bị truyền đi. Ngô Hà sợ mọi chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát, Vương Cẩm nói không có công ty nào điều tra những tin đồn như thế này, để cô yên tâm. Ngô Hà suy nghĩ một chút, chính xác là như vậy, vậy nên cô yên tâm hơn, cô dặn Vương Cẩm: “Chuyện quan trọng nhất vẫn là vượt qua bài kiểm tra thăng làm tiếp viên hàng không khoang hạng nhất. Sau đó đừng... làm những chuyện như thế này nữa. Nếu một ngày nào đó có hành khách nghe phải những tin đồn như thế, họ sẽ nói các tiếp viên hàng không

thích quyền rũ người giàu.”

Vương Cầm không nghĩ đó là đúng.

Cổ Từ Hàng tan làm mang theo đồ ăn về nhà. Nghỉ ngơi một lúc lâu, anh đi đến công viên gần nhà để chạy bộ. Chạy xong, anh về nhà để tắm rửa, sau đó đi ngủ. Anh vừa nằm xuống điện thoại đã reo lên, nhìn màn hình mà bất ngờ, điện thoại gọi từ Tổng giám đốc Lâm. Anh nhanh chóng nhấc máy.

Chỉ nghe thấy Tổng giám đốc Lâm nghiêm giọng nói: “Mau làm tăng ca để điều tra chuyện của tiếp viên hàng không La Xán Xán! Nếu cậu không điều tra rõ ràng, giám đốc bộ phận bay là cậu cũng phải viết kiểm điểm, tất cả tiếp viên hàng không đều bị trừ tiền thưởng!”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Cổ Từ Hàng cau mày, hỏi.

“Cậu vào trang mạng nội bộ của công ty sẽ biết ngay!”

Tổng giám đốc Lâm nói xong liền cúp máy.

Cổ Từ Hàng nhanh chóng đứng dậy, mở máy tính ra xem trang mạng nội bộ. Có một tài liệu đặc biệt gửi đến cấp trung và cấp cao. Cổ Từ Hàng mở tập tài liệu ra xem, kinh ngạc. Nguyên Nghị đã gửi văn kiện cho công ty, qua luật sư nói rằng Nguyên Nghị làm hành khách khoang hạng nhất, đã bị đồn có tình cảm thân mật với tiếp viên số 3 của chuyến bay CJ9631 vào ngày 12 tháng 9, những tin đồn như vậy đã nghiêm trọng làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh. Nếu như bộ phận quản lý của Trường Cát không xử lý chuyện này thỏa đáng, anh sẽ không ngoại trừ việc sử dụng luật pháp để bảo vệ danh dự của mình.

Cổ Từ Hàng không đến Nguyên Nghị sẽ dùng đến chiều này. Anh ngay lập tức gọi cho Nguyên Nghị.

Giọng nói của Nguyên Nghị truyền đến: “Tôi đoán, cậu bây giờ đã có lý do để công ty mở cuộc điều tra rồi đúng không?”

Cổ Từ Hàng dở khóc dở cười: “Có lý do, đương nhiên là có lý do! Lần này tôi sẽ điều tra rõ, tôi chỉ vừa mới nhận chức giám đốc đã phải viết bản kiểm điểm. Cậu hăm dọa bạn tốt bằng cách này sao?”

Nguyên Nghị lại cười nói: “Lần này, La Xán Xán chắc không phải là người tầm thường đúng không?”

Cổ Từ Hàng nói: “Có người đàn ông vĩ đại này, La Xán Xán sao trở thành người tầm thường được?”

“Tôi chờ tin tốt của cậu.” Nguyên Nghị nói xong liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Anh mời em uống cà phê

La Xán Xán bay đi Paris, khi máy bay vừa hạ cánh, bất chợt tổ tiếp viên nghe được thông báo từ bộ phận quản lý, tất cả các tiếp viên đều bị trừ tiền thưởng, những người bị cách chức sẽ không được khôi phục lại cấp cũ cho đến khi bộ phận quản lý của Trường Cát nhận được sự chấp thuận của hành khách khoang hạng nhất.

Thông báo này truyền khắp các tiếp viên hàng không ở Trường Cát, đặc biệt là những người bị giáng cấp đang đợi phục cấp và đang chuẩn bị tiến hành kỳ thi nâng cấp. Thông báo này truyền từ giám đốc Cổ nguyên nhân là do trên chuyến bay CJ9631 vào ngày 12 tháng 9, hành khách khoang hạng nhất Nguyên Nghị muốn gạt bỏ tin đồn bị La Xán Xán quyến rũ, còn nói tin đồn này đã nghiêm trọng làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh ta, anh sẽ sử dụng pháp lý để lấy lại danh dự của mình. Chuyện liên quan đến hành khách khoang hạng nhất, công ty hàng không thường rất xem trọng, cho nên phải làm cho Nguyên Nghị hài lòng họ sẽ không bị trừ tiền thưởng, bị giáng cấp mới có thể trở lại chức vị ban đầu, chuẩn bị cho cuộc thi thăng hạng.

“Nhưng làm thế nào để hành khách khoang hạng nhất đó mới hài lòng?” Một tiếp viên hàng không hỏi.

Tiếp viên hàng không thông báo thông tin kia liền cho biết: “Tin đồn này phải dừng lại, phải điều tra ra người tung tin đồn và xử lý.”

“Nói như vậy thì đây thực sự chỉ là một tin đồn.”

“Hành khách khoang hạng nhất bác bỏ tin đồn.”

“Này, vị khách khoang hạng nhất này không ngờ lại tức giận.”

“Dù sao tôi cũng không truyền nó đi, chỉ nghe người khác nói, tò mò nói chuyện một chút sau bữa ăn.”

“Ai là người truyền tin đồn này vậy? Tôi vẫn đang chờ tiền thưởng để mua quà cho bố mẹ đó.”

“Tôi thì đang ngắm trúng một cái váy, chính là chờ tiền thưởng để mua nó!”

“Tôi phải được thăng chức sớm!”

“Mặc dù tiền thưởng của chúng ta bị trừ, nhưng nếu chúng ta tìm thấy người tung tin đồn, vị khách đó sẽ hài lòng, tiền thưởng của chúng ta sẽ được trả lại mà.” Chu Thiển Di nói với các tiếp viên của trong tổ.

Các tiếp viên của các tuyến khác nghe tin này và đều đang bàn tán về nó, bọn họ tức những người tung tin tin đồn.

Tin đồn La Xán Xán quyến rũ hành khách khoang hạng nhất dừng lại.

Chu Thiển Di có một cuốn sổ ghi chép, trang đầu tiên của cuốn sổ ghi “Nhật kí tiếp viên hàng không”. Cô viết trong cuốn sổ này: Khi có tin đồn chỉ liên quan đến người khác, không gây hại đến lợi ích của một số người, bọn họ rất vui vẻ khi bàn tán, trở thành tổng phạm truyền tin đi, đến khi tin đồn này cũng gây tổn hại đến lợi ích của chính họ thì mới bắt đầu ghét những tung tin đồn.

Sau khi Ngô Hà hoàn thành nhiệm vụ trở về, cô vội vã bắt taxi trở về nhà. Vương Cầm không có nhiệm vụ gì, ngồi trên ghế sofa cau mày.

“Em có biết thông báo của bộ phận quản lý không?” Ngô Hà hành lý vào cửa, vừa thay giày vừa hỏi Vương Cầm đang ngồi cau mày trên ghế sofa.

Sắc mặt của Vương Cầm rất khó coi, nói: “Có rất nhiều tin đồn trong giới tiếp viên như vậy mà công ty cũng không điều tra. Lần này, công ty lại muốn làm rõ tin đồn, điều này thực sự đáng nghi.”

Ngô Hà thay giày xong đứng ở cửa. Nhìn Vương Cầm nói: “Em còn muốn nói gì nữa?”

Vương Cầm nói: “Có ma mới tin La Xán Xán không có quan hệ gì với tên Nguyên Nghị kia. Công ty điều tra như vậy, không chỉ giúp vị khách hạng nhất, mà còn giúp La Xán Xán.”

Ngô Hà cau mày: “Có quan hệ hay không chị không biết, bây giờ tin đồn đã dừng lại, công ty muốn điều tra kỹ về những người tung tin đồn, em không che giấu được bao lâu. Hơn nữa nếu như bộ phận quản lý không điều tra ra người tung tin đồn, chúng ta cũng không có tương lai.” Ngô Hà nhìn Vương Cầm, khuyên nhủ: “Cầm Cầm, chị đã suy nghĩ chuyện này lâu rồi, vì tương lai của chúng ta, em nên thủ nhận với công ty?”

“Cái gì?” Giọng nói của Vương Cầm đột nhiên cao lên, “Muốn em chủ động thủ nhận? Em thủ nhận thì tương lai của em thế nào? Em sắp phải thi thăng lên khoang hạng nhất!”

Ngô Hà nói: “Em chưa không xem thông báo? Không ai được thăng chức!”

“Em chủ động đi thủ nhận, chị không sao, chỉ có một mình em gặp chuyện!” Vương Cầm nói.

Ngô Hà không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, đứng ở cửa không lên tiếng.

Vương Cầm không phục: “La Xán Xán và Nguyên Nghị chắc chắn có quan hệ với nhau. Nếu chúng ta tìm thấy bằng chứng bọn họ có quan hệ, thì đây không phải là tin đồn!”

“Em tìm bằng chứng ở đâu?” Ngô Hà ngăn cản Vương Cầm, “Đừng phạm sai lầm nữa. Chị nghĩ em đi thừa nhận vẫn tốt hơn.”

Vương Cầm tức giận đứng dậy khỏi ghế sofa, đi đến bên cạnh Ngô Hà, thay giày, mở cửa, đóng sầm cửa đi ra ngoài.

La Xán Xán biết Nguyên Nghị đang giúp cô. Vừa đến khách sạn, cô liền gọi cho Nguyên Nghị, muốn cảm ơn anh. Nguyên Nghị không nghe máy, cô đoán anh đang ở trên máy bay, nên cô tắt điện thoại đi động, dự định khi quay lại Bắc Thành gặp lại mới cảm ơn anh.

La Xán Xán ngồi trong một quán cà phê ở Paris, không còn tin đồn nào tâm trạng cũng thoải mái hơn, cô rất hiếm khi ra ngoài mua sắm vậy mà lại đi. Anh luôn có cách giúp cô giải quyết vấn đề, làm cô cảm động. Một câu nói của anh lại hiện lên trong đầu.

“Làm tiếp viên trưởng sẽ không bị bắt nạt?”

“Muốn không bị bắt nạt, cách tốt nhất là...”

Khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười nhạt, anh thông thả nói: “Nói cho anh, cùng anh đi tố cáo.”

La Xán Xán nghĩ đến làm khuôn mặt đỏ bừng lên. Cô cúi đầu uống một ngụm cà phê, quên mất cà phê rất nóng, nóng đến nỗi cô lẽ lười.

Điện thoại di động ở trên bàn reo lên, cô cầm lên xem, là Nguyên Nghị, cô nhanh chóng nhấc máy, vụng về nói một tiếng “Alo”.

“Giọng em bị sao vậy?”

Giọng nói trầm thấp êm tai của Nguyên Nghị truyền đến, âm thanh đó cũng làm cho trong lòng La Xán Xán nhảy rộ. Cô lại lẽ lười, nói: “Em vừa uống cà phê, không cẩn thận bị bỏng một chút.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười treu ghẹo của Nguyên Nghị: “Bị bỏng cà phê, có phải giật mình đến ngáy người không?”

Bị anh nói trúng rồi, không chỉ là ngáy người, mà còn nhớ anh. La Xán Xán chột dạ nói: “Không có.”

Nguyên Nghị không tiếp tục chủ đề này, anh nói: “Anh vừa mới bay, vậy mới không nghe được điện thoại của em.”

La Xán Xán cầm điện thoại, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, nói: “Em đoán được.”

Nguyên Nghị hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Paris.”

“À, lại có nhiệm vụ.” Nguyên Nghị biết rõ.

“Ừ. Em vừa gọi cho anh là...”

“Anh biết rồi, không cần cảm ơn.” Nguyên Nghị cười, ngắt lời La Xán Xán. “Mỗi lần đều nói ‘Cảm ơn anh nhé’, anh không nghĩ cũng biết.”

La Xán Xán lại bị nói trúng, nhưng cô không nói như vậy thì nên nói như thế nào? gương mặt đỏ bừng vẫn chưa mất, cô cúi đầu uống cà phê, như thể anh đang ở trước mặt, cô muốn che giấu sự bối rối của mình. Mà uống một ngụm nữa, cô lại bị bỏng, nhanh chóng lẽ lười hà hơi ra.

“Xán Xán, em bị sao à?”

Nguyên Nghị đang hỏi cô.

La Xán Xán nhanh chóng trả lời: “Không có gì.”

Nguyên Nghị ở đầu bên kia mỉm cười: “Anh đoán em lại bị bỏng cà phê.”

La Xán Xán không thừa nhận.

“Về điểm xuất phát thì gọi cho anh.” Nguyên Nghị nói.

“Hà?” La Xán Xán nghi ngờ.

Nguyên Nghị cười nói: “Anh mời em uống cà phê.”

Nói chuyện với Nguyên Nghị xong, ly cà phê của La Xán Xán cuối cùng cũng hết nóng. Cô ngồi đó từ từ uống cà phê, mặt đỏ đến mang tai. Nguyên Nghị nói sẽ mời cô uống cà phê, không thật hay giả, cô nghe thấy giống như đang cười nhạo mình. Nhưng ngay cả khi như vậy, xem như đó là chuyện nhỏ nhưng cô vẫn có một chút hy vọng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn cảm thấy anh là đang lừa cô, không thực là mời cô uống cà phê.

Uống xong ly cà phê, La Xán Xán thở dài một hơi, cô dĩ nhiên vẫn đang nghĩ về chuyện này.

Thật ngu ngốc.

La Xán Xán trả tiền, đứng dậy, bước ra khỏi quán cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: “Là anh.”

Ngày trở về địa điểm xuất phát rất nhanh đã đến, La Xán Xán kéo rương hành lý cùng các thành viên khác trong phi hành đoàn lên máy bay. Không ai dùng ánh mắt kì lạ lúc trước nhìn cô nữa. Những tiếp viên đã bàn về tin đồn ở sau lưng cô có chút bối rối khi đối mặt với La Xán Xán nhưng vẫn chủ động nhìn về phía cô. La Xán Xán và bọn họ không có quen, họ có thể không gặp lại sau khi hoàn thành nhiệm vụ, lại càng không có ý định làm quen. Vì vậy, không quan tâm so đo với họ. Cô đáp lại bằng một nụ cười chuyên nghiệp như với hành khách. Nguyên nhân cô nhìn lại là vì lúc hạ cánh có thể làm lo, nhưng trên máy bay, nhân viên phi hành đoàn phải cùng nhau đoàn kết.

Các hành khách lên máy bay xong, máy bay đang chờ xếp hàng để cất cánh. Tiếp viên trưởng để cho La Xán Xán phát thanh. Nhắc đến chuyện phát thanh trên máy bay thường do tiếp viên trưởng làm hoặc tiếp viên được tiếp viên trưởng chỉ định. Mà cái này tiếp viên trưởng thường chỉ định những tiếp viên trong khoang hạng nhất, vì quy định của Trường Cát, phát thanh trên máy bay cũng phải đủ tiêu chuẩn, các tiếp viên đã vượt qua bài kiểm tra phát thanh mới được làm, mà tiếp viên khoang hạng nhất đều đã vượt qua bài kiểm tra này. Vài ngày trước, tin đồn của La Xán Xán còn bị phát tán, một số tiếp viên trưởng đã không cho cô phát thanh. Về tổ bay cô từng làm với Ngô Hà, Ngô Hà đã trực tiếp để em họ của mình là Vương Cầm phát thanh.

Lần này, chỉ nghe thấy một giọng nói dịu dàng, ngọt ngào trong khoang phát thanh vang ra: “Thưa quý vị, chào mừng đến với chuyến bay của hãng hàng không Trường Cát, Trung Quốc. Máy bay chuẩn bị cất cánh, xin mọi người vui lòng thắt dây an toàn, điều chỉnh ghế ngồi, tắt thiết bị điện tử...”

Các khoang hành khách đều nghe thấy giọng nói này, nhiều người theo bản năng ngẩng đầu lên, dường như muốn nhìn xem ai đang nói.

Sau khi La Xán Xán phát thanh xong, thờ phào một hơi. Cô có chút lo lắng trước khi phát thanh, vì đây là lần phát thanh chính thức đầu tiên của cô trên máy bay. Cô không tự tin về phần phát âm tiếng Anh của mình.

“Đi đến khoang hạng nhất kiểm tra một chút.” Tiếp viên trưởng đến nói với La Xán Xán.

Tiếp viên trưởng không chọn sai, điều đó rất tốt. La Xán Xán nói “Vâng”, đặt micro phát thanh xuống, xoay người đi đến khoang hạng nhất.

Các hành khách trong khoang hạng nhất rất lịch sự, La Xán Xán không gặp phải hành khách gây khó dễ. Chuyến bay rất suôn sẻ, máy bay hạ cánh ở sân bay Bắc Thành an toàn. La Xán Xán bắt taxi trở về nhà.

Cô không gọi cho Nguyên Nghị. Mặc dù cô nhớ những gì anh nói, nhưng anh chỉ là chọc cô, cô gọi, cô sẽ rất xấu hổ. Quay trở về nhà, cô như hầu hết các tiếp viên hàng không, bắt đầu ngủ bù. Ngủ đủ giấc, cô nhớ trời đã chuyển mùa, muốn mua quần áo cho Tây Tây. Vậy nên cô dùng thời gian nghỉ để đi mua sắm.

Mặc dù tin đồn đã dừng lại, nhưng các tiếp viên khác của Trường Cát vẫn nói về tin đồn. Bởi vì họ không tìm thấy người tung tin đồn, họ không thể nhận được tiền thưởng, không thể khôi phục cấp bậc và cũng không thể thi thăng cấp.

Vương Cầm không nghe lời khuyên của Ngô Hà. Cô muốn tìm bằng chứng La Xán Xán có quan hệ với Nguyên Nghị, tìm mọi cách nghe ngóng tình hình chuyến bay của La Xán Xán chấp hành và địa chỉ của cô.

Vừa nhìn thấy một chiếc taxi đậu trước lầu nhà La Xán Xán, cô ta lập tức lấy lại tinh thần. Tuy nhiên, cửa xe mở ra, La Xán Xán cầm túi mua sắm xuống xe, chỉ có một mình La Xán Xán.

Vương Cầm không cam lòng, đợi dưới nhà La Xán Xán nhiều lần nhưng cũng chỉ thấy La Xán Xán mặc đồng phục, kéo rương hành lý, bắt taxi đến sân bay, hoặc là quay về một mình. Cô không gặp Nguyên Nghị. Nhưng cô cũng phải làm nhiệm vụ, không thể ngày nào cũng canh chừng La Xán Xán. Ngô Hà đã nhiều lần khuyên cô nên thú nhận, cô vẫn ôm hy vọng tìm thấy bằng chứng La Xán Xán và Nguyên Nghị có quan hệ.

Không trách Vương Cầm không phát hiện ra La Xán Xán và Nguyên Nghị ở cùng nhau, vì ngay cả bản thân La Xán Xán cũng rất lâu chưa gặp Nguyên Nghị. Những năm gần đây, cô và Nguyên Nghị đã như thế này, bình thường đều rất bận rộn, hiếm khi ở bên nhau. La Xán Xán biết lần trước cũng là vì tham gia hội thảo huấn luyện viên phi công Nguyên Nghị mới gặp cô ấy trên máy bay, vì vậy ở San Francisco mới có những chuyện kia. Sau đó, anh nghe được những tin đồn mà gọi điện cho cô, đến sân bay để đón cô. Anh dường như xuất hiện vào mỗi khi cô gặp khó khăn, và những lúc bình thường thì anh như biến mất. Tất nhiên, La Xán Xán biết anh không biến mất, hơn nữa hầu hết thời gian cô biết anh ở đâu, chỉ là cô không có lý do để đến gặp anh. Nếu như bịa đặt lý do, anh liếc mắt đã có thể nhìn thấu.

La Xán Xán lại có nhiệm vụ, cô dự định khi trở lại Bắc Thành, sẽ đem quần áo mà mình mua cho Tây Tây.

Khi trở về Bắc Thành, La Xán Xán gọi Tây Tây, Tây Tây vừa nghe cô sẽ đến gặp con bé liền rất vui. La Xán Xán nói chuyện với Tây Tây xong không lâu sau Nguyên Nghị gọi đến.

Cô nhanh chóng nhắc máy, nhẹ nhàng “Alo” một tiếng.

“Là anh.”

Giọng nói của Nguyên Nghị vang lên.

“Anh rồ.” La Xán Xán gọi một tiếng.

Nguyên Nghị mỉm cười, “Ừ” một tiếng, nói: “Ngày mai em đi gặp Tây Tây đúng không?”

La Xán Xán nói “Ừm”

Nguyên Nghị nói: “Vậy bây giờ em đến đây một chút, anh mua một bài hát tiếng Anh cho Tây Tây, vốn định hôm nay sẽ về, nhưng lại có việc không đi được, chỉ có thể nhờ em mang đến cho con bé.”

La Xán Xán hỏi: “Đến nhà anh hay đến sân bay huấn luyện?”

“Sân bay.”

La Xán Xán nói: “Được.”

Cúp điện thoại, cô liền bắt taxi đến tìm Nguyên Nghị.

Lúc cô đến, Nguyên Nghị đang đi xuống máy bay. Nguyên Nghị nhìn thấy cô, đi đến phòng thay đồ đưa hộp đựng đĩa cho cô.

“Em đi đây.” La Xán Xán lấy đĩa xong nói.

Nguyên Nghị nhìn cô chăm chăm, nói: “Nhìn em có vẻ không vui.”

“Không có.” La Xán Xán nhìn Nguyên Nghị mỉm cười.

“Anh nhớ một chuyện. Anh nói mời em uống cà phê, có phải vì anh chưa mời, nên em mới không vui?”

La Xán Xán nhanh chóng phủ nhận: “Không phải.”

Nguyên Nghị nhìn cô cười: “Là em không gọi cho anh sau khi về đến điểm xuất phát.”

La Xán Xán có chút vội vàng: “Em không phải vì anh không mời em uống cà phê mà không vui. Em biết anh đang đùa.”

Nguyên Nghị dứt tay vào túi quần, cúi đầu nhìn cô, nói: “Nhưng anh đã nói thì phải làm. Bây giờ anh đợi em đi thăm Tây Tây về anh sẽ mời em lại.”

Sở dĩ ngày hôm đó anh cũng đang trêu cô, nên cô mới không gọi cho anh. Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Lần này nhớ kỹ?” Anh hỏi.

La Xán Xán gật đầu.

Nguyên Nghị cười nói: “Về đi, anh vẫn còn bận một lúc.”

La Xán Xán lại gật đầu, sau đó quay người đi ra ngoài sân bay.

Lúc này, Vương Cẩm đứng cách họ không xa. Cô mỉm cười tự mãn: “Hai người này thực sự có quan hệ!” Cô cầm điện thoại chụp ảnh La Xán Xán và Nguyên Nghị đang ở cùng một chỗ nói chuyện.

Vương Cẩm xoay người rời đi, chiếc điện thoại cầm trên tay đột nhiên bị người khác giật lấy. Cô ngạc nhiên, giật lại điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên, còn ngạc nhiên hơn nữa.

“Cố... Giám đốc Cố...”

Cố Từ Hàng đã thấy những bức ảnh trong điện thoại Vương Cẩm. Anh liền giơ điện thoại Vương Cẩm lên: “Tại sao cô lại chụp ảnh?”

La Xán Xán đã đi tới, thấy Cố Từ Hàng và Vương Cẩm liền giật mình.

Vương Cẩm đáp ứng: “Tôi... tôi...”

“Tại sao cô lại ở đây?” Cố Từ Hàng lại hỏi.

Vương Cẩm ấp úng một lúc lâu, nói: “Tôi vô tình đi ngang qua đây, chợt phát hiện La Xán Xán và Nguyên Nghị ở cùng nhau. Tôi nhớ những tin đồn của bọn họ. Tôi cảm thấy những tin đồn không phải là giả, vì vậy tôi đã chụp lại.”

La Xán Xán cau mày: “Cô chính là người tung tin đồn sao?”

Vương Cẩm lắc đầu: “Không, không phải tôi!”

Cố Từ Hàng liếc mắt nhìn La Xán Xán, nói với Vương Cẩm: “Chị họ của cô đã chủ động nói với tôi.”

Vương Cẩm không dám tin, cô cau mày: “Không. Chị họ tôi sẽ không nói, những lời chị ấy nói cũng không phải thật.”

“Chị họ?” La Xán Xán nghi ngờ. Chị họ của Vương Cẩm là ai?

Cố Từ Hàng không trả lời La Xán Xán mà chờ Vương Cẩm cùng quay lại công ty với anh.

*

Đã điều tra ra được người tung tin đồn này. Vương Cầm cũng đã xin lỗi La Xán Xán trước mặt mọi người. Ngoài ra, Vương Cầm còn bị đình chỉ bay trong hai tháng. Cách xử lý này được Nguyên Nghị đồng ý, các tiếp viên của Trường Cát không bị còn bị trừ tiền tiền thưởng, có thể thi thăng cấp và bị giáng cấp cũng có thể khôi phục về cấp ban đầu.

Cố Từ Hàng tìm Nguyên Nghị, quả là Nguyên Nghị đoán không sai, đi tìm Ngô Hà là có thể tìm ra câu trả lời.

Nguyên Nghị vỗ vai Cố Từ Hàng, nói: “Hiệu suất tạm ổn, cảm ơn.”

Nguyên Nghị giơ tay lên xem giờ, sau đó nhìn Cố Từ Hàng đang ngồi trên ghế sofa, hỏi: “Cậu còn chưa đi à?”

Cố Từ Hàng hỏi: “Có hẹn à?”

Nguyên Nghị nói: “Tôi làm gì có hẹn hò? Chỉ đi gặp Xán Xán thôi.”

Cố Từ Hàng tìm lý do: “Gặp làm gì?”

Nguyên Nghị híp mắt nhìn Cố Từ Hàng: “Chuyện gì?”

Cố Từ Hàng cười nói: “Tiếp viên hàng không Vương Cầm kia chụp ảnh cậu và em vợ của cậu trên điện thoại di động. Trong hình, nhìn hai người vừa nói chuyện vừa cười, nhìn giống như cặp tình nhân.”

Nguyên Nghị mắng: “Nói bậy.”

Cố Từ Hàng nói: “Nhưng những bức ảnh đó được truyền đi, cậu có thể giải thích rõ được à?”

“Có cái gì mà giải thích rõ được? Xán Xán là em gái của Tư Tư.”

“Anh rể và em vợ, không phải làm người khác tưởng tượng nhiều sao?”

Sắc mặt Nguyên Nghị trầm xuống: “Tôi đã nói rồi, đừng lấy chuyện này ra đùa.”

Cố Từ Hàng vờn vai, đứng dậy cười nói: “Tuy nhiên, tôi nghĩ anh rể độc thân quan tâm đến em vợ, thì cũng không phải là chuyện bình thường, dù gì em vợ cũng là phụ nữ.”

Cố Từ Hàng nói xong cũng nhanh chóng rời đi.

Tây Tây gọi điện đến, nói với anh con bé mơ thấy mẹ. Con bé chưa bao giờ nhìn thấy mẹ mình, nhưng xem ảnh mẹ.

Nguyên Nghị đi đến ban công, đứng đó sững sờ. Trong đầu anh xuất hiện hình ảnh bóng lưng cô độc đó ở sân bay vì những tin đồn.

Khi điện thoại reo lên, anh lấy lại tinh thần. Anh lấy điện thoại ra, nhận cuộc gọi.

“Anh rể, em đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: “Lần này đừng để bị bồng.”

Nguyên Nghị cầm điện thoại, một lúc lâu không nói gì. Trong điện thoại lại truyền đến giọng nói của La Xán Xán, cô đang gọi anh là “anh rể”, giọng cô nhẹ nhàng, cùng với sự nghi ngờ, và có chút cẩn thận. Cuối cùng Nguyên Nghị cũng nói: “Được, anh sẽ đến ngay.”

Nguyên Nghị đến bên ngoài quán cà phê đã hẹn với La Xán Xán. La Xán Xán ngồi ở chỗ cửa sổ, hai mắt nhìn chăm chăm vào cửa, cô đã đợi anh một lúc lâu. Anh nhấc chân đi vào quán cà phê, đi đến trước mặt cô, kéo ghế ra, ngồi xuống.

“Anh đến trễ, em có thể yêu cầu, bất cứ chuyện gì anh đều đáp ứng.” Sau khi Nguyên Nghị ngồi xuống, khóe miệng hơi nhếch lên, để lộ nụ cười thường ngày.

Nguyên Nghị vừa đến quán cà phê, ánh mắt của La Xán Xán đã dõi theo anh. Cô nghe anh nói như vậy, cười nói: “Cũng không quá muộn.”

Nguyên Nghị nhìn cô: “Thực sự không có yêu cầu gì sao?”

La Xán Xán mỉm cười khi lắc đầu: “Em không ngại, em không có yêu cầu gì.”

“Vậy được rồi. Em muốn uống gì?” Nguyên Nghị lại hỏi.

La Xán Xán suy nghĩ một lúc rồi nói: “Double espresso.”

“Em uống cái này?” Nguyên Nghị hơi ngạc nhiên.

La Xán Xán biết Nguyên Nghị thích uống double espresso. Cô trước đây không từng uống cái này, nhưng lần này muốn ném thử. Cô gật đầu, “Ừm.”

Nguyên Nghị gọi người phục vụ, gọi một tách double espresso và một ly cappuccino.

La Xán Xán rất ngạc nhiên, anh uống cappuccino sao?

Chờ cà phê lên, Nguyên Nghị đùa: “Lần này đừng để bị bồng.”

Tay của La Xán Xán cầm cốc cà phê, nhìn chăm chăm vào nó, che giấu sự bối rối trên khuôn mặt, nói: “Không đâu.”

Đội cà phê bốc nóng. La Xán Xán nhấp một ngụm. Cà phê vừa mới vào, vị đắng mạnh đột nhiên xâm chiếm vị giác. Cô nuốt thì không được mà không nuốt cũng không được, nước mắt nhanh chóng trào ra. Cuối cùng, cô cố nhịn vị đắng mà nuốt xuống. Uống một ngụm, cô ngẩng đầu nhìn Nguyên Nghị.

Nụ cười trên mặt Nguyên Nghị rất sâu, anh hỏi: “Vị thế nào?”

La Xán Xán nói: “Tạm được.”

Nguyên Nghị đẩy ly cappuccino trước mặt mình cho La Xán Xán và nói: “Uống cái này đi.”

La Xán Xán ngạc nhiên nhìn anh.

“Anh chưa uống.” Nguyên Nghị cười nói.

La Xán Xán nhìn Nguyên Nghị. Hóa ra anh gọi tách cappuccino là cho cô. Nhưng nếu cô uống cappuccino, thì còn tách double espresso này thì sao? Lẽ nào là anh uống?

Nhưng lại nghe Nguyên Nghị nói: “Anh sẽ gọi thêm một cốc nữa.”

La Xán Xán xấu hổ với suy nghĩ của mình. Cô đẩy tách double espresso sang một bên, đổi lấy cốc cappuccino mà anh đưa cho cô, im lặng uống.

Cà phê mới của Nguyên Nghị vẫn chưa có, anh ngồi đợi, không nói chuyện, liền nhìn La Xán Xán uống. Cô cúi đầu, anh nhìn thấy hàng mi dài, chiếc mũi nhỏ, chiếc cằm thanh tú, trên hai gò má có một màu đỏ ửng. Bộ dạng của cô trông rất xinh đẹp, trầm tĩnh và dịu dàng. Cô hay gây người mỗi khi xấu hổ, và cúi đầu, hoặc làm gì đó để che đậy. Anh nhớ đến cách cô nhìn anh trong những năm qua, còn chuyện cùng cô ở San Francisco.

“Chỉ chụp mỗi anh thôi à?” Sau hội nghị huấn luyện viên kết thúc anh xem ảnh cô chụp, phát hiện những bức ảnh đó đều chụp anh, anh chỉ thuận miệng hỏi. Cô nhanh chóng trả lời có những người khác ở sau. Anh không lật thêm ảnh, không muốn kiểm chứng. Bây giờ nghĩ lại, anh một mực hiểu rõ.

Nguyên Nghị vẫn lặng lẽ nhìn La Xán Xán.

Mà rất hiếm khi anh không nói lời nào như thế này. Anh ở trong lòng La Xán Xán rất đẹp trai, luôn nở nụ cười thoải mái, nói chuyện luôn là một cái nhìn ung dung, nhàn nhã. Nhưng bây giờ anh không nói lời nào như thế làm cô có chút không quen. Cô ngẩng đầu, đột nhiên va phải ánh mắt của anh. Cô không hiểu được ý trong ánh mắt anh, bốn mắt nhìn nhau phảng phất tình cảm chân thành, sợ mình suy nghĩ quá nhiều, cô nhanh chóng bối rối quay nhìn sang chỗ khác.

Nguyên Nghị vẫn không nói lời nào, cà phê của anh đến liền lấy uống một ngụm, thỉnh thoảng anh nhìn cô hoặc nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài các tòa nhà cao tầng san sát nhau, giao thông rất bận rộn, nhưng tầm kính ngăn cách họ với bên ngoài, bên trong quán cà phê rất yên tĩnh.

La Xán Xán thỉnh thoảng cũng liếc nhìn Nguyên Nghị, cảm thấy anh hôm nay rầy rạ.

“Đang nghĩ gì vậy?” La Xán Xán đang ngây người, Nguyên Nghị đột nhiên cười hỏi.

La Xán Xán lấy lại tinh thần, lúc này mới biết ánh mắt của cô đang nhìn anh. Cô nói: “Hôm nay anh rất lạ.”

“Vậy sao?” Nguyên Nghị đang hỏi cô, trong lòng cũng tự hỏi chính mình.

La Xán Xán gật đầu.

Nguyên Nghị cười: “Đừng nghĩ lung tung.”

La Xán Xán lại gật đầu.

Nguyên Nghị miệng nở nụ cười, nhưng anh vẫn không nói gì. Mãi cho đến khi họ uống xong cà phê, Nguyên Nghị chở cô đến dưới nhà.

Sau khi xe dừng lại, Nguyên Nghị quay lại nói: “Xán Xán, chúng ta có thể rất bận rộn một thời gian dài, nhưng nếu em gặp khó khăn, nhất định phải gọi cho anh.”

La Xán Xán gật đầu, nhưng trong lòng không muốn làm phiền anh. Cô không thể dựa vào anh, cô thể nếu gặp khó khăn cũng sẽ tự mình giải quyết.

“Vào nhà đi.” Nguyên Nghị nói.

La Xán Xán mở cửa, xuống xe. Cô chỉ vừa mới đi đến trước nhà chợt nghe thấy tiếng động cơ xe. Cô quay đầu lại, Nguyên Nghị quay đầu xe lại, chiếc xe biến mất. Một cảm giác khó tả đột nhiên xuất hiện trong tim.

Sau đó, La Xán Xán rất buồn sè. Khi thực hiện nhiệm vụ, tổ tiếp viên trong phi hành đoàn rất đoàn kết, hành khách cũng rất lịch sự. Sau hai tháng, cô không gặp lại Nguyên Nghị. Lúc cô đi thăm Tây Tây cũng chưa từng gặp lại anh.

Tuy nhiên, có một lần ở trung tâm thương mại, cô nhìn thấy Nguyên Nghị. Lúc đó, cô đi mua đồ chơi do Tây Tây, đi thang cuốn xuống, vô tình liếc nhìn qua kính, thấy một chiếc ô tô màu trắng đi ngang qua, một bên mặt anh tuấn hiện lên. Cô cầm món đồ chơi đứng ngây người trên thang cuốn, thang cuốn đi xuống tầng dưới. Cô xém chút nữa đã ngã, liền lấy lại tinh thần.

La Xán Xán gặp Vu Chu Chu, cô nghe Vu Chu Chu nói cô ấy và Lương Tấn quen nhau. La Xán Xán rất hạnh phúc cho cô ấy. Vu Chu Chu không chỉ tài giỏi, mà còn xinh đẹp, tự tin, có dũng khí, dám yêu, dám hận, quen được người đàn ông tốt cô rất vui.

Là một tiếp viên hàng không, đường bay nội địa đôi khi bay bốn lần một ngày và đường bay quốc tế thường có rất trễ, rất khó khăn, nhưng La Xán Xán không thể không nghĩ về Nguyên Nghị khi rảnh rỗi. Lần trước cùng anh uống cà phê cô rất vui. Sau thời gian đó cô không gặp lại anh. Cô nhớ đến lời nói khi anh đưa cô về đến nhà, “Xán Xán, chúng ta có thể rất bận rộn một thời gian dài, nhưng nếu em gặp khó khăn, nhất định phải gọi cho anh.” Cô gặp rắc rối cũng không liên chủ động tìm đến anh, vì vậy cô hiểu rõ Nguyên Nghị nói câu đó là để nói lời tạm biệt với cô. Anh giữ khoảng cách với cô. La Xán Xán ngồi trên giường đeo tai nghe, nghe tiếng Anh, nhưng tất cả nghe lọt tai.

Nhiệm vụ mới là bay đến Los Angeles. La Xán Xán đứng ở cửa khoang để chào những vị khách khoang hạng nhất. Đón khách xong, La Xán Xán quay người muốn đi đến khoang hạng nhất. Tiếp viên trưởng đột nhiên nói: “Còn một vị khách khác, Xán Xán chờ một chút.”

“Còn sao?” La Xán Xán nhìn vào danh sách, những người trong danh sách đã đến đủ.

Tiếp viên trưởng gật đầu: “Có một người khác, anh ta vừa mới đặt vé.”

La Xán Xán hỏi: “Tên là gì?”

“Tôi cũng không biết tên.”

La Xán Xán nói với tiếp viên trưởng: “Được rồi, tôi đợi ở đây.”

La Xán Xán nói xong liền thấy một bóng người. Cô lập tức cúi xuống, khẽ cười nói: “Chào mừng đến với chuyến bay của Trường Cát, Trung Quốc.”

Cô cúi đầu xuống, thấy một đôi giày màu đen sáng bóng, đôi giày dừng lại ở đó không cử động.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trờ Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: “Cẩn thận đừng để bị cảm lạnh.”

La Xán Xán nói xong, ngẩng đầu lên, sững sốt khi thấy rõ người trước mặt. Cô vừa bất ngờ vừa vui mừng, nụ cười trên khuôn mặt cũng cứng đờ.

“Đây là vé máy bay của tôi.” Nguyên Nghị đứng trong cửa khoang cầm vé máy bay trong tay.

Nụ cười của anh vẫn như mọi khi. La Xán Xán lấy lại tinh thần, hai tháng rồi không gặp, cô thực sự nhớ anh, không biết tại sao anh đột nhiên giữ khoảng cách với mình, chẳng lẽ anh đã biết tâm ý của cô? Nói chung, cô cho là mình sẽ không còn được gặp lại anh. Và bây giờ anh vẫn đứng trước mặt cô cười như mọi khi. Trong lòng cô rất vui vẻ, rồi lại có chút buồn, còn có một chút tủi thân, nhưng cô biết rằng toàn bộ suy nghĩ này là không nên có. Cô kìm nén cảm xúc vào bên trong, duy trì nụ cười, lấy vé máy bay từ tay Nguyên Nghị. Cô ấy nhìn xuống, chỗ ngồi là 4B.

“Anh Nguyên, xin chào, chỗ ngồi của anh ở phía bên trái của hàng thứ tư.” La Xán Xán trả lại vé máy bay cho Nguyên Nghị, ngay sau đó cô nói thêm: “Tôi sẽ đưa anh đi.”

“Không cần, em đi làm việc của mình đi.” Nguyên Nghị mỉm cười với cô, đi ngang qua người cô, bước vào khoang hạng nhất.

La Xán Xán mỉm cười, nhìn Nguyên Nghị đi vào chỗ rồi mới tự mình quay lại khoang hạng nhất giúp hành khách sắp xếp hành lý, lần lượt đem quần áo cho từng người, treo quần áo, tiện thể sắp xếp lại số hành lý một lần nữa. Hành khách hạng nhất của chuyến bay lần này có bảy người. Nguyên Nghị ở hàng thứ tư, khi La Xán Xán mang đồ đến cho Nguyên Nghị, nụ cười và giọng nói vô tình trở nên dịu dàng hơn. Nguyên Nghị cũng cười với cô, anh rất lịch sự nhưng không có thêm lời nào.

La Xán Xán bước ra khỏi khoang hạng nhất, báo cáo với tiếp viên trưởng các hành khách khoang hạng nhất đã lên máy bay hết. Sau khi báo cáo xong, La Xán Xán liền lấy thực đơn để hành khách khoang hạng nhất chọn món ăn. Cô đã biết một số thông tin của hành khách từ tiếp viên trưởng, biết chế độ ăn uống của họ, những món không thể ăn được, nhưng lúc gọi món, cô vẫn hỏi lại từng hành khách, để khỏi tránh tình huống như chuyến bay trong khoang hạng nhất lần đó.

“Tôi muốn cái này.” Một phụ nữ nước ngoài ngoài 50 tuổi chỉ vào bức tranh trên thực đơn.

La Xán Xán nhìn nó và khẽ mỉm cười: “Bà Eileen, món thịt bò mặt ong này có đường, vị ngọt. Mà bà lại không thể ăn đồ ngọt, tôi đề xuất bà nên gọi mì. Món mì này được làm bằng kiều mạch.” Cô nhớ người phụ nữ này bị bệnh tiểu đường.

Người phụ nữ nước ngoài tên Eileen mỉm cười, gật đầu.

Đến lượt của một hành khách nam người Trung Quốc. Ông chỉ vào bức ảnh trên thực đơn, nói: “Món gà tiêu này có vẻ ngon.”

La Xán Xán cúi xuống, khẽ mỉm cười: “Ông Đồ, ông đang bị ho khan, tôi đề xuất ông nên ăn thanh đạm hơn, chẳng hạn như món cháo bảo ngư này.”

“Cô có biết tôi đang ho sao?” Ông Đồ rất ngạc nhiên nhìn La Xán Xán.

La Xán Xán cười nói: “Tôi đã nghe thấy ông ho vài lần khi đi vào. Mặc dù ho không nghiêm trọng lắm nhưng tôi vẫn khuyên ông nên ăn thanh đạm hơn.”

“Được rồi.” Ông Đồ một lần nữa chỉ vào một món rau.

Cuối cùng cũng đến Nguyên Nghị, La Xán Xán cửa ghế của Nguyên Nghị, bước vào, mỉm cười, đưa thực đơn cho Nguyên Nghị: “Anh Nguyên, anh có thể gọi món.”

Nguyên Nghị nhìn lướt qua thực đơn, gọi món cơm thịt lợn om. La Xán Xán thì thầm với anh: “Súp sườn ngô hôm nay rất tươi, nhưng số lượng rất ít, chỉ có hai phần, anh Nguyên, anh có muốn gọi một phần không?”

Nguyên Nghị lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Trái cây thì sao? Có cam, táo, lê, dưa hấu, nhưng cam là tươi và ngọt nhất.” La Xán Xán cười nói.

“Cũng không cần đâu.” Nguyên Nghị cười một chút, nói.

La Xán Xán háo hức giới thiệu cho Nguyên Nghị, nhưng anh không muốn gì cả. Cô buột miệng phải cười: “Nếu anh Nguyên cần gì khác anh có thể gọi cho bất cứ lúc nào.”

Nguyên Nghị gật đầu: “Được.”

Phía sau còn hai hành khách, La Xán Xán phải đi ra khỏi chỗ của Nguyên Nghị.

Khi tất cả những vị khách khoang hạng nhất gọi món xong, La Xán Xán vào khoang bếp để kiểm tra. Lúc máy bay chuẩn bị cất cánh, La Xán Xán cầm micro để phát thông báo. Bớt bận rộn, La Xán Xán ngồi trên ghế phi hành đoàn ngắm người ra. Cô rất vui khi gặp Nguyên Nghị trên máy bay. Bộ dạng tươi cười của Nguyên Nghị vẫn giống như trước đây, nhưng cô cảm thấy anh đã thay đổi một chút. Anh không còn nói chuyện nhiều với cô, thái độ rất lịch sự, mà kiểu lịch sự này rất khách sáo, rất xa lạ. Cô nhớ anh đang muốn giữ khoảng cách với cô, vì sự xuất hiện của anh, cô rất vui đến nỗi quên mất anh muốn giữ một khoảng cách với mình. Cô mím chặt môi của mình, trong lòng đang rất buồn.

“Số 3, nhìn cô ừ ừ quá.”

Có người ngồi xuống bên cạnh cô. La Xán Xán phục hồi tinh thần, quay nhìn, là Dương Hồng Quyên. Trong tổ bay lần này có cô ấy, đây là lần thứ hai của họ cùng tổ. Lần cô bị nhiều đồn đãi, Dương Hồng Quyên tin tưởng cô, nhưng họ không quen biết. La Xán Xán không nói gì, chỉ cười với cô ấy.

Dương Hồng Quyên biết mọi người đều biết tại sao cô ấy bị xuống cấp, cũng vì lý do đó mà cô ấy bị xem thường, nhưng cô ấy không quan tâm đến suy nghĩ của người khác. Cô nhắc nhở La Xán Xán: “Nếu cô cũng dùng tâm trạng này phục vụ hành khách khoang hạng nhất, cẩn thận bị khiển trách cô không chuyên nghiệp, hoặc làm họ cảm thấy không thoải mái.”

Trong lịch sử của tiếp viên, có những hành khách phàn nàn tiếp viên hàng không khiến anh ta cảm thấy khó chịu, mà vị tiếp viên kia chưa từng làm sai bất cứ điều gì, bởi vì khiếu nại mà đã bị trừ lương.

La Xán Xán vẫn dùng nụ cười chuyên nghiệp khi gặp hành khách. Cô nói với Dương Hồng Quyên: “Cảm ơn cô đã nhắc nhở.”

Dương Hồng Quyên không tiếp tục nói chủ đề này với La Xán Xán. Cô ấy mở tay ra, có một tờ giấy nhỏ. Mở ra tờ giấy ra, chỉ thấy trên đó viết: Có thể thêm wechat không? Wechat của tôi là: **jj2013. Cô ấy thở dài, nói: “Một con quỷ mà cũng muốn tôi thêm wechat, quả là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!” Nói xong cũng ném tờ giấy vào thùng rác.

Đó là một hành khách nam trong khoang phổ thông viết cho Dương Hồng Quyên một tờ giấy.

La Xán Xán liếc nhìn Dương Hồng Quyên, không nói gì. Có một người trong khoang hạng nhất bấm chuông, La Xán Xán tháo dây an toàn ra, điều chỉnh tâm trạng một chút, nở một nụ cười thân thiện, rồi đi vào khoang hạng nhất. Dương Hồng Quyên thấy La Xán Xán mới vừa rồi còn mất tinh thần nhưng nghe có chuông khách gọi liền lấy lại tinh thần, gật đầu khen ngợi.

La Xán Xán đi vào khoang hạng nhất, là người phụ nữ nước ngoài năm mươi tuổi mắc bệnh tiểu đường, tên là Eileen.

“Tôi có thể uống một ly nước chanh không? Chỉ một cốc nhỏ thôi.” Eileen nói.

La Xán Xán cười: “Bà Eileen, tôi nghĩ bà uống một ly nước lọc vẫn tốt hơn.”

Eileen nói: “Cô còn khó hơn chồng tôi.” Cuối cùng, là một ly nước trắng.

La Xán Xán từ khoang bếp đem nước đến cho Eileen. Để đến chỗ Eileen phải đi ngang qua chỗ của Nguyên Nghị, La Xán Xán không nhận được nhìn vào chỗ ngồi của Nguyên Nghị một chút, anh nghiêng người dựa lên trên ghế, mắt nhắm nghỉ ngơi. Cô lặng lẽ thu hồi ánh mắt, đi qua chỗ anh.

Một lát sau, La Xán Xán lại vào khoang hạng nhất kiểm tra, hỏi vị khách bị ho cảm thấy thế nào, ông Đồ cười nói: “Tạm ổn, không có vấn đề gì.” La Xán Xán cười, dặn ông ấy nếu có bất kỳ nhu cầu gì thì gọi cô. Hỏi ông Đồ xong, cô lại đi qua thoáng nhìn Nguyên Nghị, anh vẫn nhắm mắt, hình như đã ngủ thiếp đi. Cô đang định đi lấy chăn cho anh, nhưng anh lại mở mắt ra. Cô nghĩ một chút, đi đến, mở cửa ghế ra, cười hỏi: “Anh Nguyên, anh có cần chăn không?”

Nguyên Nghị lắc đầu, mỉm cười đáp lại: “Không cần, tôi chỉ nhắm mắt lại nghỉ ngơi.”

“Cẩn thận đừng để bị cảm lạnh.” La Xán Xán nói.

“Yên tâm đi, em bận rộn như vậy đừng quan tâm đến anh.” Nguyên Nghị cười.

La Xán Xán im lặng xoay người, bước ra chỗ của Nguyên Nghị.

Sau đó, cô giúp một hành khách điều chỉnh chỗ ngồi, giúp một hành khách kiểm tra TV nhỏ, bật đèn cho hành khách, đỡ một bà lão đi vệ sinh. Mỗi lần cô nhìn sang đều thấy Nguyên Nghị nhắm mắt.

La Xán Xán ra khỏi khoang hạng nhất, Dương Hồng Quyên mang một ly nước đến, hỏi cô có muốn uống không. Cô lắc đầu, nói cảm ơn: “Đã đến thời gian ăn cơm của hành khách khoang hạng nhất, tôi phải đi lấy đồ ăn.”

La Xán Xán lấy đồ ăn trong khoang bếp, đẩy xe đồ ăn đi vào khoang hạng nhất. Cô mở bàn ăn cho từng vị khách khoang hạng nhất, đặt bát đĩa, lấy thức ăn ra. Mọi chuyển động của cô đều rất nhẹ, bát đĩa đặt lên bàn không có một chút âm thanh.

Cuối cùng cũng đến lượt Nguyên Nghị, anh dùng mọi cách để giữ khoảng cách với cô, nhưng vẫn giữ phép lịch sự, sự vui mừng khi thấy anh bây giờ cũng trở nên buồn bã. Cô đã cố gắng nói chuyện với anh nhiều lần nhưng anh đều bảo cô đi làm việc. Cô biết anh không muốn nói nhiều với cô. Lần này mang bữa ăn ra, cô cũng như với mọi hành khách khác, nói: “Anh Nguyên, đã có món ăn của anh.” Sau đó cũng nhẹ nhàng mở bàn ăn ra, đặt bát đĩa, sau đó mang phần cơm thịt lợn om đặt trên bàn. Cuối cùng cười nói: “Anh Nguyên, mời dùng bữa.” Nói xong cũng xoay người ra khỏi vị trí, không nói nhiều nữa.

Chờ hành khách khoang hạng nhất dùng xong bữa ăn, La Xán Xán lại đi thu dọn toàn bộ đồ ăn, bàn ăn. Nguyên Nghị đeo tai nghe, nhắm mắt lại, không biết anh đang nghe gì. Lúc La Xán Xán đi thu dọn bàn ăn của anh, dáng vẻ của anh là không để người khác nhìn thấy.

La Xán Xán lại ở trong khoang bếp bận rộn đến buổi tối, một số hành khách đã ngủ, một số khác đang đọc sách hoặc đeo tai nghe xem tivi. Cô đem cho mỗi hành khách một chiếc chăn. Khi tất cả hành khách đều ngủ thì cô có thời gian để nghỉ ngơi. Các tiếp viên khoang phổ thông đều luân phiên nhau ngủ gật, La Xán Xán cũng rất mệt mỏi nhưng không thể ngủ được. Cô mở to mắt nhìn vào phía trước, hai mắt không tập trung. Trước đây cô cảm thấy có thể ở bên cạnh Nguyên Nghị lặng lẽ thích anh là được, lúc đó Nguyên Nghị đối với cô cũng không có xa cách, nhưng đột nhiên Nguyên Nghị bắt đầu xa lánh cô, cô cũng không thể âm thầm ở bên cạnh anh nữa. Cô đoán anh đã biết tâm tình của mình. Tâm ý như thế quả nhiên là đáng xấu hổ, anh vừa biết đã liền tránh xa cô.

La Xán Xán cảm thấy ẽ ảm, trong lòng rất đau.

Đêm khuya vắng người, khoang hạng nhất không có hành khách nhấn chuông, mà La Xán Xán lại không ngủ được, trong lòng đang buồn rất muốn khóc. Sau đó, cô lấy lại tinh thần, từ chỗ ngồi đứng dậy, đi kiểm tra khoang hạng nhất.

“Số 3, có làm bằng sắt sao, cô không nghỉ ngơi à? Không có ai nhấn chuông, bạn đi làm gì?”

Dương Hồng Quyên ra khỏi phòng nghỉ ngơi, nhìn thấy La Xán Xán đang đi vào khoang hạng nhất, không thể không nói.

“Có một hành khách bị cảm lạnh, tôi đi xem thử.” La Xán Xán nói.

Dương Hồng Quyên nói: “Sợ ông ấy sẽ đá chân sao?”

La Xán Xán gật đầu. Cô đi vào khoang hạng nhất, vị hành khách bị cảm lạnh thật ra không có đá chần. Đứng trong khoang hạng nhất rất tối, cô ngẩn người một lúc, không nhìn được vẫn là đi qua chỗ Nguyễn Nghị. Cô rón rén mở cửa chỗ ngồi của anh, anh ngủ gục trên ghế, chăn phủ kín người. Nhưng ghế anh không nằm ra, cô muốn anh ngủ thoải mái hơn, vì vậy cúi xuống, cẩn thận điều chỉnh ghế cho anh, đặt anh nằm ngang. Điều chỉnh ghế được một nửa, cô phát hiện có ánh mắt đang chăm chăm nhìn mình, ngẩng đầu, mặt cô gần người anh, ngay cả trong bóng tối, đôi mắt anh vẫn sáng, đôi mắt kia nhìn cô. Cô không biết anh tỉnh dậy từ khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: “Chiếc dù này là của tiếp viên hàng không số 3.”

Ánh mắt của Nguyễn Nghị khiến La Xán Xán hốt hoảng, đặc biệt là lúc này, cơ thể cô đang ở trước mặt anh, mặt cô quá gần mặt anh, có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của anh. Cô như bị phát hiện khi đang làm chuyện xấu, không biết nên làm gì. Cô không hề cử động, một tay đặt ở bên phải ghế của anh, cả cơ thể che trước mặt anh, mà anh ấy không nhúc nhích, cũng không có biểu hiện gì, hai người cứ như vậy duy trì tư thế.

Không ai trong khoang hạng nhất nói chuyện, đặc biệt im lặng, hơi thở có thể được nghe rõ ràng.

Một lúc lâu, mặt La Xán Xán bắt đầu nóng lên lui người ra phía sau, ấp úng nói: “Tôi... tôi... Thấy cái ghế của anh không bằng phẳng...”

Nguyễn Nghị vẫn không nói gì, hai mắt nhìn cô.

Khuôn mặt của La Xán Xán ngày càng nóng hơn, lại giải thích: “Để thẳng ra... thì mới ngủ... thoải mái.”

Không biết Nguyễn Nghị đang nghĩ gì, đến một câu nói cũng không có, chỉ nhìn cô. La Xán Xán càng lúng túng hơn, không tìm được lời giải thích nào khác, cứ đứng trước mặt anh bối rối như thế.

Lại một lúc sau, Nguyễn Nghị ngồi thẳng người dậy, không dựa vào ghế. Anh gật đầu và nói: “Tôi tự chỉnh là được rồi.”

Mặc dù anh nói vậy nhưng anh vẫn không điều chỉnh, có vẻ như cô ở đó nên anh không chỉnh, đợi cô rời đi sẽ điều chỉnh.

Mà La Xán Xán cũng không rời đi ngay, cô nhỏ giọng hỏi: “Nhiệt độ điều hòa hơi thấp, anh có muốn tôi lấy một cái chăn không?”

Nguyễn Nghị nói: “Không cần, không lạnh.”

La Xán Xán nhớ tới lần cùng anh ở bến tàu của ngư dân ở San Francisco anh nói qua anh không sợ lạnh. Vào thời điểm đó, có một cơn gió biển thổi nhẹ, anh cởi áo khoác cho cô khoác vào. Chuyện này cũng bao gồm nhiều chuyện khác nhưng cũng đều là chuyện cũ.

Anh không cần bất cứ thứ gì, không cần cô làm gì cả.

La Xán Xán mím chặt môi, cô không thể làm gì cho anh, cô không nghĩ ra còn có thể làm gì cho anh, cô chỉ có thể rời đi. Cô muốn làm gì đó cho anh, mà anh lại muốn ngay lập tức biến mất trước mặt anh, điều này làm cho cô cảm thấy buồn. Cô từ từ mở miệng, cố gắng mỉm cười, nhưng sự dịu dàng này cũng từ trong lòng, cô nhẹ nhàng nói: “Vậy anh có cần gì nhớ nhắn chuông, nghỉ ngơi tốt, chúc ngủ ngon.”

Nguyễn Nghị chỉ gật đầu một cái. La Xán Xán nhớ tới lần đầu tiên làm ở khoang hạng nhất, khi cô nói “Chúc ngủ ngon” anh còn cười và nói: “Ngủ ngon, tiếp viên hàng không số 3.” Mà bây giờ cô không thể đợi anh nói “Chúc ngủ ngon.”, cô lặng lẽ quay người đi ra khỏi chỗ ngồi của anh.

Nguyễn Nghị nhìn cô quay người, nhớ lại bóng lưng cô đơn của cô khi bị tin đồn. Cho đến khi La Xán Xán rời khỏi anh vẫn nhìn vào hướng bóng lưng cô biến mất. Anh ngồi trên chiếc ghế cô điều chỉnh một nửa, mất một lúc lâu sau mới tự mình điều chỉnh lại. Sau đó nằm xuống, nhắm mắt lại.

La Xán Xán trở về chỗ ngồi của mình, thời gian đã quá nửa đêm. Tiếp viên hàng không thuộc hạng phổ thông luân phiên đổi người. Nói với cô xong Dương Hồng Quyên cũng quay về phòng nghỉ ngơi. Cô đợi một lúc, không ai gọi, rốt cuộc cô cũng mệt mỏi nhắm mắt lại.

Khi máy bay đến Los Angeles, trời đang là lúc sáng sớm. Mùa này ở Los Angeles thường xuyên có mưa nhỏ, một cơn mưa đổ xuống. Máy bay dừng ở vị trí xa, không có hành lang, chỉ có cầu thang đi xuống. Hầu hết khách trong khoang hạng nhất không mang theo dù, La Xán Xán lần lượt cầm chiếc ô dự phòng của mình đưa hành khách xuống cầu thang. Bà lão được cô đỡ đi vệ sinh không có người thân. Cô đỡ bà lão đi hết một đoạn đường đến nơi không có quá nhiều nước, cũng đưa chiếc ô cho bà lão.

Đúng lúc mưa lớn hơn. Cô mạo hiểm đi đến máy bay dưới trời mưa lớn.

Nguyễn Nghị đang cầm dù đứng trên cầu thang. Anh thấy cô đưa chiếc dù cho bà lão kia, cô đang đi dưới mưa lớn, cơ thể ướt đẫm, đôi vớ đen dính đầy nước bùn. Anh đóng ô lại, đặt ở cửa khoang, quay đầu nói với tiếp viên trưởng: “Chiếc dù này là của tiếp viên hàng không số 3.”

Không đợi tiếp viên trưởng trả lời anh liền quay người đi xuống cầu thang.

La Xán Xán thấy Nguyễn Nghị đang đợi mưa đi xuống, cô dừng lại, đứng dưới mưa chờ anh. Bước chân của anh quay sang đi về hướng khác. Cô nhìn theo bóng lưng anh cho đến khi biến mất, ngơ ngác đứng dưới mưa, nước mưa ở mặt đất sân bay bắn tung tóe, bắn vào chân cô. Cả người cô bị mưa xối xuống đến nhếch nhác không thể tả được.

Qua một lúc lâu, cô lấy lại tinh thần, vì tiếp viên trưởng đang gọi cô. Cô chạy lại máy bay. Ở cửa khoang, tiếp viên trưởng chỉ vào chiếc ô được đặt ở đó, nói: “Xán Xán, vị khách lúc này đã lấy chiếc ô còn lại cho cô.” Nói xong tiếp viên trưởng lại quay vào khoang, còn có những hành khách ở khoang khác phải xuống máy bay.

La Xán Xán cảm lên, chiếc ô màu đen, tất nhiên không phải cô, cô đã đưa chiếc ô của mình cho bà lão kia. Cô đoán được là Nguyễn Nghị để lại, nhưng anh thậm chí còn không muốn nói với cô một câu nào, tại sao lại để cho cô chiếc ô? La Xán Xán lấy chiếc ô vào trong khoang. Cô ấy phải dọn dẹp khoang hạng nhất. Dọn dẹp xong, cô mới thay cái bộ đồ ướt ra mặc đồ của mình vào.

Khách sạn mà tổ bay ở là tại trung tâm thành phố Los Angeles. Khi La Xán Xán đến khách sạn, cô tắm nước nóng, dùng máy sấy để làm khô tóc. Tóc cô rất dài nên phải mất nửa giờ mới làm tóc khô hoàn toàn. Vừa nằm xuống cô đã ngủ thiếp đi.

La Xán Xán mơ mơ màng màng nghe được tiếng gõ cửa. Cô cố gắng đứng dậy, xuống giường, là Dương Hồng Quyên đứng ở ngoài cửa.

“Tiếp viên trưởng thông báo vào lúc 6:30 tối, tại nhà hàng CC bên cạnh khách sạn, quản lý Cổ cũng đang ở Los Angeles, anh ấy ở cùng khách sạn với chúng ta. Buổi tối anh ấy mời, tất cả các thành viên trong tổ bay đều phải đi. Tôi nghĩ là có gì đó muốn dạy bảo.” Dương Hồng Quyên nói.

Thông thường không ai sẵn sàng đi ăn với sếp, thứ nhất là không thoải mái, hai là sếp thường dùng giọng quan chức nói hết bài này đến bài khác, thông thường là dạy bảo mọi người. La Xán Xán mơ màng trả lời: “Tôi biết rồi.”

Đến 6:20 tối, mọi người trong tổ bay gần như đã đến đủ. Nhà hàng CC là tiệc buffet, có cả đồ ăn Trung Quốc lẫn phương Tây. Mọi người đều có thể chọn theo sở thích của riêng mình. Đúng 6:30, Cổ Từ Hàng xuất hiện. Tiếp viên trưởng tiếp đón, cười bắt chuyện: “Quản lý Cổ.”

Cổ Từ Hàng nhìn lướt qua những người đang ngồi, hỏi tiếp viên trưởng: “Mọi người đã đến đủ chưa?”

Tiếp viên trưởng nói: “Còn một người nữa. Tôi sẽ gọi điện thoại ngay đây.”

Cổ Từ Hàng thờ ơ gạt đầu một cái, đi đến bên cạnh một cái bàn không có ai ngồi, nhìn lướt qua các tiếp viên hàng không cười nói: “Mọi người không cần phải lo lắng khi ăn cùng tôi. Lần này tôi vừa lúc có việc ở đây, khó có thể được cùng đồng nghiệp trong công ty ở cùng một chỗ, tôi đơn giản chỉ muốn mời mọi người một bữa ăn đơn giản để cảm ơn mọi người đã làm việc chăm chỉ, đóng góp cho công ty. Tôi không phải là muốn giáo huấn mọi người.”

Các tiếp viên thấy Cổ Từ Hàng từ chỗ ngồi đứng dậy. Tất cả họ đều thay đồ, mặc trang phục yêu thích, mỗi người đều trang điểm rất đẹp. Nghe Cổ Từ Hàng nói như vậy, mọi người đều vui mừng, nụ cười có chút chân thực, cười rộ lên, cùng nhau tạo nên một bầu không khí tốt.

“Nhưng sau bữa ăn này, tôi hy vọng mọi người sẽ đoàn kết hơn, phấn đấu để làm công việc tiếp viên tốt hơn nữa.” Cổ Từ Hàng nói.

Dương Hồng Quyên bĩu môi: “Cũng là giọng quan chức nói hết bài này sang bài khác. Sau khi kết thúc nhiệm vụ, ai còn nhớ ai?” Tuy nhiên, thật ra cô nhớ kỹ La Xán Xán. Nghĩ đến đây, cô đảo mắt nhìn quanh, không thấy La Xán Xán.

Tiếp viên trưởng cũng vừa đi đến bên cạnh Dương Hồng Quyên, hỏi: “Buổi sáng, tôi nhờ cô thông báo cho mọi người, cô thông báo cho La Xán Xán chưa?”

“Tôi đã thông báo, cô còn trả lời mà.” Dương Hồng Quyên nói.

Tiếp viên trưởng nói: “Cô ấy chưa đến. Gọi điện thoại cho cô ấy cũng không bắt máy. Cô gọi lại cho cô ấy, thúc giục đến đi. Làm tất cả chúng ta phải đợi cô ấy, sợ rằng làm quản lý Cổ sẽ mất hứng.”

Dương Hồng Quyên đưa tay: “Tôi không có số điện thoại di động của cô ấy.”

Tiếp viên trưởng đưa số điện thoại của La Xán Xán cho Dương Hồng Quyên, Dương Hồng Quyên bắt đầu gọi cho La Xán Xán.

Cổ Từ Hàng, mắt nhìn về phía tiếp viên trưởng, tiếp viên trưởng nhanh chóng bước tới.

“Người chưa đến, đã đến chưa?” Cổ Từ Hàng hỏi.

“Chưa, nhưng chắc sẽ nhanh thôi. Tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu, cũng không cần đợi một mình cô ấy.” Tiếp viên trưởng nói.

Cổ Từ Hàng suy nghĩ một lúc, gạt đầu: “Được.” Rồi anh thuận miệng hỏi: “Là ai chưa đến?”

Tiếp viên trưởng sợ Cổ Từ Hàng tức giận chỉ trích, liền nhanh chóng nói: “Cô ấy là La Xán Xán. Trên máy bay, biểu hiện rất tốt, rất chuyên nghiệp. Hôm nay trời mưa, cô ấy cũng đưa những hành khách khoang hạng nhất ra khỏi máy bay dưới mưa, hành khách khoang hạng nhất khen ngợi cô ấy rất nhiều.”

La Xán Xán? Cổ Từ Hàng nhớ ra, La Xán Xán là cô em vợ của Nguyên Nghị. Nhưng lâu rồi không nghe Nguyên Nghị nhắc đến cô em vợ này nữa. Anh chớp mắt.

Tiếp viên trưởng cũng đánh giá cao La Xán Xán, nói xong, thấy Cổ Từ Hàng không đáp, trong lòng cô lo lắng Cổ Từ Hàng ghi nhớ La Xán Xán, hoặc trước mặt mọi người chỉ trích cô ấy.

Nhưng ngay sau đó, Cổ Từ Hàng cười nói với mọi người: “Chúng ta hãy ngồi xuống, cùng nhau dùng một bữa thật ngon nào.”

Tiếp viên trưởng lúc này mới thở phào một hơi.

Mọi người bắt đầu ăn, lấy bát đĩa để gấp thức ăn. Tiếp viên trưởng đi đến trước mặt Dương Hồng Quyên, hỏi cô liên lạc với La Xán Xán được không. Dương Hồng Quyên lắc đầu. Tiếp viên trưởng cau mày, lầm bầm: “Ngủ quên hay là có chuyện gì?”

“Để tôi trò về khách sạn xem thử.” Dương Hồng Quyên nói.

Tiếp viên trưởng gạt đầu, Dương Hồng Quyên lập tức chạy về khách sạn. Đúng lúc này, Dương Hồng Quyên nhận điện thoại từ La Xán Xán, cô nói rằng mình ngủ quên, sẽ đến ngay. La Xán Xán không chuyện gì, tiếp viên trưởng và Dương Hồng Quyên đều nhẹ nhõm, giục La Xán Xán mau đến.

Nhưng mà, khi La Xán Xán đến, mọi người đã trở về khách sạn.

“Xán Xán, không phải cô nói sẽ đến ngay sao? Sao bây giờ mới đến?” Tiếp viên trưởng đi đến trước mặt La Xán Xán, nhỏ giọng hỏi.

La Xán Xán liên tục hắt hơi, ngượng ngùng nói: “Sau khi nói điện thoại tôi lại ngủ thiếp đi.”

“Không sao, quản lý Cổ không nói gì cả.” Dương Hồng Quyên bước tới nói.

La Xán Xán ngược lên, vừa vận thấy Cổ Từ Hàng cách đó không xa. Cô bước tới, mỉm cười, định gọi “Quản lý Cổ” thì lại bắt đầu hắt hơi.

Cổ Từ Hàng dừng lại, tiếp tục nhìn cô hắt hơi.

La Xán Xán liên tiếp hắt hơi. Cuối cùng cũng ngừng, cô mới gọi: “Quản lý Cổ, xin lỗi, tôi đến trễ.”

Tiếp viên trưởng thấy La Xán Xán có chút xấu hổ, bảo các tiếp viên khác đi về khách sạn.

Cố Từ Hàng dùng tư cách của một cấp trên: “Khi công ty có hoạt động theo nhóm, mọi người đều phải tích cực tham gia.”

La Xán Xán nhanh chóng trả lời: “Vâng, Quản lý Cố, lần sau tôi sẽ đến sớm hơn.”

Cố Từ Hàng gật đầu, đi qua người La Xán Xán.

La Xán Xán lại bắt hơi, ngẩng đầu tìm kiếm nhà hàng có thể ăn cơm.

Cố Từ Hàng quay lại, thấy La Xán Xán đang mặc một chiếc váy đen tới đầu gối đi dưới ánh đèn đêm, dáng người uyển chuyển. Anh lấy điện thoại ra gọi điện, điện thoại được kết nối, anh nói: “Thật là đúng lúc, tôi vừa nhìn thấy em vợ của cậu. Lá gan của cô ấy cũng lớn thật, ở Los Angeles muộn như thế này, mà hình như vẫn một mình đi kiếm đồ ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nguyên Nghị ôm chặt người trong lòng

Nguyên Nghị đang ở trong phòng khách sạn dùng máy tính để xem tin tức về một vụ tai nạn máy bay. Anh một tay cầm con chuột, một tay cầm điện thoại, cúi người về phía trước, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Nghe Cố Từ Hàng nói xong, mắt liếc nhìn góc dưới bên phải xem thời gian, mười giờ năm phút tối ở Los Angeles, an ninh không tốt lắm, ở nơi này còn được dùng súng hợp pháp. Anh thả con chuột ra, ngồi thẳng dậy, cau mày nói: “Cậu nhìn thấy ở đâu?”

Cố Từ Hàng nói địa điểm, liếc nhìn La Xán Xán một cái, nói thêm: “Đang đi trên đường đối diện.”

“Cậu cách em ấy không xa à?” Nguyên Nghị nắm lấy trọng tâm.

“À, ừ, tối nay tôi...”

Nguyên Nghị đột nhiên ngắt lời Cố Từ Hàng: “Đi với em ấy đi.”

“Cái gì?” Tông giọng của Cố Từ Hàng đột nhiên cao vút.

Nguyên Nghị nói: “Cậu cũng biết an ninh ở Los Angeles thế nào, vì cậu là giám đốc bộ phận nên phải đảm bảo được an toàn cho cấp dưới của mình, đặc biệt đây còn đang là nhiệm vụ ở nước ngoài.”

Cố Từ Hàng thở ra một hơi, nói: “Chuyện này trở thành trách nhiệm của tôi sao?”

“Đừng nói nhảm, theo sát em ấy đi.” Nguyên Nghị nói xong liền cúp máy.

Nguyên Nghị rất lo lắng? Cố Từ Hàng nhún vai, bỏ điện thoại vào túi quần. La Xán Xán là một tiếp viên hàng không thuộc phi hành đoàn, về công, đích thân xác nhận nhân viên chấp hành nhiệm vụ bay nước ngoài không xảy ra chuyện gì; mà La Xán Xán còn là em vợ của Nguyên Nghị, về tư, anh giống như đang giúp đỡ. Nguyên Nghị sốt ruột, nhưng vẫn xem như không có gì, Nguyên Nghị lừa được người khác nhưng không lừa được người bạn này, chuyện này anh cũng phải giúp. Nghĩ tới đây, Cố Từ Hàng quay người sang, ngược mắt lên nhìn sang đường đối diện, không thấy bóng dáng của La Xán Xán, nhưng đối diện không có nhà hàng nào.

Cố Từ Hàng nói thầm: “Cô gái này đi nhanh thật, cứ như vậy một lát nữa lại sẽ không thấy người.”

Cố Từ Hàng ngay lập tức sai bước qua đường, đi đến phía đối diện. Anh đi dọc theo con đường, nhìn kĩ tất cả các ngõ ngách, trong đầu nghĩ đến vị trí nhà hàng trong khu vực này, đến ngã ba, anh chọn hướng có nhiều nhà hàng.

Nhưng mà Cố Từ Hàng nhìn vào vài nhà hàng vẫn không tìm thấy La Xán Xán. Anh đi dọc theo con đường một lúc sau lại cảm thấy có gì đó sai. Ở ngã ba, sợ La Xán Xán đi vào đường không có nhà hàng. Vậy nên Cố Từ Hàng quay trở lại ngã ba đường, rẽ cua, đi vào đường không có nhà hàng.

Bất kể một người cũng không có trên đường. Cố Từ Hàng lo lắng cho La Xán Xán, mong cô nhất định không được xảy ra chuyện gì. Chính là lúc đang lo lắng chợt thấy một bóng người màu đen. Bóng người khi đứng ở đó không nhúc nhích, nhưng hắt hơi liên tục không ngừng. Anh đi nhanh đến, gọi lớn: “La Xán Xán!”

La Xán Xán quay lại, giật mình nhìn Cố Từ Hàng: “Quản lý Cố?”

Cố Từ Hàng thờ phào nhẹ nhõm: “Cô đứng ở đây an toàn là tốt rồi.” Nói xong liền cau mày, “Cô đứng ở đây là gì? Không phải đang tìm chỗ ăn sao? Tại sao lại không đi?”

“Không có người trên đường này.” La Xán Xán nói.

Cố Từ Hàng nhin không được cười: “Biết sợ rồi sao? Biết sợ mà còn một mình đi ra ngoài muộn thế này?”

Giọng điệu của Cố Từ Hàng giống như những người quen đang nói chuyện với nhau, khiến La Xán Xán ngạc nhiên. Cô không trả lời mà nói: “Tôi sẽ quay lại.”

Cô đứng yên, đang suy nghĩ có nên trở về hay không.

“Không ăn sao?” Cố Từ Hàng hỏi.

La Xán Xán lắc đầu: “Vẫn chưa đói.”

Cố Từ Hàng liếc mắt cũng biết cô đang nói dối. Anh nói: “Cô đi nhầm đường rồi, trên đường này không có cô nhà hàng nào đâu. Hơn nữa muộn thế này, hầu hết các nhà hàng đã đóng cửa.”

La Xán Xán không nói gì, dù sao cô cũng không định ăn. Cô đi ngang qua Cố Từ Hàng, đi về, nhưng cánh tay cô bất ngờ bị giữ lại.

“Đi, tôi sẽ dẫn cô đi ăn.” Cố Từ Hàng nói, sau đó anh buông tay La Xán Xán ra.

“Không phải anh nói hầu hết các nhà hàng đều đóng cửa sao?” La Xán Xán nhìn Cố Từ Hàng.

“Hầu hết không có nghĩa là tất cả. Đi theo tôi là được. Nếu không, nếu cô đói đến bất tỉnh, tôi sợ có người sẽ gây phiền phức cho tôi.” Cố Từ Hàng cười.

La Xán Xán không hiểu, nhưng cô vẫn đi theo Cố Từ Hàng. Trong khoảng thời gian đó, cô liên tiếp bị hắt hơi.

“Bị cảm?” Cố Từ Hàng thuận miệng hỏi.

La Xán Xán gật đầu: “Một chút thôi.” Thật ra, cô còn hơi chóng mặt.

Cố Từ Hàng nhớ chuyện tiếp viên trưởng nói La Xán Xán dẫn từng hành khách đi khi mưa. Anh nói: “Trong Trường Cát, thời gian nghỉ ngơi sau khi hoàn thành nhiệm vụ của cô là còn lại nhiều nhất, cũng đủ để cô chữa hết bệnh cảm lạnh. Nói tóm lại, không thể ảnh hưởng đến chuyến bay của phi hành đoàn.”

Trước những vấn đề liên quan đến công việc, Cố Từ Hàng luôn giải quyết việc trước nhân viên của bộ phận. La Xán Xán cũng đứng trước mặt cấp trên nói: “Quản lý Cố yên tâm, tôi nhất định sẽ không làm ảnh hưởng đến chuyến bay.”

Cố Từ Hàng gật đầu: “Ừ.” Thấy La Xán Xán hắt hơi nhưng vẫn giữ được vẻ mặt chuyên nghiệp của mình, Cố Từ Hàng lại cười nói: “Cô không cần phải quá lo lắng như vậy.”

La Xán Xán không nói gì. Cô đi theo Cố Từ Hàng đến một con phố khác. Sau một lúc, họ đến trước một quán mì nhỏ.

Tiệm mì này được một cặp vợ chồng người Trung Quốc mở. Cặp vợ chồng này giản dị, siêng năng. Mặc dù không có khách hàng trong quán, nhưng họ mỗi ngày đều mở cửa rất sớm đến 12 giờ tối.

“Bây giờ có thể tìm được một quán ăn cũng không dễ dàng. Ăn mì được không?” Cố Từ Hàng quay sang hỏi La Xán Xán.

La Xán Xán liền gật đầu: “Tôi ăn cái gì cũng được.”

La Xán Xán và Cố Từ Hàng vào quán mì nhỏ. Hai người ngồi mặt đối mặt. La Xán Xán có thể ngồi ăn chung với cấp trên, ít nhiều cũng có chút gò bó, đầu cô vẫn choáng váng. Lấy tay giữ trán, quay nhìn ra ngoài cửa sổ, còn liên tục hắt hơi.

Cố Từ Hàng rất tò mò về mối quan hệ giữa Nguyên Nghị và La Xán Xán. Tuy nhiên, anh không quen La Xán Xán, cũng không tiện hỏi trực tiếp. Vậy nên nói bóng gió. Anh nói: “Tất cả các tiếp viên hàng không đều phải nghiêm túc thực hiện các vấn đề an ninh.”

La Xán Xán nghe được Cố Từ Hàng đang nói, nhanh chóng quay lại để lắng nghe cẩn thận, nghĩ rằng anh muốn nói về công việc của tiếp viên.

Chỉ nghe Cố Từ Hàng nói: “Ngày hôm trước một máy bay B737 từ Los Angeles tới London, sau khi cất cánh tại sân bay Gatwick không lâu thì bị rơi. Cơ trưởng là quốc tịch Trung Quốc, đội điều tra của Hoa Kỳ đang điều tra nguyên nhân xảy ra tai nạn, nhưng vì cơ trưởng là người Trung Quốc, quen biết với một huấn luyện viên phi công của Bắc Hàng, hơn nữa vị này còn nổi tiếng nước ngoài, do đó huấn luyện viên phi công này đã được mời tham gia vào cuộc điều tra, và ngày hôm qua dùng tình trạng khẩn cấp để đến Los Angeles.”

La Xán Xán nghe Cố Từ Hàng nói “Huấn luyện viên phi công của Bắc Hàng” thì liền nghĩ đến Nguyên Nghị, cô càng thêm chú tâm. Nghe đến chỗ huấn luyện viên phi công kia khẩn cấp đi Los Angeles thì càng nghĩ đó là Nguyên Nghị. Bởi vì hôm qua Nguyên Nghị đang ở trên máy bay cô làm nhiệm vụ.

Sau khi nghe những lời của Cố Từ Hàng, La Xán Xán liền ngây người. Hóa ra Nguyên Nghị đến Los Angeles vì chuyện này.

Cố Từ Hàng nhìn thấy biểu cảm của La Xán Xán, trong lòng anh cũng rõ như gương. Anh đưa ra kết luận: Cô em vợ có tình cảm với anh rồi. Cố Từ Hàng nghĩ đến Nguyên Nghị nhiều lần phủ nhận lời anh nói không chỉ là tình cảm đơn thuần, anh âm thầm vì La Xán Xán thờ dài trong lòng. Hoa rơi là có ý, nước chảy cũng có tình, nhưng dòng nước này không nhận ra, để lại bóng hoa rơi không hồi tiếc.

La Xán Xán không thể tìm được từ, thuận miệng nói một câu: “Nói vậy người huấn luyện viên phi công này phải là rất giỏi.” Cô chỉ thuận miệng nói ra chứ không phải là lời từ tận đáy lòng?

Cố Từ Hàng cười thầm: “Thật sự rất giỏi. Anh ấy là cảnh giới mà vô số cơ trưởng mong muốn đạt được.”

La Xán Xán chỉ gật đầu.

Khuôn mặt của La Xán Xán rất tốt, cô vui đầu ăn mì, trong đầu nghĩ về mục đích của chuyến đi lần này của Nguyên Nghị, nghĩ về sự xa cách của anh với cô.

Cố Từ Hàng nghiền thuốc lá, anh lấy một điếu thuốc, châm lửa, hít một hơi, nhả khói ra. La Xán Xán đang cúi đầu ăn mì, nhú mày, ho một tiếng. Cố Từ Hàng nói “Xin lỗi”, “Tôi đi ra ngoài hút thuốc.”

Cố Từ Hàng đứng ngoài cửa hàng mì hút thuốc. La Xán Xán ngồi một mình trong quán ăn mì. Cô ăn vài đũa, ngẩng người ra một lúc. Cố Từ Hàng hút xong một điếu thuốc, quay lại, cô còn chưa ăn xong. Thấy bóng lưng của cô vẫn không nhúc nhích, Cố Từ Hàng trong lòng nở nụ cười một chút: Người phụ nữ này vẫn là một kẻ ngốc.

La Xán Xán cuối cùng cũng ăn xong, cô lấy đồ ra tính tiền. Đi ra khỏi nhà hàng mì, không thấy bóng dáng của Cố Từ Hàng, đèn đường bên ngoài tối om, không có hình người trên đường, ngay cả chiếc xe cũng không nhìn thấy. La Xán Xán vội vã gọi “Quản lý Cố”, không ai trả lời. Cô không thể làm gì khác hơn là đi về một mình.

Bốn phía đều rất yên tĩnh, cô chỉ có thể nghe thấy bước chân của mình và tiếng hắt hơi liên tục phát ra. Con đường này khiến trong lòng cô có chút sợ hãi, cô muốn đi nhanh hơn, nhanh chóng trở về khách sạn, nhưng đầu choáng váng nhiều hơn, cơ thể không nghe sai bảo.

Đi được vài bước, cô nghe thấy tiếng bước chân phía sau, càng sợ hơn. Cô không dám quay đầu lại, cố gắng để nhanh chân. Mà tốc độ của đôi chân kia là theo sát anh, cô ý thức được nguy hiểm gần, trên trán chảy mồ hôi hột, dây thần kinh căng cứng.

Đột nhiên, có người dùng lực nắm lấy cánh tay, cô hét “A” lên một tiếng. Cơ thể của cô bị người kéo vòng qua, cô thấy một người đàn ông da ngăm đen. Người đàn ông kia giật lấy điện thoại trên tay cô, còn tiếp tục chạm vào người cô, tìm kiếm thứ gì đó có giá trị hơn.

La Xán Xán sợ đến âm thanh run rẩy, nói: “Trên người tôi không có gì cả! Không có gì!”

Người đàn ông chạm vào sợi dây chuyền trên cổ của La Xán Xán, dùng sức giật nó ra. Cổ của La Xán Xán bị thương, máu rỉ ra. Người đàn ông kia tìm được sợi dây chuyền vẫn chưa từ bỏ ý định, tay tìm kiếm từ trên xuống dưới, La Xán Xán ra sức gầy dựa, miệng la lớn: “Cứu tôi”. Mà cô gầy dựa không được, người đàn ông chạm vào đùi La Xán Xán, cười quỷ quái.

Sau khi Nguyễn Nghị cúp điện thoại Cố Từ Hàng, anh đi đến cửa sổ và nhìn ra ngoài cửa sổ. Lòng mảy anh nhúu lại. Một lúc sau, anh vội vã rời khỏi phòng. Vị trí Cố Từ Hàng gửi cách chỗ anh ở hơn hai mươi phút đi xe. Anh đợi một lúc rồi không có xe, trực tiếp chạy đi.

Anh thờ hòng học chạy đến chỗ Cố Từ Hàng nói, không nhìn thấy một người. Anh lập tức tìm xung quanh. Tìm một lúc lâu, anh chợt nghe thấy một tiếng “Cứu tôi”, âm thanh yếu ớt, trong lòng anh bỗng nhiên căng thẳng, vội vã chạy qua.

Nguyễn Nghị loáng thoáng nhìn thấy hai bóng người đang giằng co. Anh đột nhiên xông tới. Người trước mặt chính là La Xán Xán, một người da đen đang kéo vớ đen của cô. Nguyễn Nghị kéo lấy phía sau cổ áo của người da đen, đem ngăn lại. Người da đen quay lại đánh nhau với Nguyễn Nghị. Nguyễn Nghị mỗi một à mỗi một nắm tay đều đặt lên người tên da đen kia, anh ta cứ liên tiếp lùi về phía sau. Nguyễn Nghị vẫn chiếm ưu thế, nhưng đột nhiên nắm tay bị giữ lại bất động, một vật gì đó cứng chia vào ngực anh.

La Xán Xán mơ màng nhìn Nguyễn Nghị, thấy Nguyễn Nghị không nhúc nhích, mắt cô di chuyển xuống, thấy trước ngực Nguyễn Nghị là một khẩu súng. Cô sợ đến hét lớn: “Súng! Anh rồ cần thận!”

Đồng thời hét lên, La Xán Xán nhào đến muốn cướp súng. Tên da đen liền một chân đạp La Xán Xán ra, dùng tiếng anh cảnh cáo hai người Nguyễn Nghị và La Xán Xán một cách tàn nhẫn, tốt nhất là đừng di chuyển.

Thấy Nguyễn Nghị và La Xán Xán không di chuyển, tên da đen không bắn, nhìn chăm chăm vào Nguyễn Nghị, lục soát khắp cơ thể anh. Nguyễn Nghị theo dõi chuyển động của người da đen, anh ta đang nhìn xuống chạm vào túi quần của anh, Nguyễn Nghị nhân thời cơ, một tay giật lấy súng, khuỷu tay ra sức đè lên vai tên da đen, anh ta bị đau, lại cùng đánh nhau với Nguyễn Nghị. La Xán Xán từ mặt đất bò lên, muốn giúp đỡ nhưng không thể, lo lắng nhìn, hét lớn “Anh rồ cần thận.”

Cuối cùng, người đàn ông da đen bị Nguyễn Nghị đánh ngã xuống đất, không thể đứng dậy được nữa. Nguyễn Nghị dẫm lên lưng người đàn ông da đen, ngược nhìn La Xán Xán.

Dây thần kinh của La Xán Xán căng cứng cũng có thể thả lỏng, hai mắt nhắm lại, cơ thể run rẩy.

Nguyễn Nghị lấy chân ra khỏi tên kia, nhanh chóng chạy đến bên cạnh La Xán Xán.

La Xán Xán ngã vào vòng tay của Nguyễn Nghị.

Nguyễn Nghị ôm chặt người trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: “Không phải lúc nào anh cũng có ở đó.”

Nguyễn Nghị cúi đầu, chỉ thấy La Xán Xán mím chặt môi, khuôn mặt tái nhợt. Anh lo lắng gọi hai tiếng: “Xán Xán! Xán Xán!” La Xán Xán không mở mắt. Anh ôm cô nhìn xung quanh. Tên da đen ngã dưới đất có động tĩnh, hần cổ gắng đứng dậy. Anh mất sắc bén của Nguyễn Nghị liếc nhìn tên da đen. Anh ôm La Xán Xán suy đoán hành động của tên da đen, đá một cái để ngăn cản hần ta đứng dậy, bỗng nhiên có một âm thanh truyền đến: “Chuyện gì xảy ra vậy?” Nguyễn Nghị ngẩng đầu, thấy Cố Từ Hàng vội vàng chạy tới.

Nguyễn Nghị ánh mắt không tốt nhìn Cố Từ Hàng, nghiêm mặt nói một câu: “Dùng súng cướp giật, ở đây giao cho cậu!” Sau đó, Nguyễn Nghị ném khẩu súng trên tay cho Cố Từ Hàng.

Cố Từ Hàng bị ánh mắt của Nguyễn Nghị làm trong lòng cảm thấy sợ hãi, anh nhanh chóng đưa tay ra bắt lấy khẩu súng Nguyễn Nghị ném tới. Anh nhìn thoáng qua người trong vòng tay của Nguyễn Nghị và nhìn vào người đàn ông da đen đang cố gắng đứng dậy, trong lòng cũng rõ được chuyện gì xảy ra. Anh gạt đầu với Nguyễn Nghị: “Đừng lo, ở đây có tôi, cậu đưa cô ấy rời đi đi.”

Lúc này, Nguyễn Nghị không có thời gian để tính toán với Cố Từ Hàng. Anh ôm La Xán Xán ngang người, nhìn xung quanh, không có xe hơi. Anh không thể làm gì khác hơn là ôm La Xán Xán chạy.

Nguyễn Nghị đưa La Xán Xán đến một bệnh viện gần đó. Sau khi bác sĩ trực ban xem qua La Xán Xán, nói rằng vì cảm lạnh và quá căng thẳng nên dẫn đến hôn mê, rất nhanh sẽ tỉnh lại.

Bác sĩ rời đi, Nguyễn Nghị đứng trước giường của La Xán Xán, lặng lẽ nhìn cô. La Xán Xán bất tỉnh nằm đó. Nguyễn Nghị nhớ lại cảnh vừa rồi, nếu như anh không đến kịp, không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Lúc này anh đã bình tĩnh lại. Sau khi nhìn cô một lúc, anh đi đến bên cửa sổ, hai tay đút vào túi quần, đôi mắt nhìn vào màn đêm bên ngoài, như thể đang nghĩ về điều gì đó.

Nửa tiếng sau, La Xán Xán tỉnh dậy, cô từ từ mở mắt ra và thấy một ánh sáng nhỏ trong phòng, ánh sáng rất tối. Cô phản ứng trong vài giây, biết đây là một bệnh viện. Cô quay đầu lại nhìn trong phòng, cô nhớ rõ mình đã bị một tên da đen cướp, hần ta rất thô lỗ với cô. Sau đó, Nguyễn Nghị đến. Tên da đen cầm súng chĩa vào ngực của Nguyễn Nghị. Cuối cùng, Nguyễn Nghị giật lấy được khẩu súng, vậy Nguyễn Nghị đâu? Bây giờ anh có ở đây không?

Cuối cùng, đôi mắt của La Xán Xán dần khép vào người đứng bên cửa sổ. Anh đưa lưng về phía cô, bóng lưng anh rất cao to, anh xuất hiện đúng cô đang gặp rắc rối. Cô từ từ mở miệng, gọi: “Anh rồ.”

Nguyễn Nghị nghe giọng nói khàn khàn của La Xán Xán, quay lại, nhìn người trên giường: “Tỉnh rồi sao?”

La Xán Xán gạt đầu: “Anh rồ, anh không sao chứ?”

Nguyễn Nghị “Ừm” một tiếng, nói: “Anh không sao. Em khỏe hơn chút nào chưa?”

La Xán Xán lại gạt đầu: “Ừ.”

Nguyễn Nghị rót một ly nước, đi đến trước mặt cô. La Xán Xán chủ động ngồi dậy, lấy nước từ tay Nguyễn Nghị, uống vài ngụm.

“Tối nay, cảm ơn anh rồ.” La Xán Xán cầm ly nước trên tay và ngược nhìn Nguyễn Nghị.

Nguyễn Nghị nói: “Ở nơi này, đứng ra ngoài một mình vào ban đêm.”

La Xán Xán không nói gì.

Nguyễn Nghị sau đó nói thêm: “Không chỉ ở đây, em bay về phía bắc hay phía nam, đứng ra ngoài một mình vào ban đêm.”

La Xán Xán vừa định gật đầu thì nghe Nguyễn Nghị nói: “Không phải lúc nào anh cũng có ở đó.”

Câu nói này đột nhiên làm trong lòng La Xán Xán có chút chua xót. Đứng vậy, không phải lúc nào anh cũng ở đó, anh biết cô có ý với anh, anh muốn giữ khoảng cách với cô. Anh sẽ không bao giờ ở bên cô như trước. Có lẽ cô biết anh chỉ chăm sóc cô chỉ vì chị gái mình. Cô vẫn cầm chiếc cốc trên tay, quay mặt sang một bên, vì cô sợ không thể che giấu được nỗi buồn, liền không để anh nhìn thấy.

Nguyễn Nghị không nói gì nữa. Hai người một đứng, một ngồi trên giường bệnh, anh nhìn cô, cô nhìn một bên, bên trong phòng bệnh im lặng.

Một lúc sau, Nguyễn Nghị hỏi lại: “Em đã ăn gì chưa?”

La Xán Xán lấy lại tinh thần và nói: “Em ăn rồi.” Cô lại hít hơi.

Nguyễn Nghị lấy ly ra khỏi tay cô, để sang một bên. Sau đó nói: “Nghỉ ngơi tốt.” Nói xong, anh quay người, bước ra ngoài.

La Xán Xán vội vàng gọi: “Anh rẽ...”

Nguyễn Nghị quay lại, cho cô an tâm, nói: “Anh ở bên ngoài phòng bệnh.”

Nguyễn Nghị đi đến cửa, mở và bước ra khỏi phòng bệnh.

La Xán Xán ngồi một lúc, cơ thể nằm xuống, đắp chăn, nhắm mắt lại. Cô rất mệt mỏi, trong đầu còn cảm thấy nặng nề, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Nguyễn Nghị đứng bên ngoài phòng bệnh, hành lang yên tĩnh lạ thường, ngoại trừ anh thì không có ai khác. Anh đứng một lúc, Cố Từ Hàng gọi đến và nói tên da đen đã được giao cho canh sát. Trên tay hắn ta có một cái điện thoại di động và dây chuyền, chắc là của La Xán Xán. Nguyễn Nghị nói: “Lấy tới đây.” Anh nói tên bệnh viện. Nói xong liền cúp máy.

Cố Từ Hàng nghe thấy âm thanh “Tút tut tut”, hít một hơi thật sâu, lần này anh gấp rắc rồi rồi. Anh cất điện thoại di động và từ đồn canh sát đi đến bệnh viện.

Nguyễn Nghị đợi bốn mươi phút mới thấy Cố Từ Hàng. Cậu ta đưa điện thoại di động và dây chuyền cho Nguyễn Nghị, hỏi: “Cô em vợ của cậu thế nào rồi?”

Nguyễn Nghị lấy điện thoại và dây chuyền, nhìn chăm chăm vào Cố Từ Hàng: “Cậu không đi theo cô ấy à?”

Cố Từ Hàng ngay lập tức nói: “Làm sao tôi không theo cô ấy? Tôi gọi điện thoại cho cậu xong, quay lại liền không thấy cô ấy đâu. Vì vậy, tôi đã đi tìm, tìm cô ấy phải mất rất nhiều công sức mới tìm thấy cô ấy. Tôi thấy cô ấy đói, còn thêm bị cảm, thật đáng thương. Vậy nên tôi đã đưa cô ấy đi tìm thứ gì đó để ăn. Cuối cùng, tôi đã dành rất nhiều thời gian để tìm một nhà hàng mì còn mở cửa. Tôi đưa cô ấy vào ăn. Cậu nói xem tôi làm sao phải đi theo cô ấy?”

Ánh mắt Nguyễn Nghị của lạnh lùng: “Tại sao lúc tôi đến chỉ nhìn thấy một mình cô ấy?”

“Sau đó cô ấy ở trong quán ăn mì. Tôi hút thuốc bên ngoài. Cô ấy ăn chậm, tôi hút thuốc xong cô ấy cũng chưa ăn xong. Tôi liền mắc tiểu, không phải tôi phải tìm nhà vệ sinh để đi à? Đi về lại có chuyện như vậy xảy ra?”

Nguyễn Nghị hỏi: “Trong tiệm mì không có nhà vệ sinh sao?”

“Cô em vợ của cậu đang ngồi ăn ở đó, làm thế nào tôi có thể hỏi ông chủ nhà vệ sinh ở đâu? Hơn nữa chủ quán lại là phụ nữ, chuyện thô tục như thế, làm sao tôi có thể ở trước mặt họ nói?”

“Cậu không phải là người thường à?” Nguyễn Nghị nhìn Cố Từ Hàng, nói: “Tối nay suốt nữa là có chuyện lớn! Cậu tính chịu trách nhiệm thế nào?”

“Được rồi được rồi, không có chuyện xảy ra là tốt rồi.” Cố Từ Hàng vội vàng nói. Lại hỏi: “Cô ấy có gì không ổn à?”

Nguyễn Nghị mặt lạnh, không nói lời nào.

Cố Từ Hàng cũng im miệng. Một lát sau, anh lại do dự nói: “Trước khi đến đây tôi đã hỏi mượn xe của cậu một lần nữa...”

Nguyễn Nghị liếc nhìn anh một cái: “Nghĩ cũng đừng có nghĩ.”

Cố Từ Hàng nhún vai.

Nguyễn Nghị cúi đầu, lòng bàn tay mở ra, tay kia cầm sợi dây chuyền, nhớ ra điều gì đó.

Cố Từ Hàng thấy thế, tò mò hỏi: “Sợi dây chuyền này là do cậu tặng đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: “Em ở đây đợi một chút.”

Nguyễn Nghị không trả lời Cố Từ Hàng, nhưng anh suy nghĩ về chuyện lúc trước.

“Nguyễn Nghị, ngày mai là sinh nhật của Xán Xán. Em chưa chuẩn bị quà sinh nhật cho em ấy. Em phải đi ra ngoài một lát.” Bốn năm trước, La Tư Tư bị bệnh nằm trên giường, nói với anh.

Anh nhanh chóng ngăn cô xuống giường, nói: “Em tốt nhất là dưỡng bệnh của mình, mua quà gì?”

Tư Tư không thể làm gì khác hơn, lại nằm lên giường phải. Cô nói: “Tụi em nợ Xán Xán nhiều lắm. Hằng năm, em cũng chỉ mua cho em ấy một món quà vào sinh nhật, không có gì khác có thể làm.”

Anh không quan tâm, chỉ nói: “Nghỉ ngơi đi, bác sĩ dặn em không thể đi chuyển.”

Tư Tư nóng giận, cô nói: “Thực sự, gia đình em nợ em ấy quá nhiều. Em muốn làm nhiều hơn cho em ấy trong những ngày cuối cùng.”

Anh cau mày, “Những ngày cuối cùng? Đừng nghĩ lung tung.”

Tư Tư lắc đầu, tiếp tục nói, giống như không nói xong thì vĩnh viễn cũng không nói được nữa. Cô chậm rãi nói: “Nguyên Nghị, anh không biết, Xán Xán không phải em gái ruột của em.”

Cuối cùng anh đã rất sững sốt.

Tư Tư nói: “Bố của Xán Xán là đồng đội của bố em. Trong một trận diễn tập, bố của Xán Xán đã hy sinh để cứu bố em. Lúc đó, mẹ em ấy đã mang thai hơn 7 tháng, bác ấy nghe tin xấu này đã bị ngã từ một cầu thang cao mười mét nên phải sinh non, mà mẹ em ấy xuất huyết quá nhiều, điều trị không kịp thời, bác ấy đã chết.”

Anh nhú mày.

Tư Tư thở dài: “Bối vậy, Xán Xán trở thành một đứa trẻ mồ côi. Bố mẹ em đã đưa em ấy theo bên cạnh, xem em ấy như mình sinh ra. Nhưng khi em ấy mười tuổi, em bị ốm. Lúc đó, bố em đã chuyển công việc, và bố mẹ đã đưa em đi quanh năm ở nước ngoài, tìm cách điều trị. Lúc đó không tiện khi đưa Xán Xán đi theo, vì vậy Xán Xán ở lại trong nước, chỉ có một người đi ở bên. Bố mẹ em muốn chăm sóc em ấy nhưng không thể. Từ khi em ấy được sinh ra cho đến bây giờ, hai mươi năm, thì gia đình em nợ em ấy hai mươi năm.”

Anh hỏi: “Em ấy không biết thân thế của mình?”

Tư Tư lắc đầu: “Em ấy không biết. Khi còn nhỏ, là muốn cho em ấy cảm thấy mình giống như những đứa trẻ khác. Em ấy có bố mẹ ruột và lớn lên trong hạnh phúc. Sau đó, em đi chữa bệnh, cũng không có cơ hội thích hợp để nói.” Cô liên tục thở dài: ‘Nhưng vì tôi, em ấy cũng không được chăm sóc nhiều khi còn nhỏ. Nhưng mà, chờ em đi, em ấy sẽ là con gái duy nhất của nhà họ La. Bố mẹ có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc em ấy.’”

Anh an ủi cô, để cô không phải suy nghĩ nhiều. Cô kiên trì muốn đi mua quà sinh nhật cho La Xán Xán, nói: “Mỗi năm em đều tặng. Đây là lần cuối cùng trong đời em tặng quà sinh nhật cho em ấy, nhất định không thể tiết kiệm.”

Anh không thể lay chuyển được cô, không thể làm gì khác hơn là nói: “Em muốn gửi gì cho em ấy? Anh sẽ đi mua.”

Cô suy nghĩ một lúc rồi nói: “Dây chuyền. Nhiều năm không quay lại, Xán Xán đã trưởng thành, cổ em ấy thon dài trắng nõn, đeo dây chuyền nhất định sẽ rất đẹp.”

Anh đi đến trung tâm thương mại, chọn một vài sợi dây chuyền, chụp hình gửi cho Tư Tư. Cuối cùng, Tư Tư chọn một sợi, anh mua nó và thay cô ấy đưa nó cho La Xán Xán.

Sợi dây chuyền đó là sợi dây chuyền hiện đang nằm trong tay anh.

Nguyên Nghị chìm vào sâu vào những ký ức. Cho đến bây giờ, La Xán Xán cũng không biết thân thế của mình, bố mẹ nhà họ La cũng thực sự xem cô là con gái ruột. Mà họ không còn quanh năm ở nước ngoài nữa, La Xán Xán có thể ở với họ. Nhưng bây giờ La Xán Xán là một tiếp viên hàng không, bay vòng quanh thế giới, có rất ít thời gian để gặp bố mẹ.

Ngón cái và ngón trỏ của Nguyên Nghị xoa xoa sợi dây chuyền, rất lâu cũng chưa hoàn hồn.

Anh để ý thấy trên cổ của La Xán Xán có vết thương, chắc là do sợi dây chuyền này làm bị thương.

Cố Tử Hàng thấy Nguyên Nghị không nói chuyện, trong lòng đoán sợi dây chuyền này nhất định do Nguyên Nghị tặng.

Nguyên Nghị lấy lại tinh thần, liếc nhìn Cố Tử Hàng, nói: “Không phải.”

Cố Tử Hàng nhún vai, tỏ ra là mình hiểu. “... Tôi đi trước. Nếu có chuyện gì, cậu gọi lại cho tôi.” Cố Tử Hàng ngáp một cái thật to.

Nguyên Nghị không quan tâm đến anh ta, sắc mặt thờ ơ. Cố Tử Hàng biết rằng vì anh mắc vệ sinh mà thiếu chút nữa làm cho La Xán Xán xảy ra chuyện lớn. Anh biết mình ở đây sẽ làm cái gai trong mắt Nguyên Nghị. Anh đến đây chỉ để đưa đồ của La Xán Xán. Vậy nên, cũng không đợi Nguyên Nghị nói chuyện, nhanh chóng quay người đi ra cửa bệnh viện.

Nguyên Nghị tìm một nơi để ngồi xuống, nhắm mắt lại. Trời bên ngoài tờ mờ sáng là anh tỉnh dậy, đẩy cửa đi vào phòng bệnh, La Xán Xán vẫn còn ngủ. Anh đưa tay nhìn giờ, lại đi ra khỏi phòng bệnh.

Nửa giờ sau La Xán Xán tỉnh dậy. Cô xuống giường, mở cửa phòng bệnh để tìm Nguyên Nghị, không biết anh đã đi chưa. Cô vừa mở ra liền thấy Nguyên Nghị đang ngồi trên ghế.

“Anh rồ.” Cô nhẹ giọng gọi.

Nguyên Nghị quay đầu: “Dậy rồi sao?”

La Xán Xán gật đầu.

“Không có chỗ nào khó chịu thì có thể xuất viện.” Nguyên Nghị nói. Giống như cảm lạnh, bệnh viện không cho nhập viện. Đêm qua, tình huống đặc biệt nên La Xán Xán có thể ở lại bệnh viện một đêm.

“Em không ổn.” La Xán Xán nói, chỉ hắt hơi.

Nguyên Nghị đưa điện thoại di động và dây chuyền cho La Xán Xán. Cô cầm sợi dây chuyền một lúc mới đặt vào túi váy.

Nguyên Nghị làm thủ tục, cùng La Xán Xán ra khỏi bệnh viện.

“Anh có việc phải làm, phải rời đi ngay bây giờ.” Nguyên Nghị vừa đi vừa nói với La Xán Xán.

La Xán Xán nhớ tới Cố Từ Hàng cho nói Nguyên Nghị ngồi máy bay khẩn cấp đến Los Angeles để điều tra vụ tai nạn máy bay. Cô đoán rằng anh phải đi làm chuyện này. Cô gật đầu: “Ừm”

“Bây giờ là thời gian ăn sáng, nhưng anh không có thời gian chờ em ăn sáng xong.” Nguyên Nghị nói.

La Xán Xán tự nhiên nghĩ rằng anh ta đang từ chối ăn sáng với cô. Cô lại “Ừ” một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Anh đi chuyện của mình đi, không cần để ý đến em.”

Nguyên Nghị quay lại nhìn cô, không nói.

Hai người lặng lẽ đi cạnh nhau. Một lúc sau, Nguyên Nghị đột nhiên dừng lại, quay sang La Xán Xán nói: “Em ở đây đợi một chút.”

Nguyên Nghị nói xong, không đợi La Xán Xán mở miệng, anh bắt đầu băng qua đường, đi đến đường đối diện. La Xán Xán dừng lại, ánh mắt dõi theo bóng dáng của Nguyên Nghị, nhìn thấy anh đi qua đường, rồi đi vài mét, dừng lại trước một cửa hàng bán đồ ăn sáng. Anh mua bữa sáng đi đến.

Anh hỏi khách sạn cô ở, đưa cô về đến cửa khách sạn, sau đó đưa bữa sáng trên tay cho cô, nói: “Trở về rồi ăn đi. Anh phải đi.”

La Xán Xán nhận bữa sáng: “Cảm ơn anh nhé.”

Nguyên Nghị lại nói một câu khác: “Bị cảm nhớ kỹ phải uống thuốc.” Khi nói xong, anh liền quay người rời đi.

La Xán Xán nhìn bóng lưng Nguyên Nghị cho đến khi bóng dáng của anh biến mất.

Về đến khách sạn, La Xán Xán gặp Dương Hồng Quyên vừa đóng cửa phòng định ra ngoài. Dương Hồng Quyên ngạc nhiên nhìn cô: “La Xán Xán, sớm như vậy cô đã mua đồ ăn sáng về?”

La Xán Xán gật đầu: “Ừ.”

Dương Hồng Quyên đột nhiên nói: “Không đúng! Tối qua cô không về à? Cô vẫn mặc chiếc váy tối qua, chưa thay đồ. Cô chắc chắn không trở về!”

La Xán Xán chuẩn bị nói thì Dương Hồng Quyên nói tiếp: “Nhìn vào đôi chân dài của cô. Cô vẫn còn mang đôi vớ đen tối qua.” Cô nở nụ cười bí ẩn, nói: “La Xán Xán, tối qua cô không về, rốt cuộc là đi đâu vậy?”

Vừa đúng lúc tiếp viên trưởng đi ra khỏi phòng, nghe được Dương Hồng Quyên nói, sau đó nghĩ đến đêm qua gõ phòng cô, cô không trả lời, gọi điện thoại cũng không được, cau mày nói: “Xán Xán, tối qua cô chưa có trở về khách sạn, có chuyện gì xảy ra?”

Trường Cát có quy định, phi hành đoàn đang làm nhiệm vụ, để đảm bảo an toàn, tất cả nhân viên phải ở chung một chỗ, không được ra ngoài một mình, nếu muốn ra ngoài ở một mình, tiếp viên hàng không phải được tiếp viên trưởng đồng ý, nhân viên đội bay phải được sự đồng ý của cơ trưởng.

La Xán Xán nghĩ lý do dễ giải thích. Cô nói: “Tôi tối qua ra ngoài ăn cơm gặp một người bạn. Chúng tôi đã ăn tối cùng nhau. Sau khi ăn xong đã quá muộn, chúng tôi cũng không quay lại.”

Tiếp viên trưởng nhớ đến bữa tiệc đêm qua, bọn họ ăn xong cũng đã khuya lắm rồi, La Xán Xán lúc đó mới đi ra ngoài, mà La Xán Xán xấu hổ vì đến trễ, đi đến nói với quản lý Cố, các cô ấy về về khách sạn trước. Cô nói: “Viết cho tôi một bản báo cáo.”

Mặc dù cô đánh giá cao chuyên nghiệp của La Xán Xán, nhưng mà phải giải quyết việc chung.

La Xán Xán gật đầu: “Được, tôi biết rồi.”

“Không cần viết.”

Đột nhiên có một giọng nói vang lên. La Xán Xán và tiếp viên trưởng, Dương Hồng Quyên ngược lên, chỉ thấy Cố Từ Hàng đang ở đối diện đi đến.

Cố Từ Hàng bước tới trước mặt ba người đứng. Cả ba nhanh chóng chào hỏi: “Quản lý Cố.”

Cố Từ Hàng gật đầu, nhìn La Xán Xán, rồi nói với tiếp viên trưởng: “Cô ấy tối qua đi ăn với bạn. Tôi biết. Tôi cho phép cô ấy không cần quay lại khách sạn nếu quá muộn.”

La Xán Xán ngẩng đầu nhìn Cố Từ Hàng liếc mắt.

Tiếp viên trưởng cười nói với Cố Từ Hàng: “Hóa ra là như vậy.” Cô đảo mắt nhìn về phía La Xán Xán, nói, “Xán Xán, nếu quản lý Cố cho phép, vậy cô không cần phải viết báo cáo.”

La Xán Xán gật đầu.

Lại có một số tiếp viên từ phòng đi ra. Họ rất ngạc nhiên khi thấy Cố Từ Hàng. Họ đều chào hỏi “Quản lý Cố”. Tiếp viên trưởng nói với Cố Từ Hàng: “Quản lý Cố, chúng tôi đi ăn sáng.”

Cố Từ Hàng gật đầu.

Tiếp viên trưởng hướng về mấy tiếp viên nói: “Đi thôi, cùng nhau đi ăn sáng.”

Một nhóm người rời đi, chỉ còn hai người La Xán Xán và Cố Từ Hàng. La Xán Xán mỉm cười, nói với Cố Từ Hàng: “Cảm ơn, quản lý Cố.”

“Không có gì.” Trong lòng Cố Từ Hàng có cảm tình với La Xán Xán. So với ngày trước, khi nói chuyện với cấp dưới anh thường khách sáo. Hai mắt nhìn về phía La Xán Xán, trong tay của một túi lớn: “Mua bữa sáng sao? Cái này có phải là hơi nhiều không?”

Cố Từ Hàng nói trong lòng: Nguyên Nghị cho lộn ăn sao? Mua cho cô ấy bữa sáng nhiều như vậy? Nghĩ đến cái ví dụ này, anh lập tức dừng lại, bởi vì anh cũng cảm thấy ví dụ như vậy không tốt.

La Xán Xán nhìn xuống túi đồ đầy đủ bữa sáng, hơi ngượng ngùng, cô ngược lên và nói: “Quản lý Cố có muốn ăn một ít không?”

Cố Từ Hàng đã trở về vào đêm qua. Anh định ăn sáng rồi đi ngủ tiếp. Nghe La Xán Xán nói như vậy, vừa đúng lúc không cần phải đi ra ngoài, vì lập tức cười nói: “Được.”

La Xán Xán liếc nhìn, cô chỉ thuận miệng hỏi một câu, anh thực sự muốn ăn.

Cổ Tử Hàng đưa tay cầm túi đồ ăn sáng, cười nói: “Đi, đi đến khu vực chờ để ăn, ở đó có chỗ.”

La Xán Xán và Cổ Tử Hàng ngồi đối mặt, ăn sáng. Cổ Tử Hàng vừa ăn từng miếng lớn vừa khen ngợi bữa sáng rất ngon.

“La Xán Xán, tôi đã ăn bữa sáng của cô nên hôm nay tôi sẽ đưa cô đến một nơi.” Cổ Tử Hàng nuốt xong một miếng bánh mì, nói.

La Xán Xán không muốn đến “một” nơi cùng anh. Cô chỉ muốn từ chối, Cổ Tử Hàng nói: “Cô sẽ không hối hận khi đi cùng tôi. Bởi vì, điều này có thể khiến cô muốn làm mọi thứ.”

Muốn làm mọi thứ? Trong lòng La Xán Xán nghĩ về mong muốn của mình.

Cổ Tử Hàng nói: “Nhưng mà, chờ tôi ăn xong rồi ngủ bù nửa giờ mới đưa cô đi được.”

Bạn đang đọc truyện *Đội Em Trờ Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Anh rề, thật là trùng hợp

La Xán Xán hỏi Cổ Tử Hàng: “Đi đâu thế?”

Cổ Tử Hàng thừa nước đục thả câu: “Đến đó rồi cô sẽ biết, dùng sao cũng làm cho mong muốn của cô thành sự thật. Bây giờ cô có thể suy nghĩ một chút về... ừm, nguyện vọng của mình.”

La Xán Xán còn cần suy nghĩ? Anh nhắc đến trong lòng cô cũng chỉ nghĩ đến một việc. Cô nhìn Cổ Tử Hàng, hiểu kỳ: “Anh cũng không phải muốn đưa tôi đến một nơi như nhà thờ ở đây để cầu nguyện chứ?”

“Cầu nguyện có thể làm tắt cả mong muốn trở thành sự thật?” Cổ Tử Hàng vừa nuốt xong một miếng bánh mì, nói, “Cô đừng hỏi nhiều như vậy, cứ đi theo tôi, tôi sẽ không đem cô đi bán.” Anh chỉ là ăn bữa sáng của cô mà đột nhiên từ té quá, hơn nữa trong lòng anh còn xấu hổ về chuyện xảy ra đêm qua, nếu không cũng chẳng muốn rắc rối.

La Xán Xán nghe Cổ Tử Hàng nói như vậy nên không nói gì nữa. Sau khi kết thúc chủ đề này, cô không có gì để nói, vì cô không quen Cổ Tử Hàng, với lại Cổ Tử Hàng còn là giám đốc bộ phận. Cô chăm chú vào ăn cháo yến mạch. Sau một lúc, cô nghĩ đến tối hôm qua ăn xong đi ra liền không thấy anh. Nghĩ một chút, cô mở miệng: “Tối qua ăn xong tôi không thấy quản lý Cổ.”

Cổ Tử Hàng đang dùng nĩa cho một miếng thịt xông khói vào miệng, vừa nghe La Xán Xán hỏi, cái nĩa dừng ngay đầu lưỡi. Lúc đó anh nắc tiều đi tìm nhà vệ sinh, nhưng anh không thể nói với cô như vậy, anh “hì” một tiếng, nói: “Tối qua đột ngột có việc phải rời đi, chưa kịp nói với cô, xin lỗi.”

La Xán Xán nhanh chóng nói: “Tôi không có ý này, ngược lại tôi còn phải cảm ơn anh. Tối hôm qua đã muộn như vậy mà vẫn dẫn tôi đi ăn.” Cô biết Cổ Tử Hàng không có nghĩa vụ phải đợi mình, cô chỉ tò mò hỏi một chút, trong lòng là thực sự biết ơn anh. Hơn nữa, lúc này cũng là nhờ anh giúp.

Nhưng mà La Xán Xán không biết Cổ Tử Hàng biết tối hôm qua cô xảy ra chuyện gì, còn theo đến đồn cảnh sát lấy điện thoại di động và dây chuyền của cô từ tay tên da đen. Cổ Tử Hàng nghĩ vì anh rời đi nên mới dẫn đến chuyện cô bị người khác dùng súng cướp, một cách tự nhiên không đề cập đến, chợt dạ cười nói: “Không cần cảm ơn.”

La Xán Xán đột nhiên phát hiện ra giám đốc bộ phận Cổ Tử Hàng này cũng khá gần gũi, không tự cao tự đại, nhưng cô vẫn không nói, chăm chú vào ăn cháo.

Cổ Tử Hàng ăn xong thịt xông khói, cầm một chiếc bánh kẹp lên ăn. Bữa sáng Nguyên Nghị mua cho La Xán Xán hầu hết đều được Cổ Tử Hàng ăn, La Xán Xán chỉ ăn một ít cháo yến mạch. Cô bị cảm lạnh nên không muốn ăn.

Vào buổi chiều, Cổ Tử Hàng đưa La Xán Xán ra ngoài và đi đến một tòa nhà ở trung tâm Los Angeles, vào tòa nhà này cần có thẻ. Đến cửa, Cổ Tử Hàng dừng lại, quay sang La Xán Xán nói: “Cô đợi tôi ở đây, đừng đi đâu, nhất định đừng đi đâu, tôi đi đến chỗ một người bạn để lấy thẻ đi vào.”

La Xán Xán gật đầu: “Được.”

Cổ Tử Hàng rời đi.

Trên tầng mười hai của tòa nhà, một nhóm điều tra đang phân tích nguyên nhân vụ tai nạn máy bay từ Los Angeles đến London vào ngày hôm trước. Nguyên Nghị là một trong hai mươi sáu người trong đội điều tra. Đội điều tra vừa có được một số dữ liệu, cơ trưởng của máy bay xảy ra tai nạn để cho cơ phó khởi động thiết bị lái tự động. Mọi người trong đội điều tra đang chăm chú lắng nghe. Điện thoại trong túi quần Nguyên Nghị xồng rung lên. Anh không quan tâm, tiếp tục lắng nghe cuộc thảo luận.

Câu cuối cùng của cơ trưởng chiếc máy bay xảy ra tai nạn là “Chúng ta đều có thể thư giãn một chút.” Mà mấy giây sau câu nói của cơ trưởng thì máy bay rơi. Không có dữ liệu khác, nhưng có người trong tổ điều tra suy đoán là do cơ trưởng Lưu người Trung Quốc “thả lỏng” dẫn đến không phát hiện máy bay trong tình huống khẩn cấp. Nguyên Nghị tập trung suy nghĩ, sau một lúc lâu, nói: “Không đúng, sau mỗi lần cơ trưởng Lưu ra mệnh lệnh, cơ phó Nick đều trả lời ‘Xong’.”

“Chuyện này có gì không đúng?” Có người nhìn về phía Nguyên Nghị hỏi.

Nguyên Nghị nói: “Mọi người liên kết hình ảnh và đối thoại. Khi cơ trưởng Lưu ra lệnh bật chế độ lái tự động, Nick trả lời ‘Xong’, nhưng thao tác lúng túng đầy cần. Tất cả chúng ta đều biết rằng lúng túng khi điều khiển cần thì không thể nào chuyển máy bay sang chế độ lái tự động. Nói cách khác, chiếc máy bay đang ở chế độ thao tác bằng tay, nhưng câu trả lời của cơ phó Nick làm cơ trưởng Lưu cho rằng đang ở chế độ lái tự động.”

“Vay ý của anh Nguyên là vụ tai nạn máy bay là do cơ phó Nick làm sai thao tác?” Ai đó hỏi.

Nguyên Nghị gật đầu: “Tôi đoán vậy.”

“Theo như tôi biết, lần này là cơ phó cũ với một cơ trưởng mới. Kinh nghiệm bay của anh Nick có thể còn phong phú hơn so với cơ trưởng Lưu người Trung Quốc, anh ấy cũng sẽ không phạm sai lầm như vậy.” Lại có người khác nói.

Nguyên Nghị phát hiện bọn họ luôn nhấn mạnh đến quốc tịch của cơ trưởng Luru. Anh hơi cau mày, nói: “Nhưng chúng ta nghe được, khẩu lệnh của cơ trưởng Luru cũng không có vấn đề, vấn đề duy nhất là khu vực chỉ hình ảnh, thời gian cơ trưởng Luru nói chuyển sang chế độ lái tự động, anh Nick còn đang thao tác lúng túng, nhưng sao anh ấy lại trả lời ‘Xong’ với cơ trưởng Luru.”

Mọi người tranh luận ầm ĩ.

“Chúng ta cần thêm dữ liệu.” Thảo luận một lúc lâu, tổ trưởng nhóm điều tra nói.

Nguyên Nghị nói: “Tôi có một đề nghị. Thu thập dữ liệu khác như điều tra toàn bộ nhân viên của đội bay làm gì trước khi máy bay cất cánh, đặc biệt là anh Nick.”

“Anh Nguyên cho rằng vấn đề là do anh Nick?”

Nguyên Nghị nói: “Cũng không phải, tôi nghĩ cần phải tìm sự thật.”

Mọi người lại thảo luận.

Lúc này, Nguyên Nghị lấy điện thoại ra, vừa thấy thông báo tin nhắn của Cố Từ Hàng đến: Tôi dẫn cô em vợ của cậu đến dưới đây.

Đi nhắn đã gửi đi hơn nửa tiếng. Nguyên Nghị cắt điện thoại vào, nhìn vào đám đông đang thảo luận, có vẻ như anh không để tâm đến những gì Cố Từ Hàng nói. Nhưng một lúc sau, anh đi đến cửa sổ. Những tấm rèm chặn tầm nhìn từ bên ngoài. Anh ta giờ tay lên, ngón tay đặt lên rèm cửa, xuất hiện một khoảng trống trong rèm. Nhìn xuống dưới qua khe hở, anh thấy La Xán Xán đứng ở cửa tòa nhà, thỉnh thoảng nhìn nhà ga và xung quanh. Anh chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cô, tòa nhà cao tầng nhìn xuống, một điểm nhỏ. Nhưng như vậy anh cũng biết sự bất an của cô. Anh đoán Cố Từ Hàng dẫn cô đến đây rồi rời đi, nghĩa là cô đã đợi hơn nửa tiếng. Anh nhìn một lúc, xoay người sang chỗ khác và tiếp tục tham gia vào cuộc thảo luận.

La Xán Xán đã đợi Cố Từ Hàng ở lối vào tòa nhà, vậy mà hơn nửa tiếng anh vẫn chưa quay lại. Cô không có số điện thoại của Cố Từ Hàng, không thể liên lạc với bất kỳ ai. Thấy thời gian sắp muộn, cô sốt ruột, còn mơ hồ và bất an.

Nguyên Nghị lại đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới xuyên qua tấm rèm. La Xán Xán vẫn đứng ở đó, vẫn nhìn xung quanh, mà bầu trời dần tối. Anh nhú mày.

“Tôi đi xuống dưới một chút.” Nguyên Nghị nói với trưởng nhóm.

Tổ trưởng nhóm điều tra nói Nguyên Nghị chờ một chút, bọn họ sẽ kết thúc luôn. Vừa nói với Nguyên Nghị xong, trưởng nhóm lại nói với những người khác: “Hôm nay điều tra và thảo luận dừng ở đây. Tiếp theo, theo như ý kiến của anh Nguyên, điều tra thêm: Hoạt động trước khi làm nhiệm vụ của người trong tổ bay.”

Nguyên Nghị và tổ điều tra cùng đi xuống lầu.

La Xán Xán cảm thấy có người đi ra, quay lại liền thấy Nguyên Nghị đang nói chuyện với mọi người. Anh mặc một bộ đồ màu đen, trên cổ đeo một dây màu xanh với cái thẻ trắng, sắc mặt cười vui vẻ, đôi chân dài, phong cách thường thấy của anh rất nổi bật. Cô ngạc nhiên và có chút lo lắng. Như thể cô xuất hiện ở đây sẽ làm anh nghĩ cô đang cố tình tạo cơ hội để gặp anh. Cô đứng đó, nghĩ lý do giải thích.

Nguyên Nghị bước ra khỏi cửa, nói tạm biệt với những người trong đội điều tra. Sau đó, anh quay lại và rút tay vào túi quần và bước chậm đến La Xán Xán.

La Xán Xán cười, cứng rắn nói: “Anh rể, thật là trùng hợp. Em ở đây chờ giám đốc Cố của bộ phận tại em, chúng em muốn đi đến Đài thiên văn Griffith.”

Trong lúc đợi Cố Từ Hàng, cô nhìn thấy Đài thiên văn Griffith nổi tiếng ở Los Angeles ở phía đối diện của ngọn núi, vậy nên cô thuận miệng nói. Hơn nữa cô cũng không biết Cố Từ Hàng và Nguyên Nghị là bạn thân.

“Đội người giám đốc Cố ở bộ phận của em sao?” Nguyên Nghị nhìn cô từ cao xuống.

La Xán Xán gật đầu: “Đúng vậy.”

Nguyên Nghị nói: “Em và anh ta sẽ đến Đài thiên văn Griffith?”

La Xán Xán chột dạ gật đầu: “Ừm.”

Nguyên Nghị quay người, đi bộ đến nhà ga.

La Xán Xán thất thần nhìn bóng lưng anh. Đây, anh cứ như vậy mà rời đi.

Nguyên Nghị bước vài bước rồi quay lại, nói, “Còn không đi theo anh?”

La Xán Xán trả lời: “Em còn phải đợi giám đốc Cố, anh ấy nói em đợi anh ấy ở đây, nhất định không được rời đi.”

Nguyên Nghị hỏi: “Nhất định không rời đi à? Sau đó đợi anh ta đến và đi lên Đài thiên văn Griffith để ngắm sao sao?”

“Không phải...” La Xán Xán liếc nhìn.

“À, còn có mặt trăng.” Nguyên Nghị nói.

Bạn đang đọc truyện *Đội Em Trờ Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: “Đi thôi, các ngôi sao và mặt trăng sẽ đi theo em.”

La Xán Xán bị Nguyên Nghị nói đến á khẩu, cô tìm một cái cớ rất tệ. Cô đứng đó nhìn Nguyên Nghị, không biết nên nói gì.

“Anh ta sẽ không đến.” Nguyên Nghị nhìn vào ánh mắt La Xán Xán, kiên định nói.

La Xán Xán suy nghĩ một chút, cô đã đợi Cố Từ Hàng cả buổi chiều, ngay cả khi anh đến thì cũng có lý do giải thích. Cô cũng không muốn để anh dẫn cô đến nơi có thể biến mong muốn của cô thành sự thật. Hơn nữa, lúc này Nguyên Nghị đang đứng trước mặt cô, mặc kệ thế nào, cô rất ngạc nhiên khi thấy Nguyên Nghị. Vậy nên cô không kiên trì chờ Cố Từ Hàng nữa, chậm rãi đi đến trước mặt Nguyên Nghị.

“Anh thấy giám đốc bộ phận của em không phải tốt lành gì, em bị bán cũng không biết.” Nguyên Nghị cúi đầu nhìn La Xán Xán, nói. Anh đang nói xấu bạn thân của mình, đến mắt cũng không chớp một cái.

“Em không ngạc nhiên vậy.” La Xán Xán nói. Cô thay Cố Từ Hàng nói: “Giám đốc Cố rất tốt, tôi qua đã rất muộn mà anh ấy vẫn đưa em đi tìm đồ ăn.”

Quan sát kĩ thấy khóe miệng của Nguyên Nghị hơi cong lên, thầm nghĩ: Cô còn không ngạc nhiên sao? Cố Từ Hàng dẫn cô đi tìm thứ gì đó để ăn vì anh gọi Cố Từ Hàng đi theo cô. Tuy nhiên, anh sẽ không nói cho cô biết. Thấy cô có suy nghĩ tốt với giám đốc bộ phận Cố Từ Hàng này, Nguyên Nghị mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng vẫn không nói, sau một lúc, anh chỉ nói “Đi thôi”

La Xán Xán đi theo Nguyên Nghị qua nhà ga, tìm thấy một nhà hàng gần đó để ăn tối.

Lúc ăn tối, Nguyên Nghị không nhiều lời như trước đây, cũng không trò chuyện như lúc trước, càng không giúp La Xán Xán cắt bớt thịt. Anh dường như đã thay đổi thành một người khác. Đương nhiên, La Xán Xán biết anh chỉ thay đổi với cô. Cô cúi đầu cắt miếng thịt, rất im lặng. Sau khi ăn hơn một nửa miếng thịt, cô nói: “Anh rề.”

Nguyên Nghị ngẩng đầu, hai mắt nhìn về phía cô, chờ cô nói tiếp.

Ánh mắt anh nhàn nhạt, La Xán Xán nhỏ giọng hơn một chút. Cô hỏi: “Anh đang điều tra vụ tai nạn máy bay từ Los Angeles đến London ngày hôm trước sao?”

Nguyên Nghị đoán được là Cố Từ Hàng nói với cô. Anh lại cúi đầu cắt miếng thịt trên đĩa, trong miệng “Ừ” một tiếng.

La Xán Xán bắt đầu câu chuyện. Cô cảm thấy rõ ràng anh không muốn nói chuyện với cô. Sau khi vùi đầu một lúc, cô không nhận được quan tâm: “Cuộc điều tra thế nào?”

Nguyên Nghị nói: “Dữ liệu về vụ tai nạn máy bay vẫn còn rất thiếu. Chưa có kết luận cuối cùng. Anh chỉ suy đoán, sợ đội bay, đặc biệt là cơ phó nghi ngại không tốt.”

La Xán Xán gật đầu: “Suy đoán của anh nhất định là đúng.”

Nguyên Nghị thuận miệng hỏi: “Vì sao?”

La Xán Xán nói: “Anh nói không thể sai được.”

Nguyên Nghị ngẩng đầu nhìn cô, cô lại cúi đầu ăn. Anh không nói gì cả. Hai người ngồi đối mặt nhau, im lặng ăn tối.

Trong nhà hàng còn những người khác đang ăn, nhưng đều rất yên tĩnh. La Xán Xán và Nguyên Nghị vẫn không nói gì cho đến khi ăn xong miếng thịt.

Ăn xong, đi ra khỏi nhà hàng, La Xán Xán vô tình ngẩng đầu, lại nhìn thấy Đài thiên văn Griffith. Nguyên Nghị dõi theo mắt cô, cùng nhìn thấy Đài quan sát. Nhưng La Xán Xán vừa nhìn thấy đài thiên văn ngay lập tức thu hồi ánh mắt, quay đầu, im lặng đi theo Nguyên Nghị.

“Chưa từng đến đó à?” Nguyên Nghị dừng lại, đột nhiên hỏi.

“Hừ?” La Xán Xán cũng dừng lại, nghi ngờ nhìn anh.

Nguyên Nghị nhìn về hướng của Đài thiên văn Griffith, nâng cằm: “Chỗ đó.”

La Xán Xán biết anh hỏi cô cái gì, gật đầu: “Em chưa bao giờ đến đó.”

Nguyên Nghị chuyển hướng đi. La Xán Xán đi theo anh, không hiểu tại sao anh đi hướng khác. Cô không chắc anh có đến Đài quan sát hay không, nhưng trong lòng hy vọng anh sẽ đưa cô đến đó, cô chỉ không tiện nói ra, vì vậy tiếp tục không nói lời nào đi bên cạnh anh.

Lúc đến gần cửa Đài thiên văn Griffith, La Xán Xán mới khẳng định anh dắt mình đến nơi này. Trong lòng cô rất hạnh phúc. Cô mỉm cười, khuôn mặt giả vờ điềm tĩnh, vô tư. Cô nghĩ anh sẽ trực tiếp đưa cô về khách sạn. Suy cho cùng, anh vẫn muốn giữ khoảng cách với cô.

Nguyên Nghị đột nhiên nói: “Em đã bay đến nhiều nơi như vậy nhưng lại giống như một người chưa từng rời khỏi nhà.”

La Xán Xán nói: “Phần lớn nhiệm vụ em làm đều bị ngược mũi giờ.”

“Đi thôi, các ngôi sao và mặt trăng sẽ đi theo em.” Sau đó, đôi chân dài của Nguyên Nghị bước một bước, đặt chân lên Đài quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Những gì đã xảy ra ở Đài thiên văn Griffith giống như một giấc mơ, trong cái vũ trụ mênh mông ấy, người chột xuất

Trời sẩm tối, La Xán Xán đi theo Nguyên Nghị vào đài thiên văn. Đại sảnh hình tròn có rất nhiều người. Cô thấy có người đẩy nhẹ đồng hồ quả lắc, cái đồng hồ đó không giống với những đồng hồ quả lắc khác mà cô biết.

“Đó là thiết bị quả lắc Foucault. Tất cả các bảo tàng thiên văn đều có.” Nguyên Nghị theo ánh mắt cô nhìn sang, ở bên cạnh nói.

“Ồ.” La Xán Xán trả lời một tiếng, công việc của cô là ở trên máy bay, nhưng cô không biết gì về thiên văn học, chưa từng nghe đến vật này.”

“Thiết bị quả lắc Foucault dùng để biểu diễn lực quay của trái đất. Nó cũng là công cụ đơn giản đầu tiên chứng minh sự quay của trái đất. Em có thể đi đến đây thử.”

La Xán Xán nghe Nguyên Nghị nói như vậy mới biết vật này dùng để làm gì. Cô bước đến, cũng như những du khách khác, khẽ đẩy, cái đồng hồ quả lắc đong đưa góc độ không giống nhau. Cô cũng nhìn nó đong đưa, không hiểu cái đó và sự tự quay của trái đất liên quan gì đến nhau.

“Em vẫn không hiểu à?” Nguyên Nghị quay đầu nhìn cô một cái.

La Xán Xán gật đầu.

“Thế em có muốn nghe anh giải thích không?” Nguyên Nghị nói.

Vì anh hỏi nên làm cho sự tò mò của cô dâng lên, vội gật đầu.

Nguyên Nghị nói: “Anh sẽ nói đơn giản cho em dễ hiểu. Em hãy nhìn vào con lắc hình cầu có đỉnh nhọn kia, bên dưới là một mặt phẳng hình tròn. Con lắc chịu lực hấp dẫn và lực căng dây, hai lực này cân bằng, hợp lại bằng không. Mặt phẳng hình tròn bên dưới quay chậm, đó là mặt phẳng quán tính cố định. Vị trí của con lắc so với mặt phẳng hình tròn thay đổi liên tục. Nếu con lắc không di chuyển, vị trí của con lắc và mặt phẳng hình tròn sẽ không thay đổi, nhưng bây giờ vị trí của chúng đang thay đổi. Vì vậy biết rằng mình cũng đang chuyển động.”

La Xán Xán hiểu ra, không ngừng cười lớn: “Thì ra là như vậy. Anh rề, em không nghĩ đến ngay cả chuyện này mà anh cũng biết đó.” Mắt của cô lộ rõ vẻ ngưỡng mộ.

Nguyên Nghị nhìn cô nói: “Không nghĩ đến ngay cả chuyện này mà anh cũng biết, là...” Anh nở mím cười, chậm rãi nói: “Là do em, ngay cả đến kiến thức cơ bản mà cũng không biết.”

La Xán Xán biết được đây là kiến thức thiên văn cơ bản. Đôi mắt cô khẽ híp lại, có chút xấu hổ. Nhưng lúc này nụ cười của anh đã làm cô bối rối, giống như trước đây, không hề có cảm giác muốn giữ khoảng cách.

La Xán Xán đi theo Nguyên Nghị đi đến nhìn mô hình lớn của tám hành tinh. Trái Đất là nhỏ nhất trong tám hành tinh.

“A, nhẹ như vậy? Không lẽ mình đã giảm cân thành công rồi sao?” La Xán Xán nghe được tiếng cười. Cô xoay người về nơi phát ra tiếng, thì ra là bên kia có người đang đo cân nặng.

“Em cũng có thể đến đó cân thử.” Nguyên Nghị nhìn theo mắt La Xán Xán, quay đầu nói với cô.

Cũng đã khá lâu rồi La Xán Xán chưa kiểm tra cân nặng của mình, cô gật đầu đi đến, bước lên cân. Con số hiển thị trên màn hình khiến cô không khỏi ngạc nhiên. Ánh mắt tràn đầy kinh ngạc quay đầu nói với Nguyên Nghị: “Em chỉ có bảy kí rưỡi!”

Về mặt của cô hết như một đứa bé không hiểu gì. Nguyên Nghị cong môi, gật đầu: “Ừ.”

“Sao lại như thế được?” La Xán Xán hỏi Nguyên Nghị.

Anh đứng cách cô không xa, nói: “Bởi vì đó là hiển thị cân nặng của em ở trên mặt trăng.”

Mọi người đi qua lại giữa bọn họ, nhưng La Xán Xán không chú ý. Cô suy nghĩ một chút, nói: “Cách đây vài tháng, em nặng 41 kí. Còn giờ thì...”

La Xán Xán dừng lại một chút, Nguyên Nghị tiếp lời: “Xuống còn 40 kí.”

“Em giảm được một kí.” Trong mắt La Xán Xán lộ ra ý cười.

“Có vẻ là em hơi gầy.” Nguyên Nghị cười, nhưng khóe miệng anh vừa cong lên một chút liền dừng lại. Cằm của cô sắc hơn lúc trước.

La Xán Xán biết là mấy ngày nay lo lắng quá nhiều. Khóe miệng cong lên, nhìn Nguyên Nghị cười.

“Anh rề, anh cũng đi đến cân thử đi.” La Xán Xán đi xuống cái cân, nói với Nguyên Nghị.

Anh không từ chối, đi đến, đứng lên trên cân một chút rồi đi xuống. Chữ số trên màn hình chỉ hiện thoáng qua nhưng La Xán Xán nhớ kĩ: 13.3 kí. Cô chuyển đổi, cân nặng bình thường của anh khoảng 72 kí rưỡi. Cô nhớ được một công thức chuyển đổi chiều cao và cân nặng(1). Anh cao một mét tám, nếu sử dụng công thức tính thì anh có cân nặng tiêu chuẩn.

Nguyên Nghị cân xong thì đi đến một phòng triển lãm khác. La Xán Xán ở sau nhìn theo bóng lưng của anh chứa đầy những chuyện trong quá khứ.

Anh mua vé, ghé có thể nằm ngửa để xem sự tiến hóa của thiên thể. Vị trí của La Xán Xán kế bên Nguyên Nghị. Phim bắt đầu, cô nằm xuống trước. Một lúc sau Nguyên Nghị mới nằm xuống. Bọn họ cách nhau rất gần... La Xán Xán có thể cảm nhận được hơi thở của anh, tim đập liên hồi. Cô nín thở, cũng không dám thở mạnh. Anh không nói một lời. Màn hình trên đỉnh đầu bắt đầu chiếu phim. Nguyên Nghị đang nghiêm túc xem. Một lúc sau, cô mới có thể tập trung được vào màn hình. La Xán Xán có cảm giác như mình đang trôi dạt trên bầu trời, toàn bộ thế giới chỉ còn có hai người họ. Trong vũ trụ bao la ấy, bọn họ chỉ nhỏ bé như các vì sao. Cô chỉ xem được một chút thì phim đã kết thúc.

Cô yên lặng ngồi dậy theo anh. Nguyên Nghị nói: “Nicolaus Copernicus vì buồn chán mà chết, đó là một cái chết thê thảm.”

“Hả?” La Xán Xán ở sau lên tiếng, mặt cô đột nhiên đỏ lên, lúc này cô không tập trung vào xem.

Nguyên Nghị nhìn cô, nói: “Không có gì, chúng ta ra ngoài đi.”

La Xán Xán theo Nguyên Nghị bước lên bậc thang lên đỉnh đài quan sát. Bậc thang rất hẹp, lại có nhiều người, trời cũng rất tối, phải bước đi thật cẩn thận. Khi đến đỉnh đài thiên văn, càng đông người hơn.

Đứng ở đài thiên văn có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố Los Angeles. La Xán và Nguyên Nghị đứng ở mép đài thiên văn nhìn ra xa. Lúc này, Los Angeles được thắp đèn sáng rực rỡ, ánh đèn chiếu sáng cả khung cảnh tuyệt đẹp. La Xán Xán lại ngẩng đầu lên, mặt trăng đã lộ dạng.

Bản thân cô không hề nghĩ đến việc sẽ cùng Nguyên Nghị đi đến chỗ này. Đây có lẽ là nơi đẹp nhất ở Los Angeles. Cô đứng cạnh anh, trong lòng có một cảm giác khó tả.

Trên núi gió lớn, La Xán Xán mặc váy mỏng, vốn vẫn còn đang bị cảm lạnh, sau khi đứng đó một lúc thì không chịu được lạnh. Lúc này đột nhiên trên vai có gì đó, thì ra là Nguyên Nghị đã cởi áo vest ra khoác lên người cô. La Xán Xán quay đầu lại, nhưng chỉ thấy được gò má của anh, đôi mắt anh nhìn ra ánh đèn phía xa.

“Cảm ơn anh rề.” La Xán Xán thì thầm.

Cả hai người đều đang đứng xếp hàng, vì anh nói bên đó được đặt những chiếc kính thiên văn cho mọi người cùng ngắm. Họ cũng muốn ngắm sao bằng kính viễn vọng.

“Chúng ta cũng phải xếp hàng sao?” La Xán Xán nhìn vào hàng dài, hỏi.

Nguyễn Nghị nhìn cô: “Nếu em muốn xem thì anh sẽ đi xếp hàng.”

La Xán Xán vội nói: “Em đi với anh.”

La Xán Xán và Nguyễn Nghị đứng xếp hàng cùng mọi người. Anh để cô đứng phía trước. Hơi thở của Nguyễn Nghị ở phía sau giống như là chứng minh anh vẫn luôn bên cạnh bảo vệ cô.

Hai người xếp hàng hơn 40 phút, nhưng thời gian quan sát chỉ được vài chục giây, vì vẫn còn nhiều người phía sau. La Xán Xán xoay người đi ra, lúng túng.

Nguyễn Nghị hỏi: “Em thấy được những ngôi sao nào?”

La Xán Xán nói: “Em không biết, chỉ biết là có rất nhiều, một vài ngôi sao thì sáng, nhưng số khác lại không. Hơn nữa thời gian quan sát quá ngắn, chưa được một phút nữa.”

Nguyễn Nghị nhìn xung quanh, có người trên đài quan sát cầm kính viễn vọng của mình. Anh đi đến chỗ người đó trao đổi vài câu, người kia nghiêng người tránh ra. Nguyễn Nghị mỉm cười, vẫy tay gọi La Xán Xán. Cô bước đến chỗ anh.

Nguyễn Nghị cười nói: “Em có thể xem đến khi đóng cửa.”

Cô bị nụ cười của Nguyễn Nghị làm cho rung động, mỉm cười, gật đầu. Nguyễn Nghị buông tay, La Xán Xán đi đến trước kính viễn vọng, nhìn một lúc, chỉ thấy trên bầu trời đen đầy ánh sao lấp lánh.

“Rất sáng, lại còn rất đẹp nữa.” Cô quay đầu cười với Nguyễn Nghị.

“Vậy mà em chỉ thấy đẹp thôi sao?” Nguyễn Nghị khẽ cười.

La Xán Xán nói: “Thì nó đẹp thật mà.”

Nguyễn Nghị cười lần nữa. Anh nói La Xán Xán cho anh xem một lát. Anh khom lưng nhìn vào kính viễn vọng. Sau đó, anh ta đứng thẳng dậy nói với La Xán Xán: “Từ chỗ này có thể nhìn thấy tinh vân Orion.”

Nguyễn Nghị có vẻ như rất thích thú. Anh vẫy tay bảo La Xán Xán nhìn lại, anh ở bên cạnh chỉ.

La Xán Xán nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy tinh vân Orion mà anh nói. Cô rất hạnh phúc khi tìm thấy nó. Quay lại thấy rất nhiều người đi xuống. Nhân viên nói rằng họ sẽ đóng cửa.

“Nhanh vậy sao?” La Xán Xán vẫn chưa thỏa mãn.

Nguyễn Nghị cười nói: “Em đã xem lâu lắm rồi đấy.”

Nguyễn Nghị trả kính viễn vọng lại cho nhân viên rồi đi xuống cùng La Xán Xán. Bậc thang của Đài thiên văn Griffith thực sự không dễ đi. Mà La Xán Xán còn mang giày cao gót, vài lần xem chút nữa thì ngã. Một lần nữa, Nguyễn Nghị đưa tay ra giữ cô lại đúng lúc. Đầu ngón tay cô không kiểm soát được chạm vào ngón tay anh. Lần đầu tiên, cô cảm nhận được bàn tay của anh to lớn đến thế, khiến trong lòng cô tràn ngập cảm giác an toàn. Mà anh chỉ nắm lấy tay cô trong vài giây thì lại dỗi sang giữ cánh tay cô. Khiến cho La Xán Xán không ngừng tự hỏi liệu ban nãy có phải là chỉ do cô tưởng tượng ra hay không.

Nhưng tóm lại, La Xán Xán cảm thấy tối nay mình và Nguyễn Nghị vô cùng gần gũi. Cả đời này cô sẽ không bao giờ quên được những chuyện xảy ra vào tối hôm nay.

Sau khi rời khỏi đài quan sát, Nguyễn Nghị lại trở nên ít nói hơn. Cô và anh dường như vừa từ một thế giới hào huyền trở về với thực tại. Nguyễn Nghị bắt taxi đưa cô trở về khách sạn.

Cô vừa bước đến trước phòng, thì thấy cửa phòng bên cạnh của Dương Hồng Quyên đang mở, khi bước vào phòng, cô nhìn thấy Dương Hồng Quyên đang nói chuyện điện thoại. La Xán Xán bước được vài bước lại nhanh chóng lui ra ngoài nhìn mình một cái. Cô cúi đầu phát hiện trên người vẫn còn khoác áo của Nguyễn Nghị. Cô vội càng cời ra, Nguyễn Nghị chắc chắn sẽ không muốn ai khác nhìn thấy cô mặc áo của anh.

Sau khi La Xán Xán trở về phòng, nghỉ một lúc, gọi cho Nguyễn Nghị. Anh nhắc máy, “Alo.”

“Anh rề, áo của anh còn ở đây,” La Xán Xán nói.

Nguyễn Nghị “Ừ” một tiếng.

“Ngày mai em sẽ mang trả cho anh?”

“Không cần, đồ anh vẫn còn.”

“Vậy để nó ở đây sao?” La Xán Xán hỏi.

Một lúc lâu, cô nghe Nguyễn Nghị nói: “Tùy em xử lý.”

Trái tim của La Xán Xán chợt thất lại, nói: “Dạ, em biết rồi.”

Ý của anh là anh không cần nữa. Những gì đã xảy ra ở Đài thiên văn Griffith giống như một giấc mơ, trong cái vũ trụ mênh mông ấy, người chợt xuất hiện nhưng rồi lại biến mất.

La Xán Xán mang áo của Nguyễn Nghị giặt sạch, xếp vào hành lý cùng đồ của cô khi trở về.

Trước khi lên máy bay, La Xán Xán thấy Dương Hồng Quyên đang nói chuyện với một người đàn ông.

“Viên Phi, anh nói tôi không đứng đắn, chỉ vì khiếu nại của anh mà tôi bị hạ cấp, bây giờ chúng ta huê.” Dương Hồng Quyên nói.

“Tôi nói oan cho cô? Cô chẳng lẽ không chủ động đến gần tôi, thấy sang bắt quàng làm họ à?” Người đàn ông tên Viên Phi chế nhạo.

Dương Hồng Quyên cười nói: “Tôi thích những kẻ giàu có, nhưng tôi không giờ thủ đoạn. Anh trả thù tôi đã anh, thủ đoạn của anh cũng không trong sạch. Hay là... anh tức giận vì tôi không nhận ra anh sẽ đến?”

Viên Phi hừ: “Tôi chỉ hy vọng, cả đời này chưa từng gặp cô.”

“Tất nhiên tôi biết anh không muốn gặp tôi. Đường đường là giám đốc điều hành của một công ty lớn, mà lại bị một người phụ nữ yếu đuối như tôi đá.”

“Tôi cũng nói cho cô biết, không có kẻ có tiền nào coi trọng loại phụ nữ như cô đâu!” Viên Phi nói xong cũng đi vào phòng vip chờ.

Dương Hồng Quyên đứng đó. La Xán Xán nhìn bóng lưng của người con gái kia, bây giờ mới biết thì ra không phải là do cô ấy bị khiêu nại vì thiếu lễ độ, mà chỉ vì có mâu thuẫn.

Dương Hồng Quyên quay lại thấy La Xán Xán. Cô châm chọc: “Không ngờ rằng sẽ có một ngày, con ma tội nghiệp đột nhiên lại trở thành một người thành công. Tôi tin chắc sẽ không người phụ nữ nào thích một tên nhà giàu mới nổi như anh ta đâu!”

“Lên máy bay à?” Dương Hồng Quyên nói xong, hỏi La Xán Xán.

La Xán Xán gật đầu. Dương Hồng Quyên kéo vali đi ngang qua người cô. Cô thấy đôi mắt của cô ấy ửng đỏ. La Xán Xán không phải là một người nhiều chuyện, nhưng cũng kéo vali đuổi theo.

Máy bay cất cánh, La Xán Xán nhìn ra cửa sổ, mọi vật trên mặt đất dần trở nên nhỏ hơn, rồi xa mọi thứ ở Los Angeles, quay lại với những việc lúc trước.

*

Máy bay vào lúc ổn định, La Xán Xán vào khoang bếp lấy rượu. Quay lại, đụng trúng một người, ly rượu vang đỏ trên tay rơi xuống, vỡ nát.

“Xán Xán, có chuyện gì vậy?” Tiếp viên trưởng nghe tiếng nên đến xem thử. Thấy người đứng trước cửa bếp, liền chào “Quản lý Cố.”

Cố Từ Hàng gật đầu, nói với tiếp viên trưởng: “Ở đây không có chuyện gì đâu.”

Tiếp viên trưởng do dự một chút rồi rời đi.

La Xán Xán nhanh chóng ngồi xuống nhặt mảnh vỡ, ngẩng đầu lên xin lỗi: “Xin lỗi, quản lý Cố.”

Cố Từ Hàng đưa đến một cây chổi.

Chú thích

1. Chỉ số BMI (Body Mass Index)

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: La Xán Xán bất ngờ - ◆Anh...rẻ.”

La Xán Xán nói cảm ơn, nhận lấy cây chổi từ phía Cố Từ Hàng, nhưng vẫn dùng tay nhặt các mảnh vỡ nhỏ.

Cố Từ Hàng ngồi chồm hòm xuống giúp La Xán Xán nhặt, còn nhắc nhở cô: “Cẩn thận, đừng để đâm vào tay.”

“Quản lý Cố, một mình tôi làm là được rồi.” La Xán Xán vừa nói vừa làm.

Cố Từ Hàng không có ý dừng lại. Anh và cô cùng nhặt một mảnh vỡ lớn cho vào một cái túi. Còn lại nhiều mảnh nhỏ, La Xán Xán sẽ dùng chổi quét.

Dọn xong La Xán Xán chuẩn bị đứng dậy, liền thấy trên giày da của Cố Từ Hàng có dính rượu vang đỏ. Cô nhanh chóng lấy khăn tay ra lau. Khăn tay lau không sạch, còn làm giày da ban đầu bóng loáng mờ đi. La Xán Xán ngẩng đầu nhìn Cố Từ Hàng, trên mặt đầy vẻ hối lỗi: “Xin lỗi quản lý Cố, tôi không thấy anh. Có thể cởi giày của anh ra để tôi lau một chút được không?”

Cố Từ Hàng nói: “Không cần, không cần.”

La Xán Xán bắn khoăn, người cô đụng phải là giám đốc bộ phận, cô không dám lơ là, đứng dậy nói: “Quản lý Cố, anh về chỗ trước đi, tôi đi lấy cho anh đôi dép.”

“Không...” Cố Từ Hàng nhìn bóng lưng La Xán Xán, nói một chữ thì ngừng lại, trở về chỗ ngồi ở khoang hạng nhất.

Tiếp viên trưởng thấy La Xán Xán cầm một đôi dép nam, sắc mặt đỏ ửng, nhớ lại chuyện xảy ra ở khoang bếp, liền hỏi: “Xán Xán, có chuyện gì vậy?”

“Tôi lấy ở phòng bếp lấy rượu, quay người lại và phải quản lý Cố, ly rượu rơi xuống đất rớt bể, tôi lại còn làm bẩn giày của anh ấy nữa.” La Xán Xán hối hận nói.

Tiếp viên trưởng nhíu mày: “Cô đụng phải quản lý Cố?”

La Xán Xán gật đầu.

Tiếp viên trưởng hỏi: “Quản lý Cố có nổi giận không?”

La Xán Xán lắc đầu: “Không có.”

Tiếp viên trưởng yên tâm: “Vây cũng ổn, cô mau đi giải quyết hậu quả đi!”

La Xán Xán hít một hơi thật sâu, cầm dép đi vào khoang hạng nhất. Cố Từ Hàng đã ngồi ở vị trí của mình. La Xán Xán đến trước đó, nói: “Quản lý Cố, bây giờ có thể thay giày được rồi.”

Cố Từ Hàng nói: “Không sao, không cần đâu.”

La Xán Xán không thể làm gì khác ngoài quỳ xuống, đích thân thay giày cho Cố Từ Hàng. Nếu như là tiếp viên hàng không khác, Cố Từ Hàng sẽ không để mắt đến, nhưng La Xán Xán và Nguyên Nghị quen biết nên anh có vẻ quan tâm hơn. Nhưng mà trên máy bay, anh phải đối xử bình đẳng. Vây nên anh không từ chối nữa, chẳng qua là trong lòng có chút thấp thỏm. Tất nấy ngày trước anh mang chưa giặt, bây giờ không còn tất để đổi nên anh mang lại tất của nấy ngày đầu, sợ La Xán Xán ngửi thấy mùi. Chuyện này rất mất mặt.

Cố Từ Hàng ngồi thẳng tắp, nửa thân trên không nhúc nhích.

Động tác của La Xán Xán rất nhẹ nhàng. Cô cởi chiếc giày bị bẩn ra, mang dép vào, cởi chiếc còn lại.

“Chiếc này không bẩn, không cần cởi ra.” Cố Từ Hàng cúi đầu nhìn cô nói.

La Xán Xán ngẩng đầu nói: “Mang cả đôi dép sẽ thoải mái hơn. Tôi đi xử lý cái này một chút.”

Nói xong, cô lại cúi đầu. Cố Từ Hàng nhìn đáng vẻ nghiêm túc của cô, không nói nữa.

La Xán Xán cởi giày của Cố Từ Hàng ra, áy náy nói: “Quản lý Cố, chờ một chút. Tôi sẽ đưa lại cho anh nhanh thôi.”

Cố Từ Hàng gật đầu. Khi La Xán Xán lấy giày, bước ra khỏi khoang ghế, Cố Từ Hàng nhanh chóng nhấc chân lên ngồi. Anh nhăn mặt, có mùi tất hôi! Tại sao anh không mang thêm vài đôi nữa hoặc mua đôi khác? Thật xấu hổ khi để lộ tất xấu trước cấp dưới, đặc biệt là La Xán Xán.

La Xán Xán mang chiếc giày đi lau sạch, sau đó còn đến chỗ hành lý của mình lấy bàn chải và xi đánh giày ra, đánh bóng lại đôi giày cho Cố Từ Hàng.

“Này, đôi giày của ai?” Dương Hồng Quyên đi đến trước mặt La Xán Xán, cười hỏi. Trong khoang phổ thông, các tiếp viên hàng không khác vì chuyện cô bị phản ánh quyền rũ kẻ có tiền mà bị giáng cấp chỉ trò. Nhưng cô không bận tâm, hơn nữa cô chỉ thích nói chuyện với La Xán Xán. Mặc dù giữa hai người cũng không quá thân thiết có và cũng bị phản nản về việc xuống hạng. Nhưng cô ấy không quan tâm, nhưng cô ấy thích nói chuyện với La Xán Xán. Mặc dù Mặc dù La Xán Xán và cô không quá thân thiết, cũng có thể là ghét loại người như cô, nhưng ít ra La Xán Xán không giống những người khác khua môi múa mép. Cô không có tính ôn nhu của La Xán Xán, cảm thấy rất dễ chịu.

La Xán Xán ngẩng đầu trả lời Dương Hồng Quyên: “Giày của quản lý Cố. Tôi không cần thận làm bẩn mất rồi.”

“Quản lý Cố? Anh ấy không nói gì à?” Dương Hồng Quyên ngạc nhiên. Đụng trúng giám đốc bộ phận, sợ không dễ nói rõ.

“Anh ấy không làm khó tôi.” La Xán Xán chăm chú đánh giày, không nhìn lên.

Dương Hồng Quyên thờ phào nhẹ nhõm: “Xem như cô may mắn, sợ cô sẽ bị giáng cấp như tôi.”

Chuyện La Xán Xán và Cố Từ Hàng và chạm lần này, cô trong lòng cảm thấy Cố Từ Hàng không phải là cấp trên tự cao tự đại.

“Đến giờ đưa nước cho hành khách rồi.” Một tiếp viên hàng không hạng phổ thông đi đến, nói với Dương Hồng Quyên. Trong mắt của tiếp viên kia có ý mỉa mai.

Dương Hồng Quyên nói với La Xán Xán, “Tôi đi làm việc trước” và rời đi.

La Xán Xán rất nhanh đã đánh giày của Cố Từ Hàng bóng loáng.

Cố Từ Hàng thấy La Xán Xán mang đôi giày đến, hỏi anh có muốn tiếp tục mang dép không, rồi mang đôi giày da đến tù giày. Cố Từ Hàng vì mùi tất thối mà không được tự nhiên, anh gật đầu: “Được.”

La Xán Xán đặt giày của Cố Từ Hàng vào tủ giày. Sau đó tiếp tục công việc ở khoang hạng nhất.

Đến bữa ăn, cô đến chỗ Cố Từ Hàng, anh nói với cô: “Buổi chiều tôi có việc gấp nên không thể dẫn cô vào tòa nhà đó được. Cô chờ tôi có lâu không?”

La Xán Xán nhớ khi ở Los Angeles, Cố Từ Hàng nói sẽ đưa cô đến một nơi có thể biến mong muốn của cô thành hiện thực. Cô đợi cả buổi chiều và kết quả là gặp Nguyên Nghị, cùng anh đi Đài thiên văn Griffith. Nghĩ đến Nguyên Nghị, cô có phản mất tập trung.

“La Xán Xán?” Cố Từ Hàng gọi lớn.

La Xán Xán lấy lại tinh thần, nói: “Không lâu đâu.”

“Lúc sau cô trở về khách sạn một mình sao?” Cố Từ Hàng hỏi.

La Xán Xán lắc đầu: “Không có.”

Cố Từ Hàng đoán sau khi anh gửi tin nhắn cho Nguyên Nghị, thì cậu ấy xuống dưới đón La Xán Xán. Anh cười nói: “Mặc dù cô không vào trong nhưng ở ngoài toàn nhà đó tâm nguyện của cô cũng thành sự thật. Thế nào? Có chuyện gì xảy ra không?”

La Xán Xán cúi đầu vừa sắp xếp đồ ăn chén đĩa vừa nói: “Làm sao có thể biến mong muốn của tôi thành sự thật được? Tôi biết quản lý Cố gạt tôi.”

Cố Từ Hàng nhìn La Xán Xán đang cúi đầu, tim anh ta bị kích động. Nguyên Nghị không đến gặp La Xán Xán? Thực sự làm uổng phí lòng tốt của anh. Sợ sau việc này La Xán Xán mất lòng tin? Cố Từ Hàng nghĩ.

Cố Từ Hàng nhìn động tác thuần thuật rõ ràng của La Xán Xán, muốn nhìn thấy vẻ mặt của cô, nhưng chỉ nhìn được lông mi dài, mũi xinh xắn, cằm nhọn. Bày xong chén đĩa thức ăn, cô ngẩng đầu lên, anh thấy cô mỉm cười.

“Quản lý Cố, từ từ thưởng thức.” La Xán Xán vừa cười vừa nói, rồi quay lưng rời đi.

Cố Từ Hàng nhìn bóng lưng La Xán Xán, nhún vai. Anh có lòng tốt, nhưng hình như không giúp được gì cho cô.

Trong suốt chuyến bay, ngoài chuyện đưng trứng Cỏ Từ Hàng, làm bản đôi giày của anh, La Xán Xán không gặp phải chuyện gì khác. Máy bay hạ cánh tại sân bay Bắc Thành. Các hành khách xuống máy bay, nhân viên trong phi hành đoàn dọn dẹp cabin. Tiếp viên trưởng chăm điểm cho từng tiếp viên vào trong nhật ký phi hành đoàn. Buổi họp sau chuyến bay, tiếp viên trưởng thông báo điểm cho các tiếp viên.

“Mã Tiểu Anh, 87 điểm, biểu hiện tốt, về chuyện mỉm cười có chút thiếu sót.”

“Trương Y Y, 89 điểm, biểu hiện tốt.”

...

“Đương Hồng Quyên...”

Đương Hồng Quyên đang đứng nghe tiếp viên trưởng đọc tên mình, khuôn mặt lộ ra vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng vẫn muốn đạt điểm cao, như thế với chuyện phục cấp mới có lợi.

Các tiếp viên khác cũng tò mò điểm của Đương Hồng Quyên.

Chỉ nghe tiếp viên trưởng nói: “90 điểm, biểu hiện phục vụ rất tốt.”

Không quá thấp. Đương Hồng Quyên khẽ cười.

Tiếp viên trưởng đọc tiếp: “La Xán Xán.”

La Xán Xán đứng đằng sau Đương Hồng Quyên vênh tai nghe.

“69 điểm”

Sau khi tiếp viên trưởng đọc, mọi người đều ngạc nhiên. Trong Trường Cát, dưới 70 điểm là không đủ tiêu chuẩn và cần phải cải thiện. Khi bay tới Los Angeles, điểm của La Xán Xán là 98 điểm, cao nhất. Khoảng cách này thực sự quá lớn. Đương Hồng Quyên cũng ngạc nhiên nhìn La Xán Xán. La Xán Xán chớp mắt, trong lòng căng thẳng, sau đó tìm cô đập mạnh, bị điểm thấp như vậy, cô rất khó chịu.

Tiếp viên trưởng La Xán Xán nói: “Cô mỉm cười, tác phong chuyên nghiệp đều rất tốt. Lý do tôi cho cô điểm số này vì hôm nay cô va phải quản lý Cổ. Chuyện va chạm này ở một trình độ không chuyên nghiệp. Mặc dù quản lý Cổ không nổi giận, nhưng chúng ta phải nghiêm khắc với bản thân. Chúng ta không thể để quản lý Cổ nghĩ các tiếp viên hàng không đều thiếu chuyên nghiệp.”

La Xán Xán mỉm chặt môi.

Đương Hồng Quyên nói: “Không phải quản lý Cổ không nói gì sao?”

Tiếp viên trưởng nhìn Đương Hồng Quyên, nghiêm mặt nói: “Quản lý Cổ không nói gì, nhưng đầu tiên chúng ta phải đối mặt với thiếu sót của chính mình. Không thể chuyện gì cũng đổ quản lý Cổ nhún nhường. Nếu quản lý Cổ nhắc nhở, thì đó là vấn đề lớn.” Nói xong, lại đảo mắt nhìn La Xán Xán, hỏi: “Xán Xán, cô có ý kiến gì không?”

La Xán Xán gật đầu: “Tiếp viên trưởng làm việc công bằng, tôi không phản đối.”

Chuyến bay này, Đương Hồng Quyên có điểm cao nhất trong phi hành đoàn, mọi người đều bàn tán.

Sau khi tiếp viên trưởng nói giải tán, mọi người nói thêm vài câu rồi kéo hành lý về nhà.

Đương Hồng Quyên nói với La Xán Xán: “Với điểm này, cô không được thăng chức trong một năm”

La Xán Xán đương nhiên biết, nhưng tiếp viên trưởng nói đúng. Cô ấy quá bất cẩn. Sau khi xuống máy bay, sắc mặt cô không tốt. Cô gật đầu với Đương Hồng Quyên, ý nói tự cô biết.

La Xán Xán bắt taxi trở về nhà. Thu dọn hành lý thấy bộ áo khoác của Nguyên Nghị, nhớ đến câu nói tùy cô xử lý, cộng với chuyện bị điểm thấp không thể thăng chức trong vòng một năm, cô rất buồn.

La Xán Xán ngủ một ngày một đêm, thức dậy cô vẫn uể oải, nhưng cô phải ra ngoài. Lần trước gặp Tây Tây, tóc con bé rất dài. Cô muốn mua vài chiếc kẹp đẹp cho Tây Tây.

Cô đang cầm một chiếc kẹp màu hồng, bên cạnh bỗng xuất hiện một người. Cô quay lại, ngạc nhiên.

“Trùng hợp quá.” Cổ Từ Hàng cười.

La Xán Xán cũng ngạc nhiên: “Sao anh lại ở đây?”

“Đi ngang qua, thấy cô ở đây nên đi vào.”

“À.” La Xán Xán gật đầu, quay sang đổi một cái kẹp tóc khác.

Cổ Từ Hàng đoán cô mua cho cháu gái nhỏ. Anh không biết gì về cái kẹp tóc của con gái nên đứng một bên xem. Anh thấy sắc mặt của La Xán Xán không tốt.

Cuối cùng, La Xán Xán mua rất nhiều kẹp. Cổ Từ Hàng chọc: “Cẩn toàn bộ cái này lên đầu sao?”

La Xán Xán nghiêm túc giải thích: “Mua nhiều để có thể thay đổi.”

La Xán Xán trả tiền, mang túi kẹp tóc rồi đi.

Cổ Từ Hàng đi phía sau cô, bộ dạng cúi đầu của cô khiến anh cảm thấy đáng thương. Anh không biết sao lại nghĩ như thế.

Cổ Từ Hàng bước nhanh hai bước đến bên cạnh La Xán Xán, nói: “La Xán Xán, có chuyện gì với cô vậy?”

La Xán Xán quay đầu, ngạc nhiên nhìn Cổ Từ Hàng.

Cố Từ Hàng biết mình không nên hỏi như vậy vì họ không thật sự quen biết. Nhưng anh vẫn hỏi lại: “La Xán Xán, có chuyện gì với cô vậy?”

“Tôi không có chuyện gì.” La Xán Xán nói. Một chiếc taxi đến, La Xán Xán vẫy tay, chiếc taxi chạy về phía cô rồi dừng lại. Cô nhìn Cố Từ Hàng mỉm cười: “Quản lý Cố, tôi đi trước.”

La Xán Xán nói xong, mở cửa, lên xe.

Cố Từ Hàng nhìn chiếc taxi đi mất, trong đầu hiện lên nụ cười của La Xán Xán. Nụ cười đó thật hoàn hảo, nhưng quá chuyên nghiệp, giống đối với tất cả các hành khách trên máy bay.

Cố Từ Hàng ngồi trong văn phòng, xử lý xong công việc, ngả người ra sau ghế. Anh chợt nhớ đến khuôn mặt khó coi của La Xán Xán, có lẽ anh cảm nên lấy hồ sơ của các tiếp viên hàng không từ các tiếp viên trưởng ra.

Anh thấy điểm trong chuyến bay gần nhất của La Xán Xán: 69 điểm, lập tức nhăn mặt.

Anh gọi tiếp viên trưởng hôm đó vào hỏi tiêu chuẩn chấm điểm.

Tiếp viên trưởng kính cẩn nói: “Tôi được đánh giá theo tiêu chuẩn của công ty.”

Cố Từ Hàng hỏi: “Tiếp viên số 3, 69 điểm, thấp nhất phi hành đoàn, lý do gì?”

Tiếp viên trưởng trả lời: “Ngày hôm đó tiếp viên hàng không số 3 La Xán Xán đã đụng trúng quản lý Cố.”

Mắt của Cố Từ Hàng mở to, La Xán Xán hóa ra là vì anh mà bị điểm thấp nhất!

*

Sáng sớm La Xán Xán đã bắt đầu đi Thanh Đảo. Cô đi gặp Tây Tây, sẵn tiện mang kẹp tóc cho con bé.

Đến Thanh Đảo lúc chín giờ: La Xán Xán đi đến bên ngoài nhà họ Nguyên, giờ tay bấm chuông. Chuông reo lên một lúc lâu mới nghe thấy tiếng bước chân. Cửa mở ra, thấy người đứng bên trong. La Xán Xán bất ngờ.

“Anh...rề.”

Nguyên Nghị đang mặc đồ ở nhà màu trắng, tóc ướt nhẹp. Hình như anh mới tắm xong. Nguyên Nghị nghiêng người nghiêng qua một bên: “Không nghe nói em sẽ đến.”

La Xán Xán giải thích: “Em chỉ định mang kẹp tóc đến cho Tây Tây rồi đi.”

Nguyên Nghị nói: “Vào đi. Tây Tây đang ở nhà trẻ.”

La Xán Xán lại nhanh giải thích: “Em đến nhà trẻ gặp con bé một lát, gặp xong rồi em sẽ đi.”

La Xán Xán cầm túi kẹp tóc trên tay đưa cho Nguyên Nghị, nói: “Đây là kẹp tóc em mua cho con bé. Bây giờ em đưa cho anh, em đến nhà trẻ gặp nó đi.”

Cô đoán anh không muốn gặp cô.

Nguyên Nghị không cầm cái túi kia.

Anh nói: “Vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đợi Em Trở Về Sẽ Nói Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.